virtual-project.eu

Anamaria Ionescu

Nume de cod: ARKON

Primul roman din seria "Sergiu Manta"

MYSTERY & THRILLER

Anamaria Ionescu Nume de cod: ARKON

Anamaria Ionescu
Nume de cod: Arkon

Anamaria Ionescu – 2014
TRITONIC 2014 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA
Nume de cod: Arkon / Anamaria Ionescu
Tritonic, 2014
ISBN: 978-606-8571-77-5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Redactor: MONICA RAMIREZ
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Comanda nr. 48 / septembrie 2014
Bun de tipar: septembrie 2014
Tipărit în România

Anamaria Ionescu

NUME DE COD: ARKON

primul roman din seria
„Sergiu Manta”

– 2014 –

Anamaria IONESCU (n. 3 septembrie 1976 București) este licențiată în drept și redactor al postului Radio România Antena Satelor, al Societății Române de Radiodifuziune. A debutat cu nuvela „Călătorie în familie” în rubrica „Luxul lecturii”, realizată de publicistul Dan Mucenic în cotidianul „Atac” (2008). A mai publicat în revista literară „Fereastra”. Are apariții literare frecvente în revista „Vatra Veche” din Tg. Mureș și publicația on-line „Revista de suspans”. În 2009 s-a numărat printre laureații concursului de literatură Agatha Grigorescu Bacovia – Mizil, cu nuvela „Confesiune”. În același an debutează editorial cu volumul de proză scurtă „Camera obscură”. În 2013 a apărut cel de-al doilea volum de proză scurtă, „Pe cine nu lași să moară…” la editura Tritonic, și o povestire în volumul colectiv „Povești pe două roți”.

Romanul de față este primul din seria mystery & thriller „Sergiu Manta”.

Pentru Gaunt

Mulțumiri

Oamenilor dragi din viața mea, care mi-au inspirat sau îmi vor inspira personaje și povești le sunt profund recunoscătoare pentru că îmi sunt aproape.

Nici volumul de față nu ar fi fost posibil fără sprijinul constant și necondiționat al familiei mele. Numai Dumnezeu știe că nu este ușor să te-nrudești cu cineva cu apucături literare.

Monicăi Ramirez și lui Bogdan Hrib mii de mulțumiri pentru corecturi și sfaturi.

Și ție, cititorule, pentru că exiști…

Partea întâi

CRIMELE

Capitolul unu

— Și de unde ziceai că ești?

Cristian Herra zâmbi. Era obișnuit cu atitudinea asta din partea polițiștilor în civil. Rivalitatea subliminală dintre civili și militari era întotdeauna parte a oricărei anchete comune. Nu că ar fi fost prea multe, dar în fine… Polițiștii civili susțineau că militarii sunt niște elefanți în bocanci a căror mentalitate cazonă ignoră subtilitățile unei anchete de poliție. Cealaltă tabără privea civilii ca fiind un fel de hipioți cu arme, nedisciplinați și zăpăciți.

— Sublocotenent Cristian Herra, poliția militară.

— Inspector-șef Andrei Cruceanu, IPJ Brașov.

Cei doi își strânseră mâinile.

— De ce se implică poliția militară în cazul ăsta? Voi nu prea anchetați crime. Și oricum, tabăra e teritoriu privat.

— Poliția militară nu se implică, doar vă asistă în anchetă. Iar victima este militar de carieră.

— Pensionat…

— Trecut în rezervă.

— Da, bine… Cu ce mașină mergem?

— Mi-au dat de la unitate un SUV.

— Mai bine decât Dacia mea, s-a votat!, hotărî Cruceanu.

Cei doi aruncară gențile de voiaj în portbagaj. Herra demară în trombă.

— Ei, ușurel, armăsarule!, îl tachină polițistul civil privindu-l peste ochelari.

Herra își privi noul partener cu coada ochiului. Înainte de a pleca de acasă aruncase un ochi și pe dosarul lui. Avea 53 de ani, divorțat, doi copii din două căsnicii succesive, locuia singur într-o căsuță veche în Cristian lângă Brașov. Părea că tot ce îi mai rămăsese era munca de polițist, pe care o făcea cu dăruire și talent. Ajuns un fel de legendă, acum se ocupa numai de cazurile mai spectaculoase. Categoric, cazul lor se încadra în profil. Și totuși, era ceva în neregulă. Cum se făcea că, la vârsta asta, marele polițist era doar inspector-șef? În dosar nu apărea nimic, așa că Herra își notă în memorie să dea câteva telefoane…

— Herra, ce-i cu locul ăsta? Până la cazul ăsta nici nu am auzit de tabăra asta, Lașița. Nici pe Google Maps n-am găsit-o.

„Haida-de, moșul știe de Google Maps”, ironiză în gând Cristian.

— Pe cele mai multe dintre hărți, Lașița nu există. Este o proprietate privată. Teren retrocedat prin ’95 către Silviu și Andrei Braga, în calitate de moștenitori ai fostului proprietar. Terenul fusese confiscat de la bunicul lor. Andrei Braga a murit la puțin timp de la retrocedare într-un accident de mașină. Fratele său, Silviu a rămas unic moștenitor. Atunci a fost liber să își creeze acolo un teren de joacă pe gustul lui.

— Adică?

— Braga și-a dorit dintotdeauna să fie militar. Se imagina conducând armate și făcând instrucție. A și intrat la Academie. Dar, în primul an, a avut un accident și a pierdut un ochi. A trebuit să se reprofileze. A rămas, însă, un soldat *wannabe* în sufletul lui. Iar cel mai bun prieten al său a fost, ei bine da, ai ghicit, George Jurcan, victima noastră. S-au cunoscut la Academie. Jurcan și-a terminat studiile și a devenit ofițer de carieră. După revoluție l-au trecut pe o linie moartă. Apoi Braga a recuperat terenul acela, la marginea pădurii. I-a venit ideea înființării unei tabere speciale, menită a oferi antrenament special pentru viitorii militari, cei destinați misiunilor speciale. Braga avea bani, era dispus să finanțeze proiectul, dar avea nevoie de participarea și cooperarea armatei. Jurcan a tras sforile. Au obținut un împrumut și au reușit să cumpere teren adițional în jurul locației inițiale.

— Ok, treaba asta e rentabilă?, îl întrerupse Andrei.

— Sunt trei categorii de „clienți” în tabăra de instrucție Lașița. Una este formată din militari care vor să facă parte din diverse unități de elită și vor să se antreneze. Ăștia plătesc stagiul de pregătire din propriul lor buzunar. Mai sunt și cei din unitățile speciale care au fost răniți în misiuni și fac recuperare. Pentru ăștia plătește armata. Și mai sunt grupele de șoimi. Progenituri ale militarilor de carieră care vor ca odraslele lor să aibă o carieră militară, vor să îi obișnuiască cu regimul de mici și sunt dispuși să plătească pentru asta. În plus au și o canisă. Antrenează câini pentru cei cu nevoi speciale și pentru poliție și armată. Crede-mă, e rentabilă!

— Habar n-aveam că la 50 de kilometri de Brașov există o asemenea bază. În dosarele poliției nu se face referire la așa ceva.

— De-asta aveți nevoie de asistență din partea poliției militare, replică Herra zâmbind.

★

Corpul era așezat în patru labe, ca un cățel ghemuit. Era dezbrăcat. Herra se trezi admirând musculatura bine întreținută. Până la urmă, Jurcan avea 75 de ani. Cu siguranță făcea sport. Era pus în cușcă și cineva, probabil criminalul, scrisese cu sânge pe spatele lui „javră".

— Cineva se uită prea mult la filme polițiste, mârâi Cruceanu nemulțumit.

— Și ce naiba e cu cușca asta?, întrebă Cristian.

— E cușca pentru câinii bolnavi, se auzi o voce din spatele polițiștilor. Trebuie izolați de restul haitei. Încercăm să îi tratăm. Unii au noroc alții nu…

Cruceanu și Herra priveau uimiți. În acea tabără cu specific militar, individul era o adevărată apariție. Înalt de aproape 2 metri, bine făcut, plete, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj și tricou negru cu un imprimeu care părea a-l fascina pe polițistul militar: o siluetă feminină într-o costumație gotică ținea într-o mână cu niște gheare care ar fi făcut-o pe Cruella de Ville să plesnească de ciudă, un glob de cristal care atrăgea fulgere. Alături de „prințesa întunericului" era desenat un lup care afișa un rânjet sinistru plin de sânge. Și, ca să fie peisajul complet, un ciobănesc german privea atent scena, lipit de piciorul pletosului.

— *Hello,* cavaler al apocalipsei, murmură Cruceanu.

— Nu chiar, mustăci Silviu Braga. Sergiu Manta este administratorul nostru. Cunoaște locul ca în palmă și rezolvă orice. Dar cel mai important, are grijă de câinii noștri. Sergiu, dânșii sunt de la poliție, respectiv poliția militară.

— Anchetați moartea domnului colonel… groaznică poveste. Ne-a tulburat pe toți.

— Dumneavoastră l-ați găsit? întrebă Cruceanu.

— Din păcate, nu. Una dintre activitățile șoimilor e îngrijirea câinilor. Răducu Dobre trebuia să curețe cușca

și să o pregătească pentru cazul în care unul din câini se îmbolnăvește. El l-a găsit pe colonel.

— Va trebui să vorbim cu puștiul, interveni Herra.

Administratorul ridică din umeri.

— Domnul Braga a trimis după un amic al său psiholog. Și a anunțat părinții. Tatăl copilului e căpitan. E pe drum spre tabără. Cel mai bine ar fi să așteptați până ajunge. Puștiul are cinci ani.

— Rahat, mârâi Cruceanu ca pentru sine.

★

Prânzul îi găsi pe cei doi polițiști pe terasa camerei de oaspeți din cartierul general. Era o cameră mică, cazonă, cu două paturi de campanie, fără televizor sau baie proprie. Dar micuța terasă beneficia de soarele amiezii și de un peisaj superb. În plus, administratorul rocker le strecurase niște beri reci. Bun băiat!

Cruceanu și Herra studiau dosarele și încercau să pună cap la cap informațiile. Jurcan superviza tot ce ținea de pregătirea militară propriu-zisă: programele de instrucție, folosirea armelor, întreținerea bazei și a echipamentului, disciplina militară, tactica de luptă. Își lua rolul foarte în serios și le cam freca ridichea celor instruiți. Nu avea simțul umorului și nu era prea popular. Dar era respectat de militari pentru disciplina pe care o impunea. Puștii, pardon – șoimii, nu-l prea aveau la inimă. Stând de vorbă cu copiii din tabără, Herra aflase despre două incidente mai neplăcute. Unul avusese loc cu doi ani în urmă. Un puști fusese trimis de tatăl său, maior la unitatea de tancuri din Pitești, ca să „devină bărbat”. Aparent, băiatul visa să devină dansator, ceea ce l-a scos din minți pe domnul maior. Părintele îi spusese lui Jurcan să facă ce-o știi, numai să îi scoată lui fi-su prostiile din cap. Jurcan i-a impus băiatului un program de pregătire foarte dur și acesta a făcut o depresie severă. Nimeni însă nu l-a luat în serios și fiul maiorului s-a spânzurat. Spre norocul lui Jurcan, tatăl copilului nu l-a considerat niciodată vinovat de ce s-a întâmplat. Dar imediat după aceea, Braga a aranjat o colaborare cu un psiholog din Brașov care venea regulat în tabără și stătea de vorbă cu cursanții. Cel de-al doilea incident era de dată foarte recentă și îl implica pe copilul pistruiat care a descoperit

cadavrul. Puștiul fusese trimis într-o dimineață să ajute la spălatul vaselor. O oră mai târziu fusese descoperit ascuns în garaj, jucându-se cu *psp*-ul. Jurcan îl pusese să facă zece flotări și îi distrusese gadgetul, strivindu-l sub bocanc. Zgâtia a făcut tărăboi. Părinții nu l-au retras din tabără, dar Jurcan a trebuit să plătească jucăria.

— Oricum eu nu îl văd pe puștiul de 5 ani comițând o asemenea crimă, mârâi Cruceanu, molfăind o țigară neaprinsă.

— Nici eu, replică Herra.

— În schimb ar trebui să luăm legătura cu părinții adolescentului mort.

— Crezi că și-au reconsiderat poziția și au venit să se răzbune?

— Sincer, nu. Dacă îl considerau pe Jurcan vinovat, făceau ceva până acum. Dar vreau să îi tăiem de pe lista suspecților. Ascultă, chestia aia care mi-a spart urechile în mașină era muzică rock?

— Da, de ce? Vrei să-ți fac o copie a cd-ului?

— Nu. Dar constituie un punct comun între tine și administratorul ăla pletos. Ia-l și tu la o bere și află cum stau lucrurile pe aici.

— Tu de ce nu îl întrebi?

— Dacă-l iau eu la întrebări, e oficial. Tu ești consultant în ancheta asta. Poate ție îți spune mai multe. Am văzut că te descurci bine cu discuțiile astea neoficiale.

— Mda, cu copiii și adolescenții.

— Și ăsta care umblă cu plete, tricouri cu hârci și un câine după el la 40 de ani, cât de matur crezi că e?

Herra zâmbi, gândindu-se că polițistul e mai cazon în mentalitate decât el.

— Și ce crezi că ar putea ști?

— Glumești? Menajerele și administratorii știu întotdeauna tot.

★

Puștiul pistruiat, Răducu Dobre, povesti cât putu el de clar și precis derularea evenimentelor de dimineață, când îl descoperise pe domnul colonel. Nu avusese ezitări nici când povestise despre incidentul cu *psp*-ul, care avusese loc cu două săptămâni în urmă. Pe tot parcursul

discuției, tatăl îl ținuse de mână ca să îi dea curaj. Cruceanu se lămurise, copilul nu știa nimic mai mult decât spunea. Polițistul îi mulțumi copilului pentru colaborare. Dădu să plece, dar se întoarse și se adresă părintelui.

— Domnule, îmi cer scuze, dar sunt curios. De ce ați adus un copil de cinci ani într-un asemenea loc?

— Aveți copii, domnule inspector?

— Da, doi. Dar sunt mari. Fata e la casa ei, băiatul e la doctorat.

— Mda, ați fost scutit de copilăria în epoca *high tech.* E o luptă crâncenă să îi desprinzi de butoane. Radu ajunsese să petreacă și jumătate de zi la calculator dacă era lăsat. Am profitat că avea o fascinație pentru uniforme și arme și l-am adus aici. Am făcut și eu recuperare aici după o intervenție chirurgicală și am văzut că sunt și copii. Mi-am zis că mai vede și o altă realitate.

— Și după povestea asta, îl mai lăsați?

— Numai dacă mai vrea. Nu îl voi forța.

Cruceanu dădu din cap, salută și plecă. Se gândi, în timp ce se îndrepta către automatul de cafea din biroul administrativ, că are noroc că nu trebuie să își educe copii în zilele noastre.

★

Rockerul scoase capul de după motorul pe care îl lustruia de zor și aruncă o privire suspicioasă către Herra.

— Mai nou vă instruiesc în tehnica interogatoriului punându-vă să vă uitați la „Colombo” și „Crimele din Midsomer”?

— Eu nu te interoghez, n-am dreptul. Sunt numai consultant în ancheta asta.

— Mda, și Pinocchio era viu. Tu vrei să fim prieteni, știu… Bine, fie. Berea o dau eu de data asta. Dacă o să mai fim prieteni, o dai tu pe următoarea. Eu termin aici și mă spăl pe mâini. Intră în casă și ia tu două beri din lada frigorifică. Arkon, arată-i! ordonă Manta câinelui lup care urmărea scena tolănit pe terasa cabanei.

Micuța locuință a lui Sergiu Manta era surprinzător de plăcută și primitoare. Avea o singură cameră, o chicinetă și o baie. Era aranjată minimalist, sobru și cu gust. Un scheunat de nedumerire întrerupse analiza

estetică a lui Herra. Arkon stătea în fața lăzii frigorifice, așteptând ca invitatul să vină să ia berile, așa cum fusese instruit.

— De ce îl cheamă Arkon? întrebă polițistul militar în timp ce revenea pe terasă cu berile în mână și cu patrupedul după el.

— E o formație de rock care îmi place, Arkona.

— N-am auzit de ei.

— Nu-s tocmai din fișierul cu Metallica. Sunt ruși…

— Am înțeles, cunoștințele mele în materie de rock sunt limitate și superficiale.

Sergiu zâmbi.

— Ești în armată, se iartă.

Cristian zâmbi la rândul lui.

— Până la urmă tot trebuie să te întreb, așa că mai bine o fac acum, ca să terminăm odată. Se pare că Jurcan a murit noaptea trecută, undeva între 22 și 24. Pe unde erai în intervalul orar amintit?

— La concertul celor de la Halloween. Am plecat vineri dimineață și m-am întors azi în zori. Am fost cu motorul.

— Ai fost la concert? Și eu…

— Și acum o să îmi spui că nu m-ai remarcat pe acolo, sau ce? mustăci rockerul.

— Nu. Nu m-am uitat după tine… mi-a captat atenția o asiatică dulcică care făcea parte din grupul de organizare… scuze, amice, oi avea tu plete, dar ca fată ești cam urâțică.

— Și? Ai agățat tipa?

— Nici n-am încercat. Doar am admirat-o de la distanță.

Manta dădu din cap și apoi goli restul de bere din sticlă.

— Mă duc să mai aduc un rând. Am senzația că mai ai întrebări.

— Mda. Partenerul meu polițist este convins că administratorii și menajerele știu tot…

— S-ar putea să fii dezamăgit. Informațiile pe care ți le-aș putea da țin mai degrabă de domeniul bârfei.

— De exemplu?

— Păi, ți-aș putea spune că nici Braga nici Jurcan nu au vreo prietenă. Știu asta pentru că, din când în când, mă duc să le aduc o curvișteină din Brașov. E o blonduță

haioșică. Se închid amândoi cu ea în casa pe care o ocupă Braga, iar a doua zi o duc eu pe fată înapoi în oraș.

— O singură fată?

— Da, întotdeauna aceeași.

— Cam cât de des se întâmplă asta?

— La zece zile, două săptămâni, ceva de genul.

— Ai observat vreodată ceva tensiuni între ei și fată?

— Nu. Ei erau întotdeauna relaxați, iar fata turuia de fiecare dată ca un cintezoi. Cred că sunt… în fine, erau toți trei mulțumiți de aranjament. Sau, cel puțin, așa păreau.

— *Wow*… ne-ai putea ajuta să o identificăm și să dăm de ea?

— Ok, dar aș vrea să nu afle Braga, dacă se poate. Mă înțeleg bine cu el, deocamdată…

— Cu Jurcan cum te înțelegeai?

Administratorul zâmbi.

— Ce faci, cauți mobil de crimă? Nu ne iubeam prea tare, ca să nu doară… Nu prea îmi plăcea cum se purta cu puștanii, dar nu era treaba mea. Ne respectam și ne vedeam fiecare de treaba lui. Mă duc după berile alea. Conversația pe uscat nu prea îmi prieste.

Sergiu se ridică. Cristian întinse o mână și mângâie câinele ușor.

— Sergiu?

— Da? spuse acesta, întorcându-se în pragul ușii.

— Unde ai lucrat înainte să vii aici?

— P-afară, în Asia în mare parte. Mă întorc imediat.

★

Herra stătea lungit în pat cu brațele sub cap, fixând petele de pe tavan. Ceva nu îi dădea pace, dar nu știa ce. Avea sentimentul că ceva nu se lega. Era atât de cufundat în gânduri, că nici nu observă când își făcu apariția Andrei, cu prosopul pe umăr și periuța de dinți în mână.

— Hei, visătorule, cât ai fost tu la întâlnire, am făcut și eu niște lucruri interesante.

— Bagă mare!

— Întâi am luat legătura cu familia puștiului care s-a sinucis. N-au cum să fie implicați în povestea asta. Mama e la ospiciu de când s-a întâmplat tragedia, iar tatăl a fost trecut în rezervă și e beat mai tot timpul.

— Mda, nasol…

— Și am cerut câteva informații despre noul tău amic, administratorul. E ceva în neregulă cu tipul ăsta.

— Crezi?

— Dap. Știi că e IT-ist de meserie? Și încă unul destul de bun, pare-se. Ți-a zis că a lucrat în afară până să vină aici?

— Da. În Asia…

— Câțiva ani. Iar la întoarcere a avut tot felul de oferte de job. Dar nu, el a ales să vină în mijlocul pădurii să aibă grijă de soldăței. Nu e ciudat?

— Cam da… răspunse Cristian ezitant.

— Mai mult, știi că are o fostă soție și un copil?

— Pe bune?

— Dap, un băiat de patru ani. Nu e aiurea că nu ți-a spus?

— Nu știu. Am discutat lucruri generale la o bere, nu ne-am destăinuit viețile…

— Cristian, eu am doi copii mari. Dar dacă cineva stă de vorbă cu mine 15 minute, e imposibil să nu pomenesc de ei măcar odată. Dacă pierzi cu mine o oră, e foarte probabil să-ți arăt și pozele lor pe telefon. Voi ați stat de palavre două ceasuri și nu a pomenit nici măcar odată de puștiul Iui, nici măcar în treacăt. Asta ca să nu mai spun cât e de ciudat să îți lași copilul de patru ani în Asia și tu să te ascunzi în pădure în România. Știu că îl simpatizezi și nu spun că e neapărat autorul crimei, dar clar are ceva de ascuns, decretă Cruceanu, așezându-se pe pat și stingând lumina.

Cristian închise ochii. Adormi ușor, călătorind în Asia cu gândul…

Capitolul doi

Cruceanu se chinuia să șteargă poalele trenciului cu un șervețel umed. Reușise să se atingă de un gard proaspăt vopsit cu o zi înainte, iar pata se vedea din satelit. Roșcatul ăla pletos ar fi trebuit să marcheze cumva chestiile care agățau și pătau.

— Amicul tău ne-a trimis la vânătoare de potcoave de cai morți. Victima noastră nu a avut probleme nici cu peștele, nici cu păsărica blondă.

— El nu ne-a trimis nicăieri. A spus că aranjamentul părea ok.

— Da, dar de ce a ales să ne povestească despre asta?

Cristian îi aruncă colegului său de anchetă o privire îmbufnată.

— Ți s-a pus pata pe omul ăsta, sau ce?

— Nu în mod deosebit. Și ca să-ți dovedesc, îți spun ce altceva am mai aflat.

— Ce?

— Acum vreo zece ani, victima noastră era în vacanță la Mamaia. S-a dus într-un club, s-a făcut pulbere, s-a luat la bătaie cu niște puștani, a sfârșit seara în arestul poliției. Era încă militar activ, așa că a tras niște sfori, a dat niște bani puștilor și a mușamalizat afacerea. Dar dosarul inițial a fost păstrat. Polițistul chemat atunci la fața locului e un fost coleg de școală de-al meu. Am pălăvrăgit un pic pe skype și i-am povestit despre cazul nostru…

— Ați pălăvrăgit pe skype?

— Da. Și-a adus aminte numele. Mi-a trimis notițele lui. Puștii l-au acuzat pe Jurcan că i-a agresat și i-a făcut poponari, futălăi și restul gamei. Omul are o problemă cu homosexualitatea. Mă întreb dacă…

— Nu au avut loc și alte incidente, mai recente?

— Dap. Tre' să mai avem o tură de discuții cu cei din tabără. Aruncă o nadă și rockerului, cine știe…

— Mda, merită încercat. Andrei?

— Da?

— Voiam să te întreb… ai cumva și cont de facebook?

— Ce vă mai place vouă, tinerilor să ironizați lumea. Ce, există limită de vârstă la comunicarea online?

Cruceanu ieși din cameră continuând să bodogăne. Herra îl urmă amuzat.

— Nu, pe bune, mi-ai putea da *add frined request*…

★

Anchetatorii avuseseră noroc. Unul dintre puștii implicați în incidentul de pe litoral era acum patronul unui club din Brașov. Herra și Cruceanu i-au făcut o vizită și au aflat că victima lor fusese un homofob înrăit și

violent. Tânărul le-a povestit cu lux de amănunte incidentul petrecut cu un deceniu în urmă pe litoral. Îi rămăseseră vii în memorie potopul de insulte și violența cu care se manifesta militarul față de cei pe care îi credea a fi homosexuali. Într-un final, însă, omul le oferise bani ca să nu depună plângere. Cu ce au obținut de la el, gașca a mai rămas o lună pe litoral, așa că, în final, au fost mulțumiți. Nu, nu mai știa ce s-a ales de omul respectiv și nu l-a interesat niciodată. Nu a avut niciodată legătură cu structurile armatei. De fapt, a stat cât a putut de departe de ele. Din câte știa patronul de club, nici ceilalți membri ai grupului de atunci nu au mai făcut săpături legate de incident. Brașoveanul le-a pus la dispoziție datele de contact ale lor. Aveau să îi sune, în după-amiaza respectivă, dar povestea părea a fi o pistă moartă.

Cei doi polițiști părăsiră localul și se îndreptară către mașină. Cruceanu își aprinse o țigară. Herra descuie mașina și era pe punctul de a se urca la volan. Un gând îl făcu să se oprească.

— Știi, mă gândeam… Nu e ceva neobișnuit pentru un militar să fie cumva jenat de ideea homosexualității. Dar ideea e că, în contextul actual, poți să o încurci destul de rău dacă lași asemenea convingeri să iasă la lumină. O să dau niște telefoane. Sunt curios de ce a fost Jurcan trecut în rezervă așa de devreme…

— Crezi că ar putea avea o legătură cu convingerile lui?

— E o posibilitate…

★

Ușa se deschise și își făcu apariția Cristian, fluturând niște hârtii.

— Am avut dreptate. Homofobia i-a îngropat cariera lui Jurcan. Pe la începutul anilor ’90, domnul ofițer, pe atunci cadru didactic la Academia militară, a scris un memoriu prin care propunea excluderea homosexualilor și lesbienelor din rândurile armatei, pe motiv că asemenea prezențe ar constitui elemente de comportament indecent și ar contraveni moralei creștine. Memoriul a dus la apariția unui curent de opinie care tindea să adune din ce în ce mai mulți adepți. În contextul viitoarei integrări în NATO și în UE, chestia dădea foarte prost. Așa că au fost

nevoiți să îl treacă în rezervă. Dar i-au sprijinit pe el și pe Braga cu proiectul ăsta în contrapartidă.

Andrei sorbi zgomotos o gură de cafea. Întinse mâna după hârtiile lui Cristian. Citi memoriul în diagonală.

— Tre' să recunosc că memoriul are un ton moderat și beneficiază de argumente logice și psihologice. Omul nu era un tâmpit. Nu mă mir că a făcut prozeliți.

— În majoritatea armatelor lumii, genul ăsta de punct de vedere este prezent. Nimeni nu recunoaște oficial, dar…

— Una peste alta, Jurcan trebuie să fi anticipat consecințele mișcării sale.

— Ce vrei să spui?

— Eu cred că steaua lui apunea oricum. Povestea cu memoriul a fost doar picătura care a umplut paharul.

— Mda, tot ce se poate, dar eu zic că merită să ne interesăm un pic…, zise Herra.

— Asta, da, categoric!, fu de acord Cruceanu.

★

Sergiu Manta verifica soliditatea instalațiilor de cățărat. În ziua următoare urma să aibă loc antrenamentele grupei de „veterani". Herra stătea pe marginea terenului împrejmuit și îl privea în tăcere. Îi plăcea mobilitatea și viteza cu care acest om de o înălțime remarcabilă se cățăra pe frânghii și structuri de lemn, ca și când ar fi fost un fleac. Iar el știa din propria sa experiență că treaba nu era ușoară.

— Măi, măi, sper că nu te-ai îndrăgostit de mine, Cristiane! Prefer femeile, amice! Ești de mult acolo?

— Câteva minute. Îmi aminteam de perioada de instrucție, de tinerețe…

— Și încercai să amâni momentul în care îmi vei spune ce ai de spus.

Cristian îl privi uimit.

— Ești ca o carte deschisă, amice. Zi ce ai pe suflet și apoi să bem o bere. O dai tu de data asta.

— Sunt două lucruri care mă supără. Primul e că nu ai menționat nimic de soție și copil. Cum se poate să nu zici nimic de puștiul de 4 ani?

— E viața mea și nu am simțit nevoia să dau socoteală. În plus, faptul că am un copil nu cred că are

relevanță în cazul de față…

— Asta nu tu decizi, Sergiule.

— Ok. Uite cum stă treaba: da, am un copil, dar nu sunt un tată în sensul tradițional al cuvântului. Contribui la întreținerea lui, dar nu sunt foarte bun la stabilirea unei relații. Fosta mea soție se străduiește, dar… Probabil de asta nu simt nevoia să vorbesc despre el. Dar nici nu ascund existența lui.

— E cam greu să ții legătura cu el acolo în Filipine…

Sergiu zâmbi.

— Vezi că partenerul tău îți ascunde informații sau nu are surse foarte bune… Soția și fiul meu sunt în România. Maia a decis să vină aici pentru a ține familia cât de cât unită. Locuiesc în București.

— De ce nu aici?

— Să facă ce? La București are un job, are un rost, Dany merge la grădiniță.

— De ce ați divorțat?

— Ne-am căsătorit ca să fie mai ușor să o aduc aici legal. Când am rezolvat problema cetățeniei, am divorțat. Eu am oroare de instituțiile astea de familie cu caracter legal și definitiv…

— Mda, tre' să recunoști că e un pic ciudat…

Sergiu ridică din umeri.

— Ziceai că mai vrei să știi ceva?

— Da. De ce ai acceptat să fii băiat bun la toate aici și nu ai căutat un job ca IT-ist? Înțeleg că nu lipseau ofertele, mai ales din afară…

— Da, dar mă cam săturasem de stat la calculator. Voiam și altceva. Când eram la orfelinat, am învățat să meșteresc lucruri pe lângă casă. Aici am găsit un loc care îmi place, fac de toate, inclusiv mentenanță calculatoare și rețea, pot să țin un câine și nu se bagă nimeni în treburile mele. Asta până să apăreți voi, evident. Mai ai de scotocit în viața mea, sau putem bea berea aia acum?

— Putem. Mai ales că vreau să o dăm pe bârfa. Am auzit niște chestii ciudate despre Jurcan și mă întrebam dacă știi și tu ceva…

— Ce meserie de pițipoancă ai și tu!, ironiză Manta. Hai la cantină să cumperi berile alea.

★

— Ha!, intră Sergiu cu entuziasm în camera pe care temporar o ocupau amândoi, fluturând un fel de agendă cu un mic lăcățel auriu.

— Ai câștigat la loterie sau ce?, ironiză Cruceanu.

— Într-un fel. Ăsta e un fel de jurnal secret al Șoimilor. Și-l transmit de la o serie la alta și fiecare din ei notează o singură frază despre ceva ce l-a impresionat în mod deosebit. Majoritatea impresiilor sunt despre Jurcan: cât de al naibii e, cum a confiscat un telefon, un *Ipod* sau niște reviste porno. Dar există și cinci însemnări ale unor băieți care au intrat în colimatorul lui pentru că nu se purtau ca niște bărbați. Unul dintre ei a spălat toalete tot stagiul pentru că s-a plâns prea mult de durerea provocată de o rană căpătată la instrucție. Un altul a fost tuns la chelie pentru că pierdea prea mult timp în fața oglinzii. Iar un altul a fost ținut o noapte întreagă în beci fiindcă un coleg l-a pârât că s-a masturbat.

— Și crezi că puștii ăștia s-au întors să se răzbune?

— Nu. Dar dacă aș fi părintele unuia din ei…

— Dacă aș fi tatăl oricăruia din copiii ăștia, fi-miu nu ar călca aici, punct!

— Eu mă gândesc și la adulții din tabără… Dacă victima se purta așa cu niște copii, oare ce ar face dacă ar descoperi un militar în toată firea care e „fetiță” în tabăra lui?

Cruceanu se scărpină pe după ureche. Se opri în mijlocul camerei și își întrebă partenerul:

— Nu există un astfel de jurnal al seniorilor, nu?

— Nu, din păcate.

— Bănuiam eu… Va trebui să începem să punem întrebări. Și nu va fi plăcut.

★

— Cât de bine ești dispus să plătești o informație?

Herra se întoarse către direcția de unde venea întrebarea. Puștiul nu avea mai mult de 13 ani, era grăsuț, ras în cap și cioflănea de zor o gumă. Uniforma era șifonată și atârna neglijent.

— „American History X”, murmură Cristian pentru sine.

— Ce zici?

— Eu, nimic. Tu ai venit la mine, așa că tu zici. Cum te cheamă?

— De ce?

— Amice, nu vinzi ponturi la cursele de cai. Oferi informații în investigarea unei crime. Așa că începi cu numele, prenumele, vârsta…

— Poate c-ar trebui s-o tai…

— Poate că începi să vorbești mai repede, până nu mă supăr…

Negocierea mai dură un pic. Puștiul a aflat că nu va primi nimic pentru informațiile pe care le deținea și s-a îmbufnat. Dar nu prea avea de ales, așa că începu să ciripească. Pe scurt, Robert Grosu jura cu mâna pe inimă că în calculatorul lui Dog era un fișier despre Jurcan.

— Cine e Dog?

— Administratorul. Așa îi spunem noi, pentru că umblă tot timpul cu potaia aia după el.

— Și de unde știi tu ce are el în computer?

— Păi… e jucător de Warcraft, ca și mine.

— Așa, și?

— Și auzisem că are niște softuri care ajută…

— Trișezi, amice?

— Toată lumea trișează, *dude*! Niște tipi din seria trecută mi-au spus că Dog are softurile astea făcute de el, care te ajută să sari peste etape. Am intrat în calculatorul lui de pe unul din calculatoarele din sala de curs. Căutând ce îmi trebuia, am dat peste un fișier intitulat Jurcan.

— Și?

— Omul e IT-ist. M-a dibuit înainte de a apuca să înfig stick-ul în computer. Ba mi-a tras și o chelfăneală. Îți zic eu, la ce reacție a avut, sigur are ceva de ascuns.

— Crezi? Eu zic că ar fi mai bine să nu mai intri în calculatoarele altora. E infracțiune și poți s-o încurci rău… *dude*!

Herra se așeză pe iarbă și își aprinse o țigară. Avea o dilemă. Adoptau o poziție de forță, confiscau computerul lui Sergiu aduceau specialiștii în informatică ai poliției să purice rețeaua unității, sau continua să îl descoase prietenește pe rocker? Simțea că e din ce în ce mai fascinat de Manta. Poate că ar fi fost mai potrivit să îl lase pe Cruceanu să poarte o discuție cu el.

— Auzi, Dog, mormăi Cristian zâmbind…

★

— Douăș’trei de reclamații de manifestări homofobice și de discriminare la adresa femeilor. E ceva! Alții au zburat din armată și pentru mai puțin.

Cruceanu se întoarse către Herra, care stătea pe marginea patului, ținându-și capul în mâini.

— Cristiane, tu nu mă asculți?

— Poftim?

— Unde naiba ești cu mintea?

— Andrei, tu chiar crezi că Manta ar putea fi criminalul?

— Sincer, nu. E excentric și neprietenos, dar nu cred că e un criminal. Dar categoric are ceva de ascuns.

— Mda, cred că da….

— De ce? Ce ai aflat?

Cruceanu ascultă cu atenție detaliile pe care Herra le aflase de la puștiul hacker. Se plimbă puțin prin cameră, scărpinându-se după ureche. După o vreme, spuse:

— Știi care e problema? Nu pot să înțeleg nici în ruptul capului de ce un IT-ist de valoare se coboară la nivelul unui om bun la toate într-o tabără de soldăței. Mai ales că a ajuns la calificarea asta cu mari eforturi, plecând de la statutul de orfan. Îți dai seama cât a muncit ca să se ridice? Și a dat la tot cu piciorul pentru… ce? Explicațiile pe care ți le-a dat nu m-au convins.

„Nici pe mine”, gândi Cristian.

— Oricum, deocamdată avem o altă problemă.

— Ce problemă?, întrebă Herra.

— Am primit telefon de la sediu. Cică nu se văd rezultatele și cam pierdem timpul cu ancheta asta. Ne mai lasă să stăm aici 48 de ore. Pe urmă continuăm de la Brașov.

Herra își privi partenerul cu ochii mari.

— Crezi că am călcat niște bătături?

— Tot ce se poate, replică Cruceanu.

— Face cineva presiuni să ne vadă plecați? Cine?

— Singurul în măsură să le facă e Braga. Dar nu înțeleg de ce…

Capitolul trei

Herra făcea eforturi să nu adoarmă cu nasul în halba de bere.

— Ești cam frânt, armăsare, zâmbi Cruceanu.

— Cam. Am fost la un concert la București, cu Sergiu. Am fost cu motorul. Ne-am întors azi noapte.

— Ai păstrat legătura cu el?

Cristian ridică din umeri.

— De ce nu? Dacă ancheta oricum s-a înfundat… Tipul e ok. Și nu am mulți în jurul meu cu care pot să împart pasiunea pentru rock.

— Ai și tu dreptate, recunoscu Cruceanu și sorbi o gură de bere. Știi, mă roade tare că nu i-am putut da de cap crimei ăleia. Și mai ales că am fost „evacuați" de acolo la maniera aia.

— Se pare că ai avut dreptate. Braga a dat niște telefoane și s-a plâns că prezența noastră acolo nu face decât să încurce mersul normal al treburilor.

— Crezi că îl acoperă pe criminal?

— Sau criminalul o fi chiar el?

Cruceanu nu răspunse. Bău restul de bere din halbă și îi făcu semn chelnerului să mai aducă un rând. După o vreme, spuse.

— Oricum, cineva nu vrea să ajungem la liman cu ancheta asta. M-au înscris la niște schimburi de experiență cu poliția belgiană.

— Pleci în Belgia?

— Da. Săptămâna viitoare. N-are nici un sens. De ce să trimiți pe cineva de vârsta mea? Asta e pentru tineri…

— Poate că vor să te răsplătească pentru munca ta de o viață.

— Hai, măi, pe bune… Unde ai văzut tu că se întâmplă așa ceva?

— Pe mine, în schimb, m-au pus să coordonez tabăra Lașița din partea Ministerului Apărării.

— Poftim?

— Nu voi sta acolo, dar voi ține legătura cu ei permanent. Și voi face inspecții periodice.

— Sună interesant, zâmbi Andrei.

— Mă gândeam eu că o să-ți placă, răspunse Herra, luând o gură de bere care îi lăsă mustăți pe buze.

— Abia aștept să aflu ce moacă va face Braga când se va trezi cu tine pe cap.

— Crezi că nu știe?

Cruceanu nu răspunse. Se cufundă din nou în gânduri. Cristian păstră tăcerea o vreme. Brusc abandonă atitudinea semiadormită, ca și cum un gând i-ar fi dat trezirea.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Da, sigur.

— Dar nu te superi…

— Asta nu pot să garantez, replică Andrei privind circumspect zâmbetul poznaș al mai tânărului său amic.

— Cum se face că un tip cu vârsta și experiența ta nu e decât inspector șef?

— S-or fi gândit că, dacă îi fac pe toți deștepții șefi, nu va mai avea cine să facă treaba, ironiză Andrei.

Cristi își scoase ochelarii de soare și se trase mai aproape de masă pentru a privi fix în ochii partenerului său.

— Bunica mea pleca la muncă foarte de dimineață în fiecare zi. Lucra la o cantină și trebuia să ajungă devreme să pregătească mâncarea. Lua autobuzul de la capăt, așa că putea să se așeze unde dorea. Ajunsese să aibă un scaun preferat. Într-o săptămână de primăvară a constatat că avea un partener constant de drum pe scaunul de alături. Un subofițer. La început l-a ignorat, dar într-o dimineață și-a întors privirea către el și l-a surprins zâmbindu-i cu subînțeles. La momentul când se întâmpla povestea asta, mamaia avea în jur de cinzeci de ani și îi trecuse de bărbați definitiv. L-a fixat pe individ cu privirea. Omul i-a făcut cu ochiul. Bunică-mea i-a replicat: „Domnule, la vârsta dumitale ai nevoie du una de opti’șpe ani. Iar eu, la vârsta mea, am nevoie de unul care este cel puțin general”. Întrebarea mea este: tu de ce nu ești „general”?

Cruceanu râse ușor dar nu răspunse.

— Hai, omule, ți-am citit dosarul. Ești un polițist bun. De câte ori au vreun caz mai ciudat, te scot pe tine la înaintare. Dar la promovări și prime te uită. De ce? În acte nu e scris nimic…

— Ai avut acces la dosarul meu?

— Vrei să spui că tu nu l-ai citit pe-al meu?

— Să zicem că l-am răsfoit…

Cruceanu își lărgi nodul la cravată și deschise nasturele cămășii. Oftă adânc înainte de a începe să povestească. Cu un milion de ani în urmă, pe la începutul primei căsnicii, Andrei și tânăra lui soție au decis să iasă

la o seară de dans… Vară, cald, dans, hormoni. Și alcool. Mult alcool. La un moment dat Andrei s-a dus la toaletă. Când s-a întors și-a găsit soția pipăită de un puștan slinos. A pus mâna pe el și l-a bătut ca în *Șapte Păcate.* Ghinionul naibii, mitocanul era nepotul unui mahăr din organizația județeană a Partidului Comunist Român. Pentru că tipul avea *pedigree,* toată istoria a fost băgată sub preș. Toți cei din cârciumă îl văzuseră pe individ pipăind-o pe soția lui Andrei, așa că nu s-a lăsat cu sancțiuni pentru polițist. Dar nici cu avansări.

— Ok, zise Cristi, asta a fost înainte de ’89. Dar după?

— După ce?

— După revoluție, bineînțeles…

— Cruceanu râse cu tristețe.

— A, după revoluție… După revoluție a început perioada de ispășire a păcatelor. Eram cei care făcusem parte din aparatul de represiune comunistă. Polițiști au fost bătuți pe stradă. Familiile lor batjocorite. Unii și-o meritau, dar alții și-au furat-o complet nevinovați. Nu puteai să umfli un hoț de buzunare fără riscul de a fi arătat cu degetul de vreun cetățean revoltat. Apoi a venit perioada exaltată. Toți vroiam să prindem răufăcători, să completăm statistici să ne vedem la televizor… Când s-a terminat cu isteriile și am revenit cu picioarele pe pământ, nenea de la partid era director în primărie, iar nepotu-său lucra în Ministerul de Interne. Iar eu eram în pragul divorțului.

— Nașpa…

— Da. Asta-i viața, puștiule! Nu le e dat tuturor să ajungă… „generali”.

★

Herra era umflat ca un cimpoi. Maia gătea excelent! Dar vizitele trebuiau să fie rare, dacă mai vroia să intre pe ușă.

Fusese surprins de invitația lui Manta de a-i cunoaște familia. Și rămăsese cu gura căscată când realizase că Maia era asiatica pe care o admirase la concertul Halloween. Fata lucra la firma care organizase evenimentul. Ce mică era lumea! Acum se bucura foarte tare că rezistase tentației de a o aborda. Petrecuse o seară plăcută cu familia unui om pe care ajunsese să îl

considere prieten. Avusese o senzație stranie privindu-l pe Sergiu cum se învârtea prin apartamentul Maiei, făcând pe gazda sau jucându-se cu copilul. Părea degajat și totuși din alt film. Ca și când ar fi fost acolo în trecere. Și, într-un fel, așa și era. Cristian avu pentru prima oară senzația că înțelegea de ce unele animale nu pot fi niciodată îmblânzite: pentru că nu e rostul lor. Și Maia părea a fi înțeles asta, ceea ce era admirabil.

Încheiaseră seara cu niște beri pe balconul apartamentului. Pălăvrăgiseră despre tot soiul de lucruri, de la concerte rock până la filosofie kantiană. Chiar înainte de „noapte bună", Sergiu aduse o notă de dramatism cu totul neașteptată.

— În toată nebunia din viața mea, fata și copilul sunt ca o veste bună. Nu prea stau eu cu ei, dar asta nu înseamnă că nu îmi pasă. Dacă ar fi să pățesc ceva, aș vrea măcar să știu că ei sunt în siguranță.

Atât spusese Manta. Nu-l rugase pe Cristian să aibă grijă de familia lui dacă lui i se întâmpla ceva. Și nici nu spusese că ar fi fost în pericol. Dar chestia sunase așa, ca un fel de adio.

★

— Domnule Braga, îmi permiteți o întrebare?

— Doar dacă trebuie, domnule Herra.

— Cum se face că nu ați fost de acord ca eu și colegul meu de la poliție să continuăm ancheta, dar ați fost de acord să devin reprezentantul Ministerului Apărării în relația cu tabăra?

— Ce vă face să credeți că am fost de acord?

Cristian zâmbi.

— Domnule Braga, permiteți-mi să mă îndoiesc că ministerul ar fi ignorat obiecțiile principalului investitor în afacerea asta.

— Poate că, cine știe, ministerul a pus la cale o anchetă mascată prin numirea asta.

— Vă mărturisesc că am fost foarte uimit de intervenția dumneavoastră pentru suspendarea anchetei. Am crezut că doriți să aflați cine este ucigașul prietenului dumneavoastră de-o viață.

Acum Braga era de-a dreptul iritat. Gândul că trebuia să îl suporte pe soldățelul ăsta de acum încolo îl

făcea să scoată fum pe nări.

— Sigur că îmi doresc să fie prins criminalul. Dar dumneavoastră și domnul Cruceanu nu făceați decât să vă învârtiți în jurul cozii, în timp ce îmi dădeați tabăra peste cap. Poate acum, că sunteți mai implicat în existența acestui loc, o să înțelegeți ce vreau să spun. Până una alta, l-am rugat pe Sergiu să vă facă un tur detaliat al proprietății și anexelor ei, precum și al cursanților. Până la urmă, trebuie să știți ce coordonați… Sergiu vă așteaptă afară.

Herra vru să mai întrebe ceva, dar Braga i-o reteză scurt:

— Acum vă rog să mă scuzați, am treabă. O zi bună.

Cristian ieși pe veranda clădirii administrative a taberei și privi în zare nedumerit. Sergiu, care îl aștepta câțiva pași mai încolo, izbucni în râs.

— Am impresia că Braga tocmai și-a ținut discursul de bun venit.

— Dacă ar fi după el mi-ar ține discursul de adio. Nu prea mă vrea aici. Și nu vrea nici continuarea anchetei. Singura logică a chestiei ăsteia e că, probabil el e criminalul.

— Sau știe cine e criminalul și îl acoperă.

— Sau…

★

„Nothing else matters” umplu camera.

— Da, da vin…, murmură Herra în timp ce își ștergea părul ud cu un prosop.

Răspunse la telefon. La celălalt capăt al undei GSM, Cruceanu se stârnește.

— Puștiule, n-o să crezi ce am aflat. Am un prieten la evidența populației. Am avut un *feeling* și se pare că am avut dreptate. Ghici ce? În familia Braga a existat și o fiică. Era mai mică cu cinci ani. Purta numele Pruteanu, pentru că se născuse dintr-o aventură a tatălui lui Braga cu o secretară. Deși bătrânul nu a recunoscut-o niciodată oficial, fata era destul de prezentă în viața familiei: în vacanță, în weekenduri… Asta până la un moment dat, când fata dispare fără urmă. Nimeni nu știe unde și de ce. Ce zici de asta?

— Bună dimineața și ție, prietene.

— Ar putea fi o pistă, nu?

— Nu știu ce să zic, Andrei. Când a dispărut fata?

— Acum 40 de ani.

— Cam mult timp pentru ca să aibă legătura cu crima. Ce te face să crezi că se cunoștea cu Jurcan?

— În căutările mele am dat de femeia de serviciu care lucra în imobilul unde locuia familia Braga pe vremea aia. Ea mi-a zis că Jurcan și fata erau tot timpul împreună. Probabil că au avut o relație.

— Acum 40 de ani. Putem să săpăm un pic, dar nu te entuziasma chiar atât de tare.

— Mă gândeam că poate mergem la Jurcan acasă să studiem albumele cu poze de familie. Avea un apartament în București.

— La București?

— Yap. Și repede. Până nu pun moștenitorii mâna pe apartament.

— Există moștenitori?

— Se pare că da. Niște nepoți de văr, sau cam așa ceva. Vii? Ne întâlnim la benzinărie?

— Pot să mă șterg după duș mai întâi?

— Da. Dar să nu pierzi timpul cu cafeaua. Cumpărăm pe drum.

— Dar știu că te grăbești, nu glumă.

Jurcan avusese o garsonieră în zona Vitan din București. Era destul de mare și amenajată modern. Zidul dintre bucătărie și cameră fusese spart pentru a crea un spațiu deschis, tipic american. Barul fusese îmbrăcat într-un fel de imitație de cărămidă, care, împreună cu decorurile din lemn ale barului, creau impresia unui enorm șemineu, odată ce era aprinsă lumina în bucătărie. În rest, mobilierul era mai mult decât minimalist. Camera era dominată de patul *king size* din fier forjat. Biblioteca era compusă din două corpuri cu rafturi modulare, metalice, de genul celor pe care le găsești în arhive. Pe peretele opus ferestrei era un tablou enorm, reprezentând, în culori stridente, o luptă între amero-indieni și armata americană. Deși în sine era un kicth veritabil, pictura în ulei aducea un strop de culoare în camera ternă. Cărțile de pe rafturi erau, în marea lor majoritate, cărți de istorie și teorie militară. Singurul strop de beletristică era o serie completă a romanelor lui Sven Hassel și Tom Clancy.

Cruceanu era nemulțumit. Nu găsise nici un album de fotografii. Iar actele descoperite vizau, în mare parte,

apart-amanetul: contractul casei, facturi, dovezi de achitare a taxelor. Nimic referitor la familie.

— Unde e mașina? întrebă Herra.

— Poftim?

— Mașina. Avem aici plata impozitului și a unor amenzi de circulație. Un Ford Focus. Unde e? De ce nu știm de el?

— Bună întrebare. La Lașița nu era. Cred că ar trebui să căutăm mai atent. Poate găsim cheile și descoperim mașina aici, în parcare.

Cei doi bărbați începură să deschidă sertarele comodei așezate sub fereastră. Lenjerie, prosoape, cămăși curate și atent împăturite. Nimic interesant.

— Stai puțin… zise Cristian și trase un pic piesa de mobilier.

În spatele acesteia era un mic dispozitiv cu o antenă și leduri.

— Un router… ceea ce înseamnă că avem internet aici…

— Dar unde e computerul? completă Cruceanu.

— În Fordul Focus? întrebă și Herra la rândul lui.

Cruceanu și Herra părăsiră apartamentul frustrați. În loc de răspunsuri, descoperiseră că mai au de găsit și o mașină și un laptop. Și era puțin probabil ca dispariția acestora să nu fie legată în vreun fel de moartea lui Jurcan.

Herra închise ochii și permise soarelui să îi mângâie fața. Simțea nevoia de lumină și căldură, după vizita în apartamentul rece și neprimitor al lui Jurcan.

— Să nu crezi că am uitat, mârâi el cu ochii închiși.

— Ce? întrebă polițistul.

— Îmi datorezi o cafea. Și nu scapi!

După o jumătate de oră, cei doi bărbați erau tot la cafenea. Nici nu aveau de ce să se grăbească; până la urmă era duminică. Trecură la al doilea rând de băuturi, dar modificară un pic opțiunile. Cruceanu savura o bere nefiltrată, iar Herra se delecta cu un Glenfiddich fără gheață și un pahar de apă minerală rece. Amândoi vorbeau la telefon. Blestemul epocii moderne: ieși la o băută cu un tovarăș și, în loc să te bucuri de compania lui, vorbești la telefon cu nevasta care te pisălogește să vii acasă, reprezentatul băncii care te anunță politicos că ai sărit calul cu plățile de pe card, sau Dumnezeu știe cu cine altcineva. În cazul lui Cruceanu, era vorba de colegii

de la secție care vroiau să îl corupă la meciul de fotbal pe care îl organizau în weekendul viitor… pe post de arbitru. Herra vorbea cu Sergiu Manta. Cei doi terminară convorbirile cam în același timp.

— Demenții ăștia de la secție organizează un meci de fotbal sâmbăta viitoare și vor să le fiu eu arbitru. Va trebui să fiu periat mult și bine ca să alerg după ei și mingea lor 90 de minute.

— Eu am vorbit cu Sergiu. Maiei i-a venit ideea să mă combine cu o amică de-a ei, așa că orchestrează un grătar la cabana lui Sergiu săptămâna viitoare.

— Nu-i o idee rea. Tu și rockerul erați în punctul în care dădeați impresia unui cuplu ciudat. Deci te întorci la locul faptei…

— Ai grijă, omule. Începi să fii obsedat de crima asta. Dar dacă tot vorbim de ea, l-am întrebat pe Manta de mașina lui Jurcan. Mi-a răspuns cu un cuvânt banal.

— Care?

— Service. Știa, pentru că după ultimul weekend petrecut în capitală, Jurcan s-a întors cu microbuzul și Sergiu s-a dus să îl ia din Brașov. Se plângea că avea probleme cu cutia de viteze. Cred că am văzut în dosarul mașinii niște facturi de service. Terminăm băuturile și dăm o tură.

Pentru că era cam departe de jurisdicția lui, Cruceanu chemă un amic de la Inspectoratul General al Poliției capitalei să îi însoțească la vizita la service. Acesta era situat undeva în apropierea ieșirii din București către Pitești.

— Dacă mă lași singur pe aici, sunt pierdut, mârâi Andrei.

— He, he… stai liniștit, bătrâne, dacă te apuci tu să organizezi lumea pe aici, te trimit ăștia ramburs la Brașov.

Proprietarul se dovedi a fi un tip deosebit de cooperant. Jurcan adusese mașina cu vreo două săptămâni în urmă. Avusese probleme cu ambreiajul. Se pare că omul avusese ghinion cu Fordulețul, care fusese mai mult prin service decât pe drumuri. Nu își făcuse griji că nu venise după mașină atâta timp. Știa că Jurcan lucra în Brașov și că venea în București mai rar. Singura lui problemă era cine avea să plătească pentru reparații.

— Poliția va prelua custodia mașinii o vreme, pentru cercetări. Pe urmă vă vom pune în legătură cu moștenitorii. Veți rezolva problema cu dânșii. Acum am

să vă rog să ne dați cheile, să aruncăm o privire în autovehicul, spuse Cruceanu.

Inspecția nu scoase la iveală mare lucru. În mașină erau lucrurile obișnuite: trusa medicală, roata de rezervă, cricul și extinctorul în portbagaj. Asigurarea obligatorie, o copie a talonului, a permisului și a cărții de identitate a lui Jurcan în torpedou. „Cât de pedant era omul ăsta…”, gândi Herra. Tot în torpedou se afla și cartea de service a mașinii. Omul avusese cu adevărat ghinion cu ea. Cam reumatică, dacă se putea spune așa. Răsfoind evidența reparațiilor, Cristian descoperi între pagini un flyer. „Hotpussy”, un striptease bar în Brașov. Pe spatele reclamei, Jurcan scrisese numele lui Manta, urmat de trei semne de întrebare. Herra se asigură că nu este observat de cei doi polițiști, ocupați să discute cu mecanicul, și strecură fluturașul publicitar în buzunar.

★

— Nu pot să cred că ai adus cu tine castroane pentru salată, mârâi Sergiu.

— Aveai?

— Nu.

— Atunci nu mai comenta, replică Maia. Nu fac și nu mănânc salată din gamelă. Am zis!

Maia și Lăcrămioara – amica ei – luară castroanele și legumele și se apucară de salate.

— Vorbește bine românește, remarcă Cristian.

— Maia? Da. S-a străduit. A început să învețe de când eram în Filipine.

— Și-a dorit mult să plece de acolo…

— Filipine este o țară fascinantă. Dacă ești străin. Dacă ești localnic, sărăcia e în floare. Cine are o șansă să emigreze, nu prea ezită.

— Iar tu ai fost șansa ei…

— Ce spui tu este foarte nedrept, Cristian. A făcut un copil cu mine, fără să știe sigur ce e în capul meu. A venit în România, a acceptat să divorțăm și totuși a rămas cu mine, așa ciudat cum sunt. Și să nu îți închipui că nu are pretendenți…

— N-am spus-o cu răutate…

— Scuze, am cam sărit la gâtul tău. Dar, adevărul e că toți cunoscuții mei o privesc ca pe o profitoare. Dar

dacă ar fi să trăiască cu mine o săptămână, ar ajunge să o considere o sfântă.

— Acum ești nedrept cu tine însuți, protestă Cristian. Ești un tip ok, protector cu familia ta. Nu te are prea mult în preajmă, dar are multă independență, are ocazia unei cariere…

— Da. Problema e că ea nu și-a dorit niciodată așa ceva. A devenit independentă și și-a construit o carieră ca să poată fi cu mine. În adâncul sufletului, e o tradiționalistă.

Dialogul fu întrerupt de vocea jucăușă a Maiei:

— Băieți, miroase a ars….

— Sergiu întorcea micii și cârnații pe grătar, Cristian aduna și punea într-un vas de lut bucățile de carne care se făcuseră deja.

— Ăla e pe cale să se ardă, spuse Herra arătând către un mic din mijloc.

— Dap…

— Iar ăsta te poate arde, dacă nu ești atent pe unde îl lași, adăugă militarul, punând pe foc fluturașul din buzunar.

— Ce-i cu ăsta?

— Era în mașina lui Jurcan. Cu numele tău notat pe spate.

Manta ridică privirea spre amicul său și zâmbi.

— Ar trebui să fiu impresionat? Cristiane, dacă te dau ăștia afară din poliția militară, încearcă la teatru. Ai niște texte…

Herra zâmbi la rândul lui.

— Și totuși…

— Ok, e un bar unde mă mai duc din când în când. Patronul îmi e amic. De acolo am agățat-o pe blondina pe care le-o livram lui Jurcan și Braga periodic. Acum i-o livrez doar lui Braga. Nu știu cum a ajuns fluturașul ăla la Jurcan și de ce a notat numele meu pe el. Poate i-a spus cineva că m-a văzut acolo, sau poate mă urmărea. N-am idee. Acum hai să mâncăm, că mi s-au lungit urechile de foame.

La masă Maia și Lăcrămioara au sporovăit non stop. Maia părea un agent publicitar pornit să își convingă prietena să îl „achiziționeze” pe Cristian fără întârziere. Herra era amuzat și jenat în același timp.

— Și deci așa, ești polițist, spuse Lăcrămioara admirativ.

— Nu. Sunt ofițer în poliția militară.

— *Wow*, NCIS…

— Mmmm, nu chiar. Misiunile noastre nu sunt nici pe departe atât de spectaculoase ca cele din filme…

— Dar participi la ancheta crimei care a avut loc aici, în tabără, interveni Maia.

— Nu. Sunt doar consultant al poliției. Îmi pare rău că te dezamăgesc, îi spuse Cristian Lăcrămioarei.

— Nu, nici vorbă…

„Ba da…”, gândi Herra, dar fără părere de rău.

După-amiaza se derula calm și liniștit. Fetele se plimbau prin pădure și sporovăiau. Dany se juca cu Arkon. Băieții zăceau pe verandă cu câte o bere în mână.

— Îți place Lăcrămioara?

— E drăguță. Dar am senzația că nu prea comunicăm…

— Am înțeles. Stai liniștit. O să găsești și tu o fată…

— N-am nici o teamă, Sergiule… Dacă tot vorbim de fete, am și eu o nelămurire. Până la urmă, de ce ai divorțat de Maia? E evident că vă iubiți și că vreți să fiți împreună. Dany e minunat, tu ești fericit în preajma lor, ea te acceptă așa cum ești…

— Tocmai pentru că sunt așa cum sunt. Am considerat că sunt dator să îi las opțiunea de a alege ceva, sau, mă rog, pe cineva mai bun, dacă va avea ocazia.

Herra zâmbi.

— Asta îmi amintește de o pățanie de-a mea. Era acum vreo 10 ani. Am avut un curs care s-a ținut la Breaza, la Liceul Militar. Acolo am întâlnit o fată. Frumușică, dar îngrozitor de timidă. Nu prea avusese ea parte de viață. Locuia cu bunica ei, care era foarte bolnavă. S-a nimerit să ne întâlnim la o petrecere. I-au picat ochii pe subsemnatul, un tânăr frumușel în uniformă. Mi-a zâmbit și am descoperit că avea un chip drăguț foc. În fine, cursul a durat vreo două luni și în tot acest timp am fost împreună. Eu am fost primul ei iubit, dar nu aveam de gând să fiu și ultimul. A venit finalul cursului și scena de adio. Lacrimi, suferință și tot tacâmul. Precum spuneam, nu prea îmi stătea mie capul la însurătoare. Nici acum nu îmi prea stă. Dar fusesem primul ei bărbat și o urmă de decență m-a făcut să îi propun să vină cu mine la Brașov, să fie soția mea. Recunosc că mizam pe faptul că nu prea avea cum. Era în ultimul an de liceu și o avea și pe bunica bolnavă.

— Să nu crezi că nu prețuiesc faptul că îți deschizi sipetul cu amintiri și le împărtășești cu mine, dar mă onorezi cu povestea asta pentru că…

— Pentru că fata mi-a spus ceva ce n-am putut uita. Mi-a spus că ce făceam eu era o lașitate. Că îi puneam în față opțiuni care nu erau reale, ca să mă pot ascunde în spatele refuzului ei. Dacă aș fi vrut cu adevărat să fiu cu ea, aș fi lăsat totul baltă la Brașov și m-aș fi mutat la Breaza. Dar nu vroiam să fac asta și nu aveam curajul să o recunosc.

Sergiu fixă cu privirea gura sticlei de bere, fără să scoată un cuvânt. Cristian păstră tăcerea o vreme, apoi spuse:

— Pentru Dumnezeu, arată-i și tu că o vrei, că o iubești. Pretinde că ești gelos, ca să o faci să înțeleagă că e frumoasă pentru tine…

— Este frumoasă. Și sunt gelos. Mai ții minte când mi-ai povestit de asiatica pe care puseseși ochii la concert la Halloween, cea care era, de fapt, Maia?

— Da…

— N-ai idee cât de aproape de moarte ai fost atunci.

— Dar nu m-am dat la ea!

— Tocmai asta te-a salvat, spuse Sergiu zâmbind.

Cristian ar fi replicat ceva, dar sunetul mobilului îl făcu să se răzgândească.

★

Cel care adusese un final brusc după-amiezii fusese Andrei Cruceanu. Participase, în calitate de arbitru, la meciul de fotbal dintre secțiile de poliție. Efortul se dovedise prea mare pentru condiția lui fizică. Băgase pe toată lumea în sperieți cu un preinfarct. Acum le făcea viața un calvar medicilor care încercau să îl convingă că avea nevoie de supraveghere, iar pentru asta trebuia să rămână internat. Cristian și Sergiu veniseră rapid să dea o mână de ajutor doctorilor. Iar Maia veni și ea, un pic mai târziu, cu o supă de pui delicioasă.

— Și zi așa, ai avut o zi sportivă…

— Nu se mai repetă, promit.

— Sper… Maia pleacă mâine la București și eu nu știu să fac supă.

— Mda. Foarte bună supa. Dar asta nu îl scapă pe amicul tău rocker de atenția mea…

— Tot îl mai consideri suspect?

— Ascultă, Cristiane, înțeleg că voi doi ați devenit prieteni, și că, în felul lui excentric, este un tip de milioane. Dar nimic din ceea ce a făcut sau a spus nu m-a convins pe deplin. Cum să-ți spun… Când era mică, fiica mea Alina, era pasionată de cărțile de colorat. Dar niciodată nu termina de colorat desenul. Faptul că le lăsa neterminate mă călca pe nervi. Același sentiment îl am și cu privire la băiatul ăsta: că ne lasă să vedem numai jumătate din poză. Jumătatea pe care o vrea el.

★

— Domnule Cruceanu, pur și simplu nu pot să vă las să plecați din spital. E o nebunie.

— Domnule doctor, am făcut și nebunii mai mari la viața mea. Și nu mă puteți opri.

— Sunteți încă slăbit și aveți nevoie de supraveghere medicală. Ceea ce vreți să faceți dumneavoastră…

— Doctore, i-o reteză polițistul tânărului medic, sufăr cu inima. Și o să sufăr toată viața mea, fie ea lungă sau scurtă. Sunt conștient de acest lucru și voi încerca, pe cât posibil, să am grijă de sănătatea mea. Acum, însă, am ceva urgent de făcut, așa că vă rog să mă scuzați.

Cruceanu îmbrăcă trenciul și ieși din salon, lăsând bărbatul în halat alb fără cuvinte.

În general Andrei Cruceanu nu se juca așa cu viața lui. Dar, de această dată, considera că nu avea de ales. Avea șansa de a scoate ancheta asta din fundătura în care intrase. Cu mai puțin de jumătate de oră în urmă primise un telefon de la un chelner de la un club de striptease numit *Hot Pussy*. Tipul sunase la secție și întrebase de cel care se ocupă de crima de la tabăra militară și, cumva, îi convinsese pe cei de acolo să îi dea numărul de mobil al lui Andrei. Pretinsese că avea informații referitoare la crimă, iar polițistul nu vroia să piardă acest fir.

Polițistul își potrivi pălăria, salută cu un gest și părăsi salonul. Brusc, medicul ieși din amorțeală.

— Domnule Cruceanu! strigă repezindu-se după pacientul său.

Cruceanu grăbi pasul pentru a nu fi prins din urmă. Îi aruncă doctorului un *la revedere* și se repezi spre un taxi.

— Aveți o pată pe haină, murmură stagiarul privindu-și pacientul aruncându-se la propriu pe capota mașinii galbene cu pătrățele.

★

— Cristiane, unde ești?

— În pat, normal. E 2 noaptea.

— Singur?

— Da. De ce, te oferi voluntar?

Pe Cristian nu îl mai mirau dialogurile nocturne cu Cruceanu. Dar îl amuzau schimburile de replici. Slavă Domnului, amândoi aveau simțul umorului.

— Nu, dar voiam să aflu dacă vei ofta după cineva dacă te smulg din pat la ora asta.

— Da, după pernă.

— Sărut-o din partea mea și mișcă-te încoace.

— „Încoace" unde?

— E un local numit *Hot Pussy*. Îl știi?

— Nu. Dar ce mă uimește cel mai tare e că îl știi tu.

— Da, mă, pentru voi ăștia tinerii sunt gata mort. E în Livada Poștei, în spatele rectoratului. Grăbește-te.

Lui Herra îi pierise somnul de când auzise numele localului. Cum de aflase Cruceanu despre el? Și, mai ales, oare ce surprize avea să descopere despre prietenul său Sergiu Manta?

— Mi-e dor de mama, murmură el aproape fără să își dea seama.

Zâmbi trist. Povestea asta îl stresa și începea să se resimtă. Iar excentricitățile lui Cruceanu îl făceau să se simtă ca o bilă de pinball. Era copil când își pierduse părinții, în urma unui accident de mașină. Amintirile despre ei erau fragmentate și din ce în ce mai estompate. Din când în când, în momentele când era foarte obosit sau stresat, îi apărea în minte imaginea mamei și atunci i se făcea un dor teribil de ea. Iar acum era și obosit și stresat.

★

Afară se crăpa de ziuă, dar Cristian de-abia ajunsese acasă. Noroc că ancheta asta îi făcuse rost de un program flexibil la muncă, altfel ar fi fost jale. Petrecuse jumate' de noapte în barul ăla slinos. Chelnerul insistase să

vorbească cu ei la bar, pentru că nu voia nici în ruptul capului să vină la secție sau să se întâlnească cu polițiștii în altă parte. Se temea că „rockerul ăla țăcănit” avea să-i ia glanda dacă afla că-l bârfea cu organele de ordine.

— Aici puteți să vă dați drept clienți, spuse băiatul.

— „Mira-m-aș…”, își spuse Herra în gând, privindu-și partenerul cu aerul de „Colombo de sub Tâmpa”.

— Ascultă, începu Cristian, ne-ai târât în spelunca asta în creierii nopții și tot ce am aflat e că Manta vine pe aici când e depresiv și are chef să se îmbete sau să sporovăiască cu vechiul său amic. Sincer, mă faci să irosesc orele de somn de frumusețe. Eu plec.

— Un moment, spuse puștiul din spatele barului. Ultima oară când a venit aici, Dog i-a lăsat șefului ceva spre păstrare. M-a ros curiozitatea și m-am strecurat în birou. Era un laptop. Cred că încă mai e în sertarul din dreapta al biroului.

— Și, ți-ai băgat nasul prin el? se interesă Herra.

— N-am avut cum. Era prea riscant.

Aspectul nocturn și conspirativ al întâlnirii ar fi putut lipsi. Dar descoperiseră unde era computerul lipsă la apel din casa lui Jurcan. Iar Manta fusese cel care îl subtilizase. Cristian își făcea griji pentru Sergiu. Era evident că era implicat în toată povestea asta. Și devenea din ce în ce mai greu să îl protejeze. Se întreba de ce simțea nevoia să o facă. Sau dacă Manta ar fi făcut așa ceva pentru el.

A doua zi Cruceanu năvăli în biroul patronului de club deocheat, mârâi câteva cuvinte jignitoare, cum ar fi „însușirea de bunuri proprietatea altei persoane” și „obstrucționarea anchetei unei crime” și obținu fără mari probleme laptopul cu pricina. Andrei apăru victorios cu el și i-l puse lui Herra în brațe.

— Hai să bem o cafea și să vedem ce e în el.

Ploaia rece și ceața îi determinară să se refugieze într-o cafenea în centru. Herra alesese Mado, pe Republicii. Îi plăcea pentru că avea mese la etaj. Din când în când se ducea acolo, își lua o cafea și se așeza la etaj, la geam. Stătea, se bucura de băutură și privea oamenii, pe fereastră. De vreo două trei ori agățase și fete cu metoda asta. Acum el și Cruceanu aveau treburi serioase.

— E gol, spuse Herra sec.

— Cum adică?

— Adică nu e nimic în el. Arhiva a fost ștearsă și, probabil, Windows-ul reinstalat. E ca și cum ar fi nou.

— Mda, ar fi trebuit să mă aștept la asta, mârâi Cruceanu nemulțumit.

Herra se simțea ușurat. În mod evident, erau multe lucruri de aflat despre amicul Sergiu, și prefera să le afle înaintea lui Andrei. Deși nu era foarte sigur că asta avea să îl ajute în vreun fel.

— Există posibilitatea de a recupera datele? întrebă cu un licăr de speranță în glas Cruceanu.

— Putem încerca. Dar ne trebuie un tip care știe ce face. Am un coleg care e bun la d-astea. Sau preferi să îl duci la tine la poliție?

— Nu, ia-l tu. Dacă e într-adevăr computerul lui Jurcan, atunci poate are și fișiere care privesc armata. Nu vreau să calc lumea pe bătături pe la voi pe acolo. Deocamdată ne înțelegem bine.

★

— Ia te uite ce a adus alizeul de dimineață, spuse Manta, ridicând ochii de pe o ușă de lemn pe care o vopsea în alb și care era sprijinită de un copac.

Cruceanu avu nevoie de câteva zeci de secunde pentru a-și regăsi respirația. Dealul care ducea la administrația taberei îl dădea gata de fiecare dată.

— Ce faci, Sergiule?

— Ușa infirmeriei. Am chituit-o și acum o vopsesc. Tu ce faci? E o reală surpriză să te văd aici.

— Da? Vrei să spui că dragul de Cristian nu a apucat să te sune ca să te avertizeze?

Herra nu sunase, dar îi trimisese un sms scurt și la obiect: „Păsărica fierbinte a născut un laptop.” Avea ăsta micu’ niște texte de leșinai de râs. Manta decise însă că nu era cazul să vorbească prea mult. Continuă să vopsească ușa, lăsându-l pe polițist să facă prima mișcare.

— Localul de noapte *Hot Pussy*. Îți este familiar?

— Bănuiesc că știi că da, de vreme ce mă întrebi.

— Surprinzătoare destinație pentru un tip ca tine.

— Ca mine, adică cum?

— Familist, tată…

Sergiu ridică privirea spre Andrei.

— Faptul că am un copil nu mă face automat deținătorul universal al valorilor morale. Mă duc pe acolo

când vreau să beau și, eventual, să fut câte ceva.

— Și când ai de ascuns diverse chestii, cum ar fi laptopul lui Jurcan.

— Nu e cine știe ce ascunzătoare, dacă ați dat de el.

— De ce ai subtilizat computerul?

— Nu l-am subtilizat. Jurcan mi l-a dat.

— De ce?

— Vroia să își ia unul nou. Mi l-a dat să copiez pe un hard extern fișierele de pe el și să caut unul nou, mai ușor și mai performant. Pe ăsta vechi vroia să îl vândă. De asta i l-am dus lui Vlad Berea, patronul de la *Hot Pussy*. Omul are un real talent la vânzări. Ar fi în stare să te facă să cumperi un cauciuc uzat la prețul unuia nou și să te convingă că ai făcut o super afacere. Nu știu ce i-ați spus, tu și Cristian, dar ați băgat sperieții în el.

— Te-a sunat?

— Evident. Să-mi spună că ați luat laptopul și să mă-njure că l-am băgat în gura poliției.

— Pe laptop nu mai era nici un fișier de-al lui Jurcan.

— Urma să fie vândut. Normal că am șters tot de pe el.

— Spuneai că înainte de a șterge fișierele le-ai copiat pe un hard extern?

— Da. Jurcan mi-a dat unul pe care să îi copiez tot ce era pe laptop.

— Și ce era pe laptop?

— Habar n-am. Nu m-am uitat. Am copiat fișierele și atât.

— Hardul cu copiile… ce ai făcut cu el?

— I l-am dat lui Jurcan.

— Nu l-am găsit. Nici aici, nici în casa de la București. Ai idee pe unde e?

— *Nope*…

— Când s-a întâmplat toată povestea asta?

— Cu câteva zile înainte de crimă.

— Și laptopul cel nou?

Sergiu arătă printr-un gest către geaca de motor, agățată de marginea unei bănci.

— Buzunarul din dreapta.

Cruceanu căută și găsi avizarea poștală pe numele lui Jurcan.

— Am să păstrez asta, spuse Andrei.

Manta ridică din umeri.

— Sergiule, de data asta ai avut răspunsurile pregătite. Dar sunt cu ochii pe tine, să știi.

— Am observat.

— O zi bună.

— Și ție.

Cruceanu plecă. Manta îl urmări cu privirea până când silueta polițistului dispăru după deal. Rockerul mai zăbovi un pic pe gânduri, apoi își reluă munca.

★

Cristian se chinuia de câteva ore să termine niște rapoarte. Nu îi stătea capul la ele. Toată povestea asta cu Sergiu îl sâcâia prea tare. Era evident că era implicat în crimă. Nu se mai putea minți singur. Mai nutrea, însă, speranța că prietenul lui nu era autorul omorului. Era convins de faptul că Sergiu Manta nu era un criminal. Dacă totuși el îl omorâse pe Jurcan, atunci trebuie să fi existat un motiv. Unul puternic și, foarte probabil, oribil. Cristian știa că nu va mai avea liniște, dacă nu descurca ițele poveștii ăsteia. Îl cunoștea pe Manta de puțin timp, dar îl simțea apropiat ca pe un frate. Maia glumea uneori, spunând că, dacă nu ar fi fost amândoi heterosexuali, precis ar fi fost amanți. Herra zâmbi la nebunia acestei idei.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în ușă. Fără a mai aștepta răspuns, un cap ciufulit își făcu apariția. Era Bogdan, amicul de la IT căruia îi dăduse laptopul lui Jurcan. Cristian îi făcu semn să intre.

— Am făcut săpături. Nu am putut recupera decât parțial fișierele de pe laptop. Câteva poze, câteva documente word și un pdf…

— Un pdf?

— Dap. L-am deschis. E copia unor notițe făcute de mână. Am pus totul pe stick-ul ăsta.

Bogdan îi aruncă lui Cristian obiectul cu pricina.

— Mulțam, *dude.*

— Cu plă…

IT-istul dădu să iasă.

— Bogdane!

— Da?

— Chestia asta să rămână între noi pentru moment. Te rog.

— *No problem,* răspunse moaca ciufulită ridicând din umeri.

Capitolul patru

Marți se făcuse miercuri de vreo două ceasuri. Cristian Herra se simțea de parcă ar fi băut o tonă de cafea. Citea de câteva ore la documentul scanat și salvat în calculatorul lui Jurcan. Era, de fapt, un jurnal ținut cu mulți ani în urmă de sora lui Braga. Pe când avea 16 ani, aflase că tatăl ei biologic era un anume Eduard Braga și că avea doi frați mai mari: Andrei și Silviu. Tatăl nu-și recunoscuse fiica niciodată oficial, dar începuse să o aducă periodic în familie. Andrei nu manifestase nici un pic de interes pentru surioara regăsită. În schimb Silviu se arătase deosebit de entuziasmat. O luase pe soră-sa peste tot: la ieșiri, petreceri, evenimente, meciuri pe care le susținea cu echipa de baschet în care juca. Chestia asta îi adusese multe bile albe în relația cu tatăl, dar și o jucărie cumva exotică pe care să o arate prietenilor. Dintre toți amicii lui Silviu, Lidia Pruteanu prinsese drag destul de repede de George Jurcan, un tip cu câteva luni mai tânăr decât Silviu, înalt, șaten cu ochi albaștri și pătrunzători. Relația a evoluat rapid. Poate un pic prea rapid. Și Silviu și tatăl lui o încurajaseră. Aparent, mama ei protestase, dar nimeni nu o băgase în seamă. Nici măcar Lidia.

Primele ciudățenii au început să se întâmple în vara lui 1972. Jurcan a invitat-o pe Lidia la țară, la o petrecere prilejuită de Solstițiul de vară. I-a îndrugat o poveste despre o sărbătoare câmpenească, menită a reînvia niște tradiții tracice. Neștiutoare și naivă, fata a mușcat momeala. Au plecat amândoi la Cristian, unde familia lui Jurcan avea o casă. Acolo îi aștepta Silviu. Lidiei i s-a părut ciudat că la petrecere erau doar ei trei, dar nu și-a făcut probleme. În fond și la urma urmei, era cu iubitul și cu fratele ei. Petrecerea a inclus multă voie bună, muzică, dar mai ales, multă băutură cu care fata nu era obișnuită. La un moment dat, i s-a rupt filmul. A doua zi s-a trezit în grajd, între paie, goală, cu cei doi bărbați pe lângă ea, de asemenea goi. S-au întors în Brașov, iar băieții i-au spus să nu își facă probleme, că totul era ok. Fusese parte din ritualul sărbătorii solstițiului. Disperată să nu își piardă

poziția proaspăt dobândită în familie și iubitul, Lidia acceptă cu ușurință explicațiile celor doi.

Herra era furios. Pe fata care fusese atât de încuiată, disperată și prostuță. Pe doi bărbați care au considerat o copilă ca fiind jucăria lor. Pe Sergiu Manta care era cumva legat de povestea asta și care reușise să i se strecoare pe sub piele. Și pe el însuși pentru că îl proteja pe Manta și încerca să înlăture suspiciunea ce plana asupra lui, fără să fie foarte lămurit de ce o face și cu atât mai puțin convins că rockerul era nevinovat.

Cristian simți că îl ardeau ochii. Se ridică să pună de cafea. Știa că trebuia să citească totul în noaptea aceea. Nu putea să ascundă fișierele de Cruceanu multă vreme și vroia să afle care era legătura cu Manta înainte de a i le arăta polițistului. Căci nu încăpea nici o îndoială că exista o legătură.

★

Cruceanu decisese să plece la apariția primei gene de lumină. Până la urmă, cu cât reușea mai repede să îi dea de capăt poveștii ăsteia, cu atât mai bine. Indiferent ce avea de aflat din călătoria asta, finalul nu avea cum să fie unul fericit. Într-un fel sau altul, rockerul era legat de crima asta. Iar Herra avea să iasă șifonat.

Cruceanu știa cel mai bine. La începuturile carierei sale beneficiase de îndrumarea, dar mai ales de prietenia unuia dintre seniorii secției, un fel de monstru sacru local. Omul participase la o anchetă internațională cu poliția poloneză și cea cehă. Era vorba de trafic de stupefiante. Cazul făcuse oarece vâlvă, pentru că, în partea comunistă a Europei, povestea asta cu drogurile era rară. Iar demontarea unei rețele de trafic spectaculoasă. Un asemenea succes l-a propulsat pe seniorul în chestiune pe „bulevardul starurilor” miliției brașovene. Tânărul Cruceanu se considerase super norocos când fusese dat pe mâna lui pentru a învăța meserie. Între maestrul atotștiutor și învățăcelul perspicace s-a creat o relație de simpatie reciprocă, urmată de o prietenie strânsă. Dogaru a devenit martorul indispensabil al experiențelor de viață ale lui Andrei. Avansările, prima soție, primul copil, primul divorț, următoarea soție, următorul copil și divorțul subsecvent, toate acestea și multe altele l-au avut

pe Dogaru pe fundal ca un brand. Dar a venit Revoluția și steaua seniorului a început să apună. Timpurile se schimbau mult mai repede decât putea el să țină pasul. Atras de câștiguri ușoare și o viață pe roze, Dogaru a pus botu' la savarină. Și a fost prins. Și detronat cu tam-tam. Deși matur în toată plenitudinea cuvântului, Cruceanu s-a simțit pierdut, fără repere, multă vreme. Dar timpul le rezolvă pe toate. Andrei și-a revenit și totul a reintrat în normal. A rămas totuși o oarecare ezitare vis-à-vis de ideea de prietenie. Undeva în adâncul sufletului, noțiunea pierduse din profunzime și valoare.

Acum era pe cale să distrugă o altă prietenie. Pe cea dintre Cristian și Sergiu Manta. Cei de la evidența populației furnizaseră, în sfârșit, dosarul administratorului. Manta se născuse în 1972, pe 15 aprilie, la Sibiu. Mama sa a murit la naștere și, cum nu era măritată, copilul a ajuns în orfelinat. Durase ceva până când fusese găsit dosarul, deoarece Sergiu căpătase numele Manta mulți ani mai târziu, atunci când fusese adoptat. Numele de familie pe care băiatul l-a primit la naștere era Pruteanu. Mama era o anume Lidia Pruteanu. Și numele și data și locul nașterii erau aceleași cu cele ale surorii lui Braga. Nu putea fi o coincidență. Iar dacă era așa, atunci exista probabilitatea ca tatăl lui Manta să fie Jurcan. Întrebarea era, însă, de ce Lidia se dusese să nască la Sibiu? Și de ce nu și-a informat familia despre nașterea copilului? În dosar existau doar câteva documente legate de naștere și adopție, dar Cruceanu vroia să afle povestea. A dat câteva telefoane și a aflat că funcționarul care s-a ocupat de Manta din momentul nașterii și până la adopție era pensionar și locuia în Sibiu. Ăsta era motivul pentru care Cruceanu se pornise la drum. Își dorea să afle povestea.

★

17 iunie 1971

Am sunat la tata să vorbesc cu Silviu. Menajera mi-a zis că nu era acasă, dar eu știu că mințea. Sigur era acasă, doar că nu vrea să vorbească cu mine. Și el și George sunt supărați pe mine. Am încercat să le explic, George e iubitul meu și cu el trebuie să fiu singură. Să fie și fratele meu acolo și să o facem toți trei e cel puțin

ciudat. Nu mă simt deloc în largul meu. Îmi vine să plâng, iar ei spun că le stric cheful. Știu că sunt o mare dezamăgire pentru ei, dar eu nu cred că mai pot multă vreme așa. Asta am încercat să le explic. Dar nu cred că au înțeles. Sau că le pasă. George spune că o femeie adevărată este capabilă de orice ca să își vadă iubitul fericit. Spune că eu nu îl iubesc cu adevărat. Iar asta doare, pentru că îl iubesc dincolo de cuvinte.

★

Cruceanu luă tacticos ceașca de cafea și sorbi încet. Era o cafea bună. Aparatele astea sofisticate făceau toți banii. Fusese tentat să achiziționeze și el unul, dar văzuse la niște prieteni cât de complicată era utilizarea lor și se lăsă păgubaș. Lichidul cald, gustos și aromat îi dădea o stare de bine care îi ajuta neuronul să asimileze mai ușor informațiile.

Așadar, Lidia Pruteanu venise la maternitatea din Sibiu de mână cu o măicuță. Se internase cu vreo 3-4 zile înainte de soroc. Starea de sănătate a mamei era bună, dar starea de spirit era jalnică. Pentru că situația femeii era incertă și, aparent, nu avea nici loc de muncă, nici surse de venit, cei de la spital au anunțat autoritățile și așa a intrat pe fir Alexandrescu. Fostul funcționar îi mărturisise lui Andrei că încercase să vorbească cu mama fără să o sperie. Era foarte tânără, abia împlinise 18 ani și era evident că fugise de acasă. Alexandrescu nu a reușit să afle de la ea decât că era din Brașov și că nu avea loc de muncă. Și că pe toată perioada sarcinii fusese găzduită de măicuțele de la o mănăstire din apropiere. Fata a refuzat cu îndârjire să dezvăluie numele tatălui copilului.

— A spus că nu știa cine era tatăl. Dar nu părea genul ăla de fată.

— Dar ce gen părea a fi?

— Genul căruia viața i-a dat lovitura chiar în debut. Era așa de disperată, încât m-a rugat să o ajut. Era speriată și urma să nască, așa că am încercat să o liniștesc. I-am spus că totul avea să fie bine, că urma să găsim o soluție. Sincer, nu știu ce aș fi putut face pentru ea, dar nici nu am avut ocazia să fac ceva. Copila a murit la naștere. Dar bebelușul s-a născut robust și sănătos. A trebuit să i se pună un nume și, în lipsă de inspirație, i-am

dat numele meu: Sergiu. Sergiu Pruteanu. A fost dus la orfelinat. Și de aici a început un drum lung și greu. Puștiul ăsta pur și simplu nu a avut noroc. Pe vremea aceea nu se adopta prea mult. Oamenii nu știau cum să scape de proprii lor copii nedoriți, darmite să și-i asume pe ai altora.

Restul poveștii părea desprins din telenovele. Statura, forța fizică, caracterul neprietenos și încăpățânarea au lucrat eficient împotriva lui Sergiu. Izolat, de multe ori batjocorit, băiatul a devenit repede figura negativă, violentul, bătăușul. Sergiu nu ezita să ia apărarea celor mai slabi, mai ostracizați, dar asta nu îl făcea mai popular. Din contră. Pentru că nu era nici vesel, nici comunicativ, nu a avut pretendenți la adopție. În ’85 la orfelinat s-a angajat un tâmplar, un bărbat în jur de 40 de ani, Corneliu Manta, un tip muncitor și taciturn. Cine se aseamănă se adună, spune zicala. Sergiu, puștiul pe cale de a deveni adolescent, a găsit în sfârșit, un prieten. Corneliu îl învăța tâmplărie și alte meșteșuguri casnice. Sergiu înflorea. Sub îndrumarea unui adult prietenos, rezultatele sale la învățătură s-au îmbunătățit. Iar incidentele violente s-au împuținat. În mai puțin de un an, Corneliu și soția sa, Tamara, au depus actele de adopție pentru Sergiu. Adolescentul, acum în vârstă de 14 ani, a devenit fiul pe care soarta îl refuzase soților Manta până atunci.

— I-am ajutat pe soții Manta cu actele pentru adopție și m-am asigurat că băiatul s-a integrat așa cum trebuie în familie.

— Și? S-a integrat așa cum trebuie?

— Da. Așa cred. În fine, băiatul nu era deosebit de comunicativ, dar s-a atașat de părinții adoptivi.

Deci ăsta era începutul istoriei. Cruceanu nu avea nici o îndoială că începutul dramatic al vieții rockerului era legat cumva de crimă. Faptul că mama lui era sora lui Braga și fosta prietenă a lui Jurcan nu avea cum să fie o coincidență. Așa se explica și subita dorință a unui inginer IT capabil de a o face pe băiatul bun la toate într-o tabără militară de fițe. Probabil că aflase cine îi fusese mamă și venise pentru a-și descoperi tatăl. Deși nu avea nici o dovadă, polițistul era convins că tatăl lui Manta fusese Jurcan. Mai departe, însă, Cruceanu specula fără entuziasm. Era posibil ca Sergiu să fi aflat ceva oribil despre trecutul lui. Poate că Jurcan îi violase mama, sau

se purtase urât cu ea, sau, cine știe, o gonise atunci când aflase că era însărcinată. Era oare posibil ca secretul pe care Manta îl aflase să fi fost mobilul crimei? Gândul că el ar putea fi autorul omorul îi dădea fiori pe șira spinării. Nu îndrăznea nici măcar să se gândească la o asemenea posibilitate, în lipsa unor dovezi. Pe care, dacă era sincer cu el însuși, nu și-ar fi dorit să le găsească vreodată. Oricum ar fi fost, știa că trebuia să se întoarcă la Brașov și să îi spună lui Herra ce a descoperit. Puștiul nu avea să fie deloc încântat…

— Eu vă mai pot fi de folos? Nu vreau să par nepoliticos, dar am o ședință cu Asociația de proprietari în 20 de minute…

Cruceanu zâmbi jenat. Se lăsase furat de gânduri și scăpase din vedere că era oaspetele acestui om. Fostul funcționar nu mai avea nici o informație de împărtășit. Andrei îi mulțumi pentru informații și se ridică.

— Domnule Cruceanu, pot să vă întreb și eu ceva?

— Desigur.

— De ce m-ați întrebat despre Sergiu? Ce a făcut?

— De ce credeți că a făcut ceva? Era genul scandalagiu?

— Nu. Din contră. Era genul care nu își dorea decât să fie lăsat în pace. Dacă îi dădeai ceva de făcut sau o carte, era cât de aproape de fericire ar putea ajunge vreodată un puști ca el. Doar că avea, cum să spun, o Karma negativă, dacă vreți. Vroia să stea la umbră să mănânce? Niște băieți șmecheri decideau că e locul lor, și încercau să îl gonească. Vroia să bea un pahar de apă? Un glumeț îl îmbrâncea „din greșeală”, făcându-l să verse apa pe el. Sergiu a fost întotdeauna un tip masiv pentru vârsta lui. Poate că, instinctiv, realiza ce forță are. Sau, poate, pur și simplu era blând din fire. Aveți copii, domnule inspector?

— Da. Dar acum sunt mari…

— Deci știți cât de răi pot fi unii cu alții. Ceilalți copii îl atacau constant. Probabil că, de fapt, le era frică de el și așa mascau. Cert este că, de câteva ori, și-a pierdut cumpătul și atunci a fost ca o fiară scăpată din lanț. Băiatul ăsta a fost condamnat la o viață grea de la început. Am știut că la un moment dat va ceda. Asta s-a întâmplat, nu?

— Nu știu. Încă nu știu.

Cruceanu își strânse haina în jurul corpului, zâmbi pe post de salut și plecă către momentul cel mai neplăcut al zilei. Acela în care trebuia să îi spună lui Cristian Herra că noul său *best firiend* era, în cel mai bun caz, implicat într-o crimă.

★

20 iulie 1971

E vina mătușii Elena. Ea, cu privirea ei iscoditoare și atitudinea ei morală, de viitoare măicuță, vine și spune că a mă dărui celor mai importanță bărbați din viața mea ar fi păcat și obscen. Ce știe ea? Toată viața nu a făcut altceva decât cruci în dreptul bisericilor. Nu a avut pe nimeni cu care să împartă iubirea, pentru care să facă orice. Iar eu am luat fițele ei de fată mare și le-am aruncat în față lui Silviu și George. Cât de proastă am putut fi. Normal că s-au enervat și și-au pierdut cumpătul.

Oricum, m-am mai scos cu faptul că am inventat povestea aceea cu jaful când am ajuns la spital. Toată lumea a crezut-o. Chiar și mama. Iar tata a venit cu fiori și bomboane. Și mi-a zis că e mândru că fata lui s-a luptat cu pungașii. Iar Silviu și George sunt mulțumiți. George a fost foarte tandru și mi-a mărturisit că el și Silviu regretă mult ce s-a întâmplat. Dar se simțeau trădați în iubirea lor. Era atât de trist încât mi-au dat lacrimile. George mi le-a șters și mi-a promis că, dacă voi fi cuminte, nimic rău nu se va mai întâmpla, și vom fi toți trei extrem de fericiți.

★

Herra făcu semn barmanului pentru un *refill*. Era al patrulea pahar de whisky. Sau al cincilea, nu mai știa exact. *Hot Pussy* era o speluncă nenorocită cu pretenții de striptease bar, dar măcar aveau băutură decentă.

Lectura jurnalului surorii lui Braga îl zdruncinase atât de tare, încât simțise că s-ar fi luat la bătaie cu pereții, dacă nu ar fi ieșit. Țapii ăștia doi, Braga și Jurcan, prostiseră o fețișcană naivă să devină sclava lor sexuală, convingând-o că de fapt asta însemnă iubire pentru fratele recent descoperit și prietenul ei. Tineri și șarmanți, dar în

același timp, dominanți și egoiști, au subjugat-o pe Lidia din primul moment. Încet, încet, alternând tandrețea și delicatețea cu atitudinea poruncitoare și violentă, au îndepărtat-o pe fată de orice rămășițe de timiditate, îndoială sau jenă, de oricine sau orice ar fi putut să o scoată de sub vraja lor. Singurul lucru pe care jigodiile astea două nu îl luaseră în calcul a fost apariția unui copil. Când Lidia a venit la ei și le-a spus că era însărcinată, cei doi n-au ezitat. Au făcut rost de bani și au găsit un doctor dispus să își asume riscul de a face un avort în subsolul unei case. Pe vremea comunismului, avortul era acceptat numai doar dacă sarcina punea în pericol starea de sănătate a mamei sau a fătului. Medicii care acceptau să facă operația pe ascuns riscau, pe de o parte, să le moară pacienta în brațe din cauza condițiilor precare iar, pe de altă parte, să facă ani grei de pușcărie dacă erau prinși. Jurcan și Braga au luat-o pe Lidia într-o noapte și au dus-o la o adresă în Săcele, lângă Brașov, au dat-o pe mâna unui bărbat și au ieșit în curte să fumeze. Odată intrată în camera pregătită pentru operație, fata a văzut instrumentele și s-a pus pe plâns. Inițial, doctorul a crezut că puștoaica era doar speriată. A început să îi vorbească pentru a o liniști. Vocea blândă și atitudinea paternă a omului au făcut-o pe Lidia să își deschidă sufletul și să îi povestească cum a ajuns în situația aceea. După toate cele prin care trecuse și tot ceea ce făcuse din dragoste pentru fratele și iubitul ei, fata – devenită femeie într-un mod atât de urât și de brutal, pur și simplu nu putea să își omoare copilul. Doar că cei doi nici nu vroiau să audă… Scârbit de micimea jegurilor care fumau în curtea lui, doctorul i-a dat fetei banii pe care îi primise de la Jurcan și Braga pentru operație și a scos-o din casă pe ușa din spate. Spre norocul ei, omul avea o mătușă călugăriță la o mănăstire de lângă Sibiu. I-a dat fetei o scrisoare pentru Maica Teodora și a rugat un vecin să o ducă la gară și să o urce în tren. Bărbatul s-a întors apoi în ograda proprie, hotărât să le dea fițoșilor o lecție pe care să o țină minte.

Lidia se confesase paginilor jurnalului cu vorbe simple și puține. Mintea ei prostuță nu reușise să cuprindă grozăvia celor notate în jurnal. Cristian, însă, era scârbit. Pentru prima oară în viața lui, îi era rușine că era bărbat. La un moment dat, simțise că se sufocă și ieși la aer. Nu ar fi putut spune exact de ce venise la *Hot Pussy.* Nu era genul lui de local. Poate că undeva, în subconștient,

sperase să dea de Sergiu. Ar fi vrut să îl sune, dar nu știa ce să-i spună. „Am descoperit oroarea care a dus la nașterea ta și te înțeleg”? Nu. Ar fi însemnat să admită că Manta era, cel mai probabil, criminalul. Ori mintea lui se încăpățâna să nu o facă. Singurul lucru de care se mai putea agăța era faptul că Sergiu fusese la concert la Halloween în noaptea crimei. Maia și câțiva cunoscuți confirmaseră prezența lui Manta la începutul concertului, dar nimeni nu îl văzuse după. Nimeni, în afară de Maia. Iar ea îl acoperea, probabil. Era posibil ca Manta să se fi dus la concert și după începutul manifestării, să se fi întors la Lașița. A rezolvat problema și zorii zilei l-au găsit în București, acasă la Maia. Era posibil. Sau poate chiar probabil…

Ar fi trebuit să-l sune pe Cruceanu. Era conștient că trebuia să-i zică de jurnal. Nu se putea ascunde la nesfârșit. De fapt, era surprins că nu îl sunase până acum ca să întrebe despre conținutul laptopului. Surprins și recunoscător. Avusese șansa să îl mai protejeze pe prietenul lui câteva ore. Dar cât va mai merge? Și cui va folosi?

Cristian dădu pe gât băutura, scoase telefonul și tastă două mesaje. Apoi îi făcu semn băiatului de la bar să se apropie.

— Mai vreți un pahar?

— Nu, prietene, sunt deja muci. Cheamă-mi, te rog, un taxi. Mă duc acasă și mă culc. Cine știe? Poate până mâine vine sfârșitul lumii și sunt salvat!

★

— Ai făcut-o intenționat! scrâșni Cruceanu.

Herra oftă și sorbi din cafea. În mod evident, era începutul unei zile lungi și grele. În zorii zilei se trezise cu Andrei bătând în ușă. Își aminti că unul dintre cele două mesaje pe care le trimisese în noaptea precedentă din bar era adresat lui Cruceanu. Polițistul se trezise undeva pe la 6 dimineața să se ducă la baie și văzuse mesajul. Nu mai zăbovise nici o clipă: dădu alarma la sediu și veni la Cristian. Era finalul poveștii. Mergeau să îl aresteze pe Manta. Cristian știa că nu mai era scăpare.

Cruceanu nu mai trecuse pe la sediul poliției. Venise direct la polițistul militar acasă, în ideea că aveau să

meargă cu mașina unității lui Cristian. Zis și făcut. Doar că autovehiculul nu mai avea combustibil, așa că au fost nevoiți să oprească la benzinărie. Atunci s-a produs greșeala. Cu o săptămână în urmă, unitatea îi schimbase mașina lui Herra. Îi luaseră SUV-ul, care era pe motorină, și îi dăduseră un Cielo, pe benzină. Mahmur, obosit și stresat, Cristian uitase și pusese motorină în rezervor. Când a realizat, era prea târziu. Nu au mai putut pleca cu mașina. Acum stăteau în benzinărie, așteptând o mașină a poliției să vină să îi ia. Iar Cruceanu era convins că Herra pusese cu intenție motorină, ca să întârzie arestarea lui Manta. Sau, și mai rău, să îi dea timp să fugă.

— E ridicol, spuse Cristian. N-ar fi fost de folos nimănui să fac asta. Oricum, echipajele de poliție sunt deja acolo, probabil.

— Asta dacă nu cumva l-ai avertizat tu din timp.

— Dacă…

— Deci recunoști…

Herra își pierdu răbdarea. Zvârli paharul de cafea cât colo și lovi cu pumnul în capota mașinii.

— Ascultă, idiotule! Ieri am avut parte de o lectură teribilă despre trecutul unui bun prieten al meu. Un trecut care ar transforma în criminal și un călugăr franciscan. Azi noapte am băut ca o vită autistă iar acum mergem să-l arestezi tu pe prietenul meu. Îmi cer scuze că nu mi-a stat capul la benzină și motorină.

— Dacă pletosul ăla a șters-o, te bag la zdup pentru complicitate. O să înfunzi pușcăria.

— Să-mi sugi pula!, strigă Herra, fix când mașina poliției opri în dreptul lor.

★

Mașina intră pe aleea care ducea către casa lui Braga. Celelalte echipaje erau deja acolo. O puzderie de polițai se frăsuiau încoace și încolo. Cristian roti privirea și îl zări pe Sergiu, încadrat de doi bărbați în uniformă. Fuma. Părea calm, liniștit. Dădu să coboare din mașină. Cruceanu îl prinse de braț.

— Nu cred că e o idee bună să vorbești cu el. E acuzat de crimă.

— Ia mai lasă-mă! mârâi Cristian și sări din mașină.

Unul din polițiști veni către Cruceanu. Herra îl știa, îl mai văzuse.

— L-a ucis și pe Braga. L-am găsit pe treptele casei.

— A recunoscut?

— Nu. De fapt, nu a scos nici un cuvânt.

Cruceanu și Herra intrară în casă. Braga zăcea pe un fotoliu, cu ochii deschiși, părând că încerca să se uite la gaura de glonț pe care o avea în frunte. La o primă vedere, corpul prezenta urme de violență, iar mâinile și picioarele primiseră și ele câte un glonț.

— Se pare că amicul tău a avut o noapte plină, zise Cruceanu.

Herra nu răspunse. Aruncă o privire pe biroul de lângă fereastră. Erau multe documente și fotografii în dezordine. Și un carnet deschis. Cristian recunoscu scrisul imediat. Era jurnalul mamei lui Sergiu. Lângă jurnal era o fotografie alb negru cu un bărbat în uniformă. Era o poză veche, iar bărbatul din imagine era tuns, altfel ai fi putut jura că era Sergiu Manta.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Cristian.

Cruceanu îl privi întrebător, dar Herra nu răspunse. Brusc simți nevoia de aer, așa că ieși în viteză. Odată ajuns pe terasa casei, inspiră adânc. Se îndreptă apoi către Sergiu.

— Ești ok? îl întrebă.

— Da. Tu?

— Nu știu.

— Îmi pare rău, *dude,* că te-am târât în povestea asta.

Cristian ridică din umeri.

— Nu m-ai târât tu. Am fost trimis aici.

— Pot să îndrăznesc să te rog ceva?

Herra încuviință cu un gest.

— Maia. Toată povestea asta o va lovi direct în dinți. Va afla de la polițiști, de bună seamă, dar aș vrea să înțeleagă de ce. Tu poți să-i explici. Și ar mai fi Arkon. Aș fi liniștit dacă ai avea tu grijă de el. E un câine bun și cuminte. N-o să-ți facă probleme. Te rog.

— Stai liniștit. Mă ocup eu.

— Dacă v-ați luat rămas bun, *love birds*, putem să ducem suspectul la poliție? interveni Cruceanu.

Sergiu se ridică fără o vorbă și se îndreptă către mașina cu girofarul pornit, încadrat de polițiști. Cristian îl privi cum se îndepărtează. Într-un fel, era recunoscător că

se terminase. Tensiunea ultimelor zile îl lăsase sleit de puteri. Și, în plus, fusese foarte aproape de a-i rupe oasele lui Cruceanu. Nu era băiat rău, dar în ziua aia l-ar fi călcat cu mașina bucuros.

Capitolul cinci

Maia plângea liniștit. Cristian o mângâia ușor pe păr. Scena îl făcea să se simtă stânjenit. Întâi pentru că niciodată nu știuse cum să se poarte cu o femeie în lacrimi. Apoi pentru că se simțea cumva impropriu consolând-o pe nevasta amicului său care era în închisoare. Arkon veni și el și puse botul în poala Maiei. Și ea și Cristian zâmbiră. Pe canapea erau împrăștiate copii după paginile jurnalului Lidiei Pruteanu. Când i le adusese, dimineață, Cristian încercase să o pregătească pe Maia pentru lectura hidoasă, făcând un rezumat al poveștii. Dar adevărul e că nu poți pregăti pe cineva pentru o astfel de oroare.

— Nu pot să cred că nu mi-am dat seama că se întâmplă ceva.

— Nu aveai cum, Maia. Vorbim de Sergiu aici. Când se închide în el, nu mai sesizezi nimic.

— Poate, dacă eram mai atentă, puteam să-l opresc. Să nu-l las să-și nenorocească viața.

— Nu cred că aveai cum. Drumul ăsta i-a fost scris cu mult înainte de a apărea tu în peisaj.

— Și atunci rolul meu care a fost? Să-i fac un copil și să-l privesc cum se nenorocește?

— Nu. Tu ai fost oaza lui de normalitate. Și, împreună cu Dany, cel mai frumos lucru din viața lui.

Cristian era conștient cât de pompos sunaseră vorbele lui. Dar încerca cu disperare să o liniștească pe Maia. Și realiza cât de stângace este tentativa lui. O vreme tăcură amândoi. Maia adună paginile copiate după jurnalul mamei lui Sergiu și le așeză cu atenție, în ordine, netezindu-le.

— Nu știu cum să procedez cu Dany. Pune întrebări. Copiii îl vor tachina…

— Va trebui să îi spui ceva. Și cred că cel mai corect ar fi să-i spui adevărul. Dar „tradus” la nivelul vârstei lui. Nu e o treabă ușoară, dar trebuie făcută.

Maia termină de adunat paginile a căror lectură îi umpluseră ochii de lacrimi și sufletul de tristețe.

— Mă-ntrebam dacă ai putea vorbi cu Cruceanu, ca după ce toată tărășenia asta se termină, să ne dea jurnalul original. Nu vreau să rămână în arhive. Cred că locul lui e cu familia lui Sergiu.

— Voi vorbi, când se termină procesul. Nu cred că va fi o problemă. Deși Andrei nu prea mai vorbește cu mine…

— De ce?

— E convins că am tărăgănat deliberat ancheta. Și că am sabotat mașina, punând motorină în loc de benzină dinadins, ca să-i las timp lui Sergiu să fugă.

— Și? Așa ai făcut?

— Într-o oarecare măsură. Am încercat, pe tot parcursul anchetei să înlătur bănuiala ce plana asupra lui Sergiu. Dar fără a face nimic ilegal. Iar faza aia cu mașina a fost pur și simplu o greșeală. Avusesem o mașină pe motorină până atunci. Dar Andrei nu mă va crede niciodată.

— Îmi pare rău. Cruceanu e un tip ok.

— Da, este. Încăpățânat ca un catâr, dar ok. Nu-ți bate capul. O să-i treacă.

Maia zâmbi și îi umplu paharul cu whisky. Cristian luă o gură zdravănă, apoi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de speteaza canapelei. Într-un mod ciudat, se simțea bine. Pentru că era cu familia lui Sergiu. Pentru că acolo se simțea liber să fie furios pe Sergiu pentru că a ales să le facă de petrecanie ticăloșilor ăia, lăsându-și soția și copilul de izbeliște. Acolo, în acel apartament putea să îi plângă de milă prietenului său pentru soarta de căcat pe care o avea. Și da, pentru că era îngrozitor de atras de Maia, deși n-ar fi recunoscut-o nici sub tortură.

★

Stimate domnule Herra,

Dumneavoastră nu mă cunoașteți, iar eu vă știu doar din povestiri. Numele meu este Corneliu Manta. Sunt tatăl adoptiv al lui Sergiu. Îmi cer scuze pentru micile erori de comunicare. Ele se datorează, pe de o parte, faptului că sunt un începător în folosirea calculatorului (ciudat, nu? Mai ales dacă ne gândim că

fiul meu lucrează în domeniu…), iar pe de altă parte subiectului despre care vă scriu și care este copleșitor pentru mine.

Așa cum, probabil, știți, l-am cunoscut pe Sergiu la vârsta adolescenței, în momentul în care am ajuns să lucrez la orfelinat. Adolescența este o perioadă dificilă pentru orice copil. Pentru unul care a crescut fără părinți este o adevărată dramă. Sergiu pe care l-am cunoscut era un copil abuzat, speriat, nesociabil și furios. Statura și forța pe care o degaja stârneau teamă, așa că, atunci când nu era șicanat, era izolat. Era, însă, fascinat de lemn și tot ceea ce era legat de acesta și așa ne-am apropiat. Stând de vorbă cu el, am descoperit o minte sclipitoare, așa că l-am convins să studieze și să citească. Puștiul asimila cunoștințe cu o viteză amețitoare și a devenit pasionat. Mediul, însă, amenința să îl distrugă. Știți reportajele acelea dramatice făcute în orfelinate? Copii nemâncați, bătuți, lăsați să colcăie în mizerie? Sunt adevărate până la ultimul cadru. Sau, mă rog, erau în perioada aceea. Am știut că, dacă vroiam să îl ajut pe Sergiu, trebuia să fac mult mai mult decât să îl învăț tâmplărie și să îi aduc cărți. M-am sfătuit cu soția mea și am decis să îl adoptăm. Nu au fost probleme. Cred că nimeni nu se aștepta să mai fie adoptat odată ajuns la adolescență, mai ales că avea tendința să devină violent când era încolțit, așa că au fost bucuroși să scape de el. Sergiu ne-a arătat de-a lungul timpului că ține la noi și că apreciază șansa pe care i-am oferit-o. Dar la momentul în care a ajuns în familia noastră, sufletește era deja distrus. În ciuda străduințelor noastre, fiul nostru nu a fost niciodată fericit. Poate doar atunci când s-a născut Dany, nepotul meu, dar și ca tată, Sergiu a fost cumva rezervat.

O parte din mine a știut întotdeauna că, dacă cel sau cei care l-au aruncat în mijlocul dezastrului încă dinainte de naștere îi vor ieși în cale, se va termina urât. Așa că această dublă crimă nu m-a surprins. Mă doare că și-a distrus viața. Mă doare că un om fundamental bun, pierdut în suferință, dar bun, înfundă pușcăria. Și mă doare că acest om este fiul meu. Aș fi vrut să fi fost suficient de bun, ca tată, să îi fi vindecat sufletul de răni. Dar nu am fost.

Suntem destul de bătrâni, domnule Herra, iar șansele ca eu și soția mea să mai fim în viață atunci când

Sergiu își va fi ispășit sentința sunt mici. Ăsta este motivul pentru care vă scriu. Să vă rog, din tot sufletul, să nu îl abandonați. Știu că este greu să fii prieten cu un om care a comis două crime cu premeditare. Dar dacă Sergiu a avut dreptate în ceea ce vă privește, atunci acutul simț al dreptății și loialitatea dumneavoastră vă vor ajuta să îl înțelegeți și să îi fiți alături. Nora mea este o femeie minunată, iar Dany e un copil deosebit. Dar ar fi o nebunie să ne imaginăm că vor rămâne legați de un om care își va petrece următorii douăzeci de ani în pușcărie. Nepotul meu va avea viața lui și ne rugăm cu toții să fie una bună. Iar Maia, probabil că va întâlni pe cineva. Dumneavoastră sunteți singurul om din viața lui pe care Sergiu l-a numit prieten…

Cam asta ar fi. Sper ca rândurile mele să nu vă fi întristat prea tare.

Vă mulțumesc din suflet pentru prietenia dăruită fiului meu,

Corneliu Manta

Cristian oftă. Se gândi cât de greu trebuie să le fi fost soților Manta. Adopți un copil, îl pui pe linia de plutire, te gândești că la bătrânețe te vei bucura de el și de nepoți. Apoi lovesc fantomele trecutului și se duce totul dracului…

★

Cristian era tensionat. Era pentru prima oară când se afla într-o închisoare. Era doar vizitator, dar chiar și așa, senzația era neplăcută. Fusese îndrumat către o sală împărțită pe jumătate de un geam. Își amintea vag că avusese loc o revoltă a deținuților, cu câțiva ani în urmă, atunci când fuseseră instalate separatoarele.

Șirul gândurilor i se frânse când, în cealaltă jumătate a încăperii, apăru Sergiu. Pentru o secundă Cristian îngheță. Era atât de schimbat. Iar faptul că acum era ras în cap, producea o impresie puternică. Figura lui Sergiu era acum mai dură, trăsăturile mai aspre. Arcada zgâriată și cu o pată vineție completau *look*-ul Părea obosit. Își tot mângâia scalpul, ca și cum ar fi căutat pletele pe care le avusese.

— Hei… spuse Cristian în loc de salut.

— Hei și ție, răspunse Sergiu zâmbind trist.

— Cum o duci?

— De azi pe mâine. Mă adaptez.

— Și noul *look*?

— Te referi la păr? Aici e mai bine fără plete. E mai ușor cu igiena. În plus, e bine să nu oferi „mânere” de care să fii prins în cazul unui conflict.

— Ești implicat într-un conflict?

— Nu încă. Dar războiul e în desfășurare, iar taberele când mă curtează, când mă amenință.

— Război pentru ce?

— Dominație, bani, mărfuri de contrabandă, băieții „fetițe”… *You name it, they fight for it.*

— Și tu nu poți să stai deoparte?

— Puștiule, aici nu e Elveția. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă integrez într-una dintre tabere. Viața e grea pentru cei singuri aici. Iar eu sunt premiul cel mare: malacul condamnat pentru două omoruri spectaculoase.

Își trecu din nou mâna peste capul proaspăt ras. Cristian se întrebă oare cât timp va reuși Sergiu să reziste aici. Părea calm și rațional când vorbea despre situația lui, dar Herra știa că principiile și lipsa de maleabilitate puteau să îi aducă mari belele.

Sergiu oftă.

— Dany? Ce face?

— Amestecat. Când vesel, când trist. Uneori am senzația că simt cum mintea lui se chinuia să priceapă ce s-a întâmplat.

Sergiu se întunecă la față.

— E greu pentru el să înțeleagă…

— Maia s-a străduit să-i explice. Ca într-o poveste. Băiatul pe care oamenii răi îl despart de mama lui și apoi, când se face mare, îi pedepsește. Nu prea pricepe de ce băiatul bun e la închisoare…

— Și Maia?

— Nici ei nu îi e ușor. Iar faptul că nu o lași să vină să te vadă, nu ajută..

— Ba da, replică Sergiu cu o fermitate care îl surprinse pe Cristian. Știu că pare crud, dar nici ea, nici Dany nu au ce căuta aici. Sunt condamnat pentru omor. Voi petrece douăzeci de ani aici. Ce să fac? Să-i târăsc aici o dată pe lună timp de două decenii? Nu. Știu că vor suferi la început, dar e mai bine așa. Dany va crește

departe de mediul ăsta și va avea o viață normală. Iar Maia… mai devreme sau mai târziu, va întâlni pe cineva și își va reface viața. E tânără, deșteaptă, frumoasă, sufletistă. Nu are de ce să atârne de un criminal.

Cristian vru să spună ceva, dar Sergiu îl opri.

— Vreau să te rog să ai grijă de ei. Dany o să aibă nevoie de cineva, un bărbat cu care să vorbească și să se sfătuiască. Iar Maia – n-aș vrea să se cupleze cu vreun nenorocit…

Herra încuviință cu o mișcare a capului. Sergiu zâmbi.

— Mulțumesc, prietene.

— Cu ai tăi ai mai luat legătura?

— Părinții mei adoptivi? Au venit o dată. Mama a plâns tot timpul. Și lor le e greu. Măcar Maia ține legătura cu ei. Din când în când, Dany petrece weekendul acolo. Tata îmi scrie și îmi povestește. Și îmi trimite poze.

— Știi că tatăl tău mi-a scris?

— Ție? De ce?

— Cred că simțea nevoia să vorbească despre tine cu cineva. Bănuiesc că nu prea are cu cine…

— Când m-au luat acasă, au sperat că o să aibă un fiu. Și fix la bătrânețe nu au parte de el. Îmi pare rău pentru ei…

— Sergiule, trebuie să te-ntreb: a meritat? Tu ești închis. Toți cei care te iubesc suferă. Înțeleg că ai simțit că trebuie să o răzbuni pe mama ta naturală, dar…

— Nu înțelegi. Nu are legătură cu mama mea naturală. Dacă aș fi apucat să o cunosc, să îi simt tandrețea și durerea, poate că aș fi vrut să îi răzbun drama. Dar, din păcate, ea e doar un nume pe un act pentru mine, iar istoria morții ei și nașterii mele nu este decât o poveste. Nu. Pe mine am vrut să mă răzbun. Copilăria mea nefericită, umilințele, bătăile, mizeria, foamea. La 14 ani, când am fost adoptat, eram deja un individ furios, frustrat și fără pic de încredere în oameni. Și, dincolo de câteva excepții notabile, așa am rămas întreaga viață, indiferent cât s-au străduit cei din jurul meu. Nu am putut niciodată să fiu cu adevărat fiu, soț, sau tată. Iar din punct de vedere social, am fost un invalid. Ratarea mea se cerea răzbunată. Cât despre sentință, poate că așa trebuia să fie. Îmi pare rău că te-am târât în povestea asta. Și că l-ai pierdut pe Cruceanu ca prieten. E un om bun.

— O să-i treacă. Crede că am tărăgănat ancheta ca să-ți dau timp să fugi. Și cam așa și e. O parte din mine spera să nu te mai găsim când am ajuns la tabără.

— Recunosc că mi-a dat prin cap. Dar adevărul e că gândul de a fi fugar o viață întreagă, târând și femeia și copilul după mine nu m-a convins. După ce l-am ucis pe Jurcan, mi-am zis că mai aștept o vreme și apoi îi înscenez și lui Braga un accident care să mă scoată din cauză. Urma să găsesc eu ceva. Apoi voi ați început să adulmecați și am intrat în criză de timp. După ce mi-ai dat sms-ul, am decis că e momentul să închei povestea și m-am dus la Braga. Mă aștepta. Mi-a râs în nas. Mi-a zis că fiul lui nu putea fi decât un ticălos ca el. Ai văzut pozele alea vechi? E clar că Braga, nu Jurcan, era tatăl meu. M-am îngrețoșat. Fratele mamei o siluise și din asta m-am născut eu. Sunt rezultatul unui incest. Halal origine! L-am ucis cu furie, ca atunci când cureți casa care ți-a fost vandalizată. Iar după aceea nu mi-am mai dorit să fug. Nu mai conta…

O vreme cei doi tăcură. Nu existau cuvinte care să urmeze unei povești ca aceea. Sergiu sparse tăcerea.

— A venit să mă vadă zilele trecute.

— Cine?

— Cruceanu. Povestea asta l-a afectat și pe el, deși nu vrea să recunoască. I-a zguduit puțin valorile.

— Andrei e un om de toată isprava. Dar e prea… polițist.

— Sergiu zâmbi.

— Cu tabăra ce s-a întâmplat?

— Proiectul a fost închis, așa cum era de așteptat. Familia lui Braga a vândut rapid. Ai fi zis că proprietatea îi arde ca un cartof încins. Armata a cumpărat poligonul și terenul de antrenamente. Am investit și eu banii moșteniți de la ai mei. Am cumpărat cabana ta și terenul unde era canisa. Tot ce ține de canisă este administrat de Fundația Robi. Ei se ocupă în continuare de antrenarea câinilor pentru cei cu nevoi speciale. Casa, însă, o folosesc eu. Îmi place. În plus, m-am gândit că vei avea nevoie de ea când ieși din văgăuna asta.

Sergiu zâmbi din nou. De această dată nu atât de trist.

— Deci voi avea cel puțin un prieten atunci când voi ieși de aici.

— Doi. Dacă Arkon supraviețuiește până atunci.

— Ai adoptat câinele?

— Da. Inițial voiam să îl dau celor de la asociație, dar am prins drag de el… Și am păstrat și motorul. Voi avea grijă de el până ieși.

— Mulțumesc mult, Cristiane. Nici nu știi cât de mult înseamnă tot ce faci pentru mine.

Cei doi bărbați tăcură. Cuvintele păreau cumva insuficiente și ineficiente.

— Am vorbit cu directorul. O să primești, din partea lui Dany, *Ipod*-ul pe care a pus toată muzica din laptopul tău. L-am ajutat și eu…

Sergiu nu spuse nimic. Salută cu un gest, dar lui Cristian i se păru că vede o lacrimă în colțul ochiului prietenului său.

★

1 aprilie 1972

E ziua păcălelilor. Nimic mai potrivit. Uneori am impresia că întreaga mea viață a fost o farsă. Când eram mică, am auzit fără să vreau o ceartă între mama și tata… Mă rog, soțul ei, despre care eu credeam că era tatăl meu. El i-a spus mamei că a făcut o mare greșeală și că eu eram dovada acestei greșeli. La câteva zile după aceea, a plecat de acasă și nu am mai știut nimic de el niciodată.

Sper din suflet că voi fi o mamă suficient de bună, încât copilul meu să nu simtă vreodată că ar fi o greșeală. Este un sentiment atât de trist…

★

Cristian deschise ochii. Era o noapte neagră. Privi afară pe geam, printre perdele și i se păru că vede un fel de pâclă. Se uită către radioul cu ceas de pe noptieră: 3:44. Încerca să își dea seama ce îl făcuse să se trezească. Un bot umed pus pe piciorul stâng îi aduse aminte: agitația lui Arkon. Aprinse veioza și văzu o mutriță speriată privindu-l insistent.

— Ce-i băiatule?

Câinele răspunse cu un scheunat. Cristian se scărpină după ureche.

— Arkon, bănuiesc că îți era mai ușor să te înțelegi cu Sergiu. Dar eu nu știu „câineza”. Va trebui să mă ajuți un pic.

Herra se gândi că, probabil, îi dăduse animalului prea multe floricele de porumb în timpul filmului și acum stomacul animalului se revolta. Dar, nu. Câinele ocoli patul, veni lângă noptiera din dreapta și atinse cu botul, ușor, telefonul mobil.

— Ce-i cu mobilul? Vrei să sunăm pe cineva? La ora asta?

Cristian luă telefonul în mână și se uită să vadă dacă… În acel moment, începu să sune. Câinele întări uimirea lui Herra cu un lătrat scurt, ca și cum i-ar fi zis că asta aștepta. Era o nebunie să îți închipui că…

— Fir-aș al naibii, murmură bărbatul, surprins.

★

10 aprilie 1972

Astăzi a venit Măicuța Teodora să mă vadă. I-am spus despre visul pe care l-am avut zilele trecute: acela că îmi învelisem pruncul într-o pătură neagră, l-am pus pe o piatră și am plecat. Măicuța mi-a zâmbit și mi-a zis că sunt speriată pentru că este prima naștere și e normal să am neliniști și coșmaruri. Dacă aș reuși să scap de tristețea asta care mă copleșește! Și de sentimentul că nu voi avea parte de copilul meu. Mi-a trecut prin cap că mi-aș fi dorit să îl am pe George alături. M-am gândit chiar să îl sun. M-am gândit că, dacă ar vedea copilul, ar reveni la sentimente mai bune. Dar chiar dacă ar veni, ceea ce e foarte puțin probabil, ar veni cu Silviu. Iar fratele meu e ultima persoană pe care mi-aș dori să o văd.

★

Ploua. Apa formase o peliculă pe asfalt, iar lumina farurilor se difuza ciudat și juca feste. Lui Cristian nu îi plăcea să conducă noaptea. Iar destinația făcea călătoria cu atât mai nefericită.

Herra se surprinse gândindu-se la noaptea când au murit părinții lui. Tot o noapte ploioasă era. Mama și tatăl lui fuseseră în vizită la o mătușă bolnavă, în Făgăraș. Un

camion a derapat, i-a lovit și i-a răsturnat. Mașina a explodat și s-a ales praful. De viața lor, de viața lui… Cristian se întreba dacă ai lui avuseseră, atunci, același sentiment apăsător de… suflet greu. Își amintea totul de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Cum au venit la bunica lui la ușă să îi spună, cum i-au înmormântat într-o zi rece și umedă, cum a venit o groază de lume la parastas, oameni pe care nici nu îi cunoștea, dar care îl mângâiau și îl îmbrățișau… Dar până acum nu se gândise niciodată la ei, la cum s-au simțit ori ce au gândit în clipa morții. Oare și-au adus aminte de el? Le-a fost frică? Au avut timp să realizeze că aveau să moară?

Un claxon prelungit îl readuse în prezent. Furat de jocul luminilor și al gândurilor depășise linia de banda continuă și intrase pe contrasens. Speriat de zgomot și de mișcarea bruscă a mașinii, Arkon începu să latre.

— Gata, stai calm, nu s-a întâmplat nimic.

„Fii atent, băiete, altfel o să ocupi și tu un dulap la morgă…” gândi Herra.

Mobilul sunase în creierii dimineții. Era directorul închisorii Codlea. Sergiu Manta murise. Mai precis, fusese omorât într-o altercație, de către alți deținuți. Directorul îl sunase pe el pentru că știa că fusese prieten cu Sergiu și cu soția acestuia și avea nevoie de ajutor pentru a da vestea proastă familiei. Cristian decise că înainte de orice, se va duce să afle ce s-a întâmplat. Și să îl vadă pe Sergiu. Abia apoi va lua calea Bucureștiului pentru a le duce vestea Maiei și lui Dany. Nu e omenește să dai asemenea vești la telefon.

★

Cristian a avut un șoc când l-a găsit la Maia în casă. Probabil că surpriza i s-a citit pe chip, pentru că Maia a făcut imediat prezentările și a sărit cu explicațiile. Paul Ivanov era șeful ei. Și un bun prieten. El era cel care îi găsise avocatul lui Sergiu. Și care îi ajutase, pe ea și pe Dany să facă față situației. Probabil că amabilul domn Ivanov a sesizat scânteia neprietenoasă din ochii lui Herra. A îngăimat niște scuze și s-a volatilizat rapid.

— E doar un prieten, Cristian, nimic mai mult. Nu vreau să-ți închipui că…

— Nu-mi închipui nimic.

— Știu cum pare, dar…

Cristian puse mâinile pe umerii femeii.

— Maia, lasă asta. Ascultă-mă! Vin de la Codlea, de la penitenciar. S-a întâmplat o tragedie…

Vestea a făcut-o pe Maia să izbucnească într-un plâns spasmodic. Agitația l-a trezit pe Dany și a trebuit să îi spună și lui. Cristian se simțea pierdut. Stors. Își pierduse busola undeva între dispariția prietenului său, suferința soției și nedumerirea copilului. Era un coșmar. El era prietenul care trebuia să îi sprijine, să îi ajute să treacă peste asta. Îi era clar că, într-un fel sau altul, Sergiu îl alesese pentru chestia asta. Se surprinse gândindu-se că Manta îi pusese pe umeri sarcina asta și nici măcar nu îi trecuse prin cap că era posibil ca el, Cristian, să nu fie în stare să o ducă la bun sfârșit.

— L-au bătut rău?

— Vocea era a lui Dany. În mintea lui crudă începea, încet, încet, să pătrundă sensul cuvintelor pe care le auzise. Dar cum îi explici unui copil de 4 ani moartea? Cum îi explici că tatăl lui nu va mai veni niciodată? Nici sâmbătă, nici peste o lună, nici peste un an, niciodată.

Herra privi către Maia. Femeia se potolise din plâns și se întinsese pe covor, lângă câine. Animalul și femeia se priveau în ochi, nemișcați. „Ca și când ar vrea să înghețe timpul…”, gândi Cristian.

★

— Îți sunt recunoscătoare, să știi, pentru tot ce ai făcut și faci pentru noi. Inclusiv pentru faptul că m-ai convins să accept un sicriu închis. Oricât mi-aș fi dorit să îmi mai văd soțul odată, este mult mai bine ca eu și Danny să îl păstrăm în memorie așa cum era: un rebel puternic, demn și frumos și nu un cadavru plin de răni și vânătăi. Ai avut dreptate. Mă bucur că ești, mă rog, ai fost, prietenul lui Sergiu.

— Și al vostru, al tău și al lui Danny. Întotdeauna voi fi prietenul vostru.

— Știu, răspunse Maia zâmbind trist.

Cei câțiva oameni importanți în viața lui Sergiu Manta, pășeau încet, pe aleile cimitirului, în urma rămășițelor pământești ale acestuia. Procesiunea era deschisă de Cristian, avându-i de o parte și de alta pe

Maia și Danny. Femeia se ținea de brațul lui, ca și când se temea să nu se prăbușească. Puștiul ținea strâns în mână *Ipod*-ul tatălui său. În urma lor veneau doamna și domnul Manta. Săracii oameni, arătau ca două stafii. Palizi și tăcuți, sprijinindu-se unul pe altul. Cristian își promise în gând că își va face timp să îi viziteze din când în când. Câțiva rockeri completau suita cernită. În spatele lor părea că se ascunde, mai degrabă decât să participe la înmormântare, amabilul domn Paul Ivanov. Cristian se simțea cumva iritat de prezența lui. Fără doar și poate, nu venise pentru că moartea lui Sergiu Manta îi provocase o adâncă și chinuitoare durere. Era acolo pentru că pusese ochii pe nevasta prietenului lui. Și asta încă dinainte ca dispariția din peisaj a lui Manta să îi lase calea liberă. Herra simți indignarea adunându-se ca un nod în gât. Se forță să se gândească la altceva. Își plimbă privirea asupra crucilor din jurul său. Morminte mai sărăcăcioase sau mai ornamentate, din piatră sau marmură, sau chiar din lemn. „Ciudat", se trezi Cristian gândind, „te străduiești o viață întreagă să realizezi ceva, să îți croiești un drum, iar la capătul lui tot ce rămâne e un monument, mai mic sau mai mare, în funcție de darea de mână a familiei…" Meditația asupra fragilității vieții fu întreruptă de o umbră pe care Herra o observă cu coada ochiului. Undeva în dreapta, privind ceremonia de la distanță, era Cruceanu. Herra nu mai vorbise cu el din ziua în care Sergiu fusese arestat. Polițistul era convins că mai tânărul său prieten făcuse tot ce era posibil pentru a-l proteja pe Manta. Iar Cristian trebuia să recunoască, în sinea lui, că ăsta era adevărul. Ok, poate că povestea cu benzina nu fusese intenționată, dar adevărul era că făcuse tot ce era posibil pentru ca să îndepărteze bănuiala ce plana asupra lui Sergiu, chiar și atunci când implicarea acestuia în crime devenise clară precum lumina zilei. Cruceanu era polițist până în măduva oaselor. Iar decizia lui Cristian de a pune prietenia cu Manta mai presus de rezolvarea crimelor îl scosese din sărite. Chiar dacă victimele erau niște ticăloși de primă clasă, iar criminalul era, în ciuda faptelor sale, personajul pozitiv, pentru un polițist de modă veche, crima era crimă, indiferent de circumstanțe, și trebuia pedepsită. Dar acum era acolo, la cimitir. Poate că detaliile sinistre ale poveștii îi zguduiseră puțin fermitatea opiniilor. Sau, cine știe, poate că sfârșitul tragic al lui Manta și familia îndoliată echivalau cu o sentință

executată chiar și pentru intransigentul Cruceanu. Sau amândouă la un loc.

Cristian îl salută cu un gest. Andrei îi răspunse.

★

Ceremonia fusese scurtă și frumoasă. Mă rog, atât de frumoasă pe cât putea fi o înmormântare. Parastasul – tăcut, apăsător. În general, în astfel de momente oamenii simt nevoia să îl evoce pe cel dispărut. Sunt rememorate pățanii, replici, istorii hazlii. Despre Sergiu Manta nu povestea nimeni nimic. Ca și cum fiecare ar fi vrut să țină amintirile despre cel care nu mai era închise în ființa lor. Când s-a terminat, toată lumea a răsuflat ușurată. Părinții organizaseră masa la un mic local în Săcele, în apropierea casei lor. Spuneau că este localul unde Sergiu își sărbătorise majoratul. Cristian vroia să plece, pentru că simțea că se sufocă. Doamna Manta încerca să fie drăguță cu toată lumea, dar dădea impresia că avea să leșine în orice moment, în timp ce tatăl lui Sergiu stătea pierdut la un colț de masă. Nu vorbea cu nimeni și ochii lui păreau a privi dincolo de lumea reală. Maia nu reușea să scoată o vorbă fără să o podidească lacrimile, iar Dany se refugiase într-un colț, cu *Ipod*-ul tatălui său. *Device*-ul avea *display*-ul crăpat, dar puștiul refuza cu încăpățânare să îl schimbe.

Cristi se ridicase să plece, dar se opri cu ochii pe fotografia care străjuia ieșirea din restaurant. Era o poză a lui Manta sprijinit de motor, cu casca într-o mână. Poza fusese făcută în fața cabanei care era acum a lui Herra. Sergiu zâmbea, dar ochii aveau aceeași căutătură tristă pe care o știa. Cristi oftă. Simți o mână pe umăr. Era Cruceanu.

— Ești ok?

Herra ridică din umeri.

— Cristiane, noi nu am mai vorbit de atunci, dar vroiam să-ți spun… Tot ce am făcut, ancheta, arestarea…

— Trebuia să le faci. Știu. Și Sergiu știa. Și poți fi sigur că te-a respectat pentru asta.

— Ești un om bun, puștiule. Și un prieten adevărat. Nu mulți militari sar peste lege ca să își salveze un prieten.

Cristi vru să protesteze, dar polițistul îl opri cu un gest. Herra oftă, își lărgi nodul la cravată și deschise primul nasture al cămășii.

— Nu te-am văzut niciodată așa, căzut în șifonier. Îți stă bine în costum, zise Cruceanu.

— Am vrut să-mi pun uniforma de gală. Dar mi-era că superiorii nu vor fi foarte încântați să mă afișez în uniformă la înmormântarea unui criminal.

Andrei zâmbi.

— Păcat că a ieșit așa. Era un tip de milioane… Am auzit că ai cumpărat cabana.

Cristi încuviință cu un gest.

— Hmmm… Sunt încă supărat pe tine, dar, când îmi va trece, poate îți fac o vizită. Bem niște beri și mai povestim.

— Când îți trece, te aștept. Poate dăm și o tură cu motorul.

— He, he, pe asta poți să o uiți, amice.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, apoi Cruceanu ieși cu pași greoi. Parcă mai îmbătrânise puțin…

— E bine că vorbiți din nou.

Vocea era a Maiei.

— Moartea are darul de a ne face să strângem rândurile. Tu ești bine?

— Nu încă. Spune-mi, i-au identificat pe cei care l-au omorât?

— Doar pe doi dintre ei, dar ancheta e încă în desfășurare.

Maia încuviință cu tristețe. Și Cristi și ea știau că ancheta nu va mai produce nici un alt vinovat. Probabil că, dacă nu agita Herra apele, nici măcar ăștia doi n-ar fi fost găsiți.

— Vroiam să-ți spun… O să plec cu Dany la Londra o vreme. Ivanov vrea să mă implice într-un proiect. O serie de concerte rock în Europa. Cred că e bine să mă întorc la muncă. Iar Paul e un bun și atent prieten. Dar să nu crezi vreun moment că…

Cristian se întoarse și îi luă mâinile ei delicate în mâinile lui.

— Maia, nu te mai justifica atât, nimeni nu te judecă. Știu că l-ai iubit enorm pe Sergiu. Și el știa asta. Tot ce îmi doresc e să îți fie bine. Promite-mi că ținem legătura.

— Sigur. Și eu și Dany ținem enorm la tine!

— Și, de asemenea, promite-mi că orice problemă ai avea, oriunde ai fi, mă suni!

Maia zâmbi.

— Te am pe *speed dial*.

— Perfect.

Nimeni nu a părăsit micul restaurant fără a spune câteva cuvinte de consolare soților Manta. Cristian le spuse doar atât:

— Ne vedem săptămâna viitoare.

— Promiți? întrebă tatăl lui Sergiu privindu-l în ochi.

— Promit, răspunse Cristian fără ezitare.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Mama lui Sergiu îl mângâie părintește și îi zâmbi printre lacrimi. Cristi ieși din local, trase aer în piept și murmură:

— Fir-ar a dracului să fie de treabă, Sergiule!

Merse către mașină. Prin geamul întredeschis îl întâmpină botul neastâmpărat al lui Arkon.

— Ce-i, băiete? Te-ai plictisit de atâta așteptat?

Cristian plimbă puțin câinele și apoi se suiră amândoi în Cielo. Vru să bage cheia în contact, dar se opri. Îl văzu pe Ivanov deschizând portiera pentru Maia. Era elegant și manierat. Herra își aminti ce spunea Sergiu despre soția lui: își dorea o familie, un soț care să fie lângă ea, să aibă grijă de ea. Ivanov părea a fi un astfel de bărbat. Și ar fi fost inuman să se aștepte cineva ca Maia să rămână văduvă o veșnicie. Dar, totuși, parcă prea repede Sergiu Manta era trimis în sertarul cu amintiri. Nedrept de repede.

— Viața e ca părul din cur: scurtă și plină de căcat! spuse Herra cu voce tare.

Câinele lătră scurt, ca o încuviințare, apoi se ridică pe labele din spate și își puse botul pe umărul noului său stăpân. Cristian îl mângâie și demară în trombă. Arkon se dezechilibră și se prăvăli între scaune cu un scheunat.

— Las' că trece pân' te-nsori, îl ironiză Herra.

★

Unul dintre puținele lucruri pe care Cristian le adusese la cabană era micuța pendulă a mamei lui. Nu se potrivea cu nimic din casă. Herra păstrase cabana așa cum era, pentru ca Sergiu să aibă un loc unde să se simtă acasă

când avea să iasă din închisoare, dar în același timp vroia să aibă și el un refugiu la sfârșit de săptămână. Așa că îmbogățise un pic mediul. Cumpărase un televizor. Sergiu avea un dinte împotriva presei. Mai ales împotriva televiziunilor. Le considera superficiale și vulgare. Pe Cristian, însă, îl interesau știrile, documentarele și îi plăceau câteva seriale, așa că un led mic, dar de bună calitate fusese un *must.* Apoi achiziționase un balansoar pentru verandă. Ce sens avea să ai o cabană cu o mică verandă la marginea pădurii, dacă nu aveai și un balansoar pe care să lenevești. Arkon îmbrățișase și el ideea și vâna momentul când Herra se ridică, pentru a-și tolăni fizicul blănos pe pernele moi și capul pe unul din brațe. Și pendula. Era unul dintre puținele lucruri pe care le păstrase din casa părinților lui. Oricum, la momentul când Herra a ajuns la majorat, apartamentul și majoritatea bunurilor din el fuseseră vândute sau împărțite între membrii familiei și prieteni. Cele câteva care mai rămăseseră erau depozitate în hambarul bunicilor. Când a decis să își înceapă propriul drum, Cristian a ales să ia, dintre bunurile familiei lui, albumul cu fotografii, câteva cărți și pendula. Sunetul ei îi amintea de copilărie mai mult decât orice altceva. Și îl liniștea. Combinat cu sforăiturile câinelui, era somniferul perfect.

Doar că în momentul acela era atât de agitat, încât pendulul mai degrabă îl irita decât să-l liniștească. Iar câinele îi simțise starea și-l privea dintr-un colț, în stare de alertă.

— Nu prea înțelegi de ce sunt așa de nervos, nu? Nici eu. Ar trebui să fiu bucuros. Și chiar sunt. Dar în același timp mă și sperie toată povestea.

★

Totul începuse în noaptea în care Herra primise telefonul de la directorul închisorii de la Codlea, prin care era informat că prietenul lui, Sergiu Manta, fusese omorât. Deși acela ar fi trebuit să fie sfârșitul. De la bun început a știut că lucrurile nu se desfășurau firesc. La intrarea în instituție îl aștepta însuși directorul închisorii. Prima întrebare în mintea lui Herra fu: de ce? Sergiu era un administrator condamnat pentru crimă, care murise într-o încăierare în pușcărie. Iar el era un ofițer din poliția

militară. De ce simțise domnul director nevoia de a se implica personal în povestea asta? Oficialul fusese compătimitor, dar evaziv. Nu știa exact ce se întâmplase. Altercația avusese loc în cursul serii, la dușuri. Nu existau martori. Ceilalți deținuți îl văzuseră pe Sergiu intrând la dușuri și, la ceva timp după el, câțiva băieți din gașca Armada.

Ăștia erau un grup de golani care aveau ceva de împărțit cu oricine „nu era bărbat adevărat": homosexuali, slabi de înger, minorități de orice fel sau, pur și simplu, oameni care nu vroiau să se înroleze în gașca lor. Când a apărut Sergiu în peisaj, Armada a încercat să îl atragă în grup. Din punctul lor de vedere, se potrivea perfect: un om zdravăn, hotărât, fără prea multe sensibilități, care nu ezitase să omoare doi oameni. Au încercat totul, de la atitudine prietenoasă până la amenințări. Însă Manta nu avea chef de „socializare". Probabil că tensiunile nu ar fi escaladat, dacă fostul administrator de tabără militară nu ar fi intervenit pentru a salva un pușți creol pe care doi membrii ai Armadei vroiau să îl sodomizeze. Idioții au crezut că Sergiu dorea să îl facă pe băiat „fetița" lui. Cristian presupunea că tânărul ăla, speriat, cu aspect diferit de al celorlalți, îi amintise cumva de fiul lui, pe jumătate asiatic. Asta ar putea explica și brutalitatea intervenției. În urma acesteia, violatorii avuseseră parte de două săptămâni de vacanță la infirmerie. Întâmplarea îi adusese lui Manta respect din partea majorității deținuților, dar îl și aruncase în mijlocul arenei. Fusese o chestiune de timp până când Armada își adunase forțele pentru a-l căsăpi pe lupul singuratic. Nimeni nu știa care dintre ei îl atacaseră pe Sergiu. Cu excepția unuia singur, care fusese mai neglijent. Picături de sânge fuseseră descoperite pe tricoul lui. Sângele lui Manta. Strâns cu ușa, individul îl turnă pe unul dintre complicii lui. Cel puțin, asta fusese varianta oficială, cea pe care i-o spusese directorul închisorii. I-o împărtășise grăbit, pe drumul de la intrare până la morga instituției. Ca un copil care își spune poezia pe nerăsuflate, ca să scape de ea și să primească prăjiturile.

La intrarea în spațiul destinat celor care nu mai sunt printre noi, oficialul se opri brusc. Nedumerirea din privirea lui Herra primi un răspuns neașteptat:

— De aici încolo, nu vă mai însoțesc eu.

— Dar cine?

— Eu.

Lămurirea venise de undeva din spatele lui Herra. Polițistul militar se întoarse și se trezi fața în față cu un MIB, versiunea fără ochelari de soare.

— Dumneavoastră fiind..?

— Brănescu, Ministerul Afacerilor Interne.

Bărbatul îi flutură o legitimație pe sub nas, care nu aduse nici o lămurire asupra situației. Ba din contră.

★

Pentru că nu putea dormi, Herra se agăță de un pled și un pahar de Chivas și se tolăni pe balansoar. Arkon, bucuros de ieșirea neașteptată, alerga, stârnind frunzele uscate. Cristian vroia să își alunge gândurile stresante cu o gură de aer curat și un pahar înainte de culcare. Dar somnul nu se lăsa ademenit, așa că aduse sticla și se relaxă, contemplând o noapte lungă. La fel de lungă ca cea care începuse cu un drum la închisoarea de la Codlea. Cristian își amintea și acum strângerea de mână moale și rece, ca de pește, a celui care s-a prezentat „Brănescu, de la Ministerul Afacerilor Interne".

— Incerte, și identitatea și apartenența, comentase polițistul militar.

— Mă tem, domnule Herra, că după această noapte, multe lucruri vor părea incerte. Dar, de fapt, nu sunt.

Lui Herra nu îi plăceau prețiozitățile filozofice. I se păreau teatrale și inutile. Oficialul intră în spațiul dedicat morgii și Cristian îl urmă. Herra se opri în mijlocul încăperii, urmărindu-l pe Brănescu cum se duce croit către unul din dulapurile frigorifice. „Parcă aș fi într-un film polițist prost", gândi Cristian.

— Nu vă supărați, dar medicul legist unde este?

— Nu va fi nevoie de el, replică MIB-ul carpatic.

Bărbatul trase targa din dulapul frigorific și apoi îi făcu semn lui Herra să se apropie. Cristian trase aer în piept și se apropie încet. Dar nu ar fi avut cum să se pregătească pentru ce i s-a arătat privirii. Brănescu scosese din dulapul frigorific pe a cărui etichetă stătea scris numele „S. Manta" o targă… goală. În mijlocul ei erau așezate, într-o pungă de plastic, câteva obiecte personale permise în închisoare: un pachet de șervețele, o poză a fiului prizonierului și un *Ipod*.

Herra simți literalmente cum i se golește mintea. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa ce. Deschise gura de câteva ori fără, să poată spune ceva.

— E crăpat… reuși să murmure la un moment dat.

— Poftim?

— *Display*-ul *Ipod*-ului e crăpat.

Brănescu îi aruncă o privire surprinsă polițistului militar.

— Mda. Povestea spune că îl avea asupra lui când a fost atacat.

— La dușuri?

— Încă cercetăm…

— Domnule Brănescu, cred că acesta este momentul în care îmi spuneți și mie ce se petrece aici.

Oficialul ministerului alesese un amalgam de cuvinte pompoase și conspirative pentru a descrie situația. Pe scurt, un serviciu secret – naiba știe care, căci România are vreo șapte oficiale, iar Brănescu nu fusese dispus să împărtășească aceste detalii – era în căutare de personal și foloseau metoda cea mai eficientă: ofereau o portiță de scăpare oamenilor care credeau că nu mai aveau niciuna. Sergiu Manta era candidatul perfect. Un tip puternic, cu abilități folositoare, IT-ist de meserie, dar care avusese sânge în veioză să comită nu una, ci două crime și care ajunsese la capăt de drum. Au venit la un om care era condamnat la 20 de ani de pușcărie și i-au spus: „Rămâi aici timp de două decenii și, dacă supraviețuiești, la ieșire nu vei mai avea nimic, sau vii cu noi, faci niște porcării mai mici sau mai mari și ai parte de ceea ce credeai că ai pierdut: libertatea. Nu vei putea să îi revezi pe cei pe care îi iubești, dar asta este valabil și acum. Numai că noi îți oferim șansa să vezi cerul, să respiri aer curat și să săruți o femeie frumoasă. Tu alegi.” Pe bune? Și cam care ar fi putut fi alegerea? Care ar fi fost șansele ca Sergiu Manta să spună: „Nu, mulțumesc, rămân aici să mă bat cu golanii, să îmi apăr fundul la dușuri și să pierd următorii 20 de ani într-o văgăună.”

Lui Cristian i-a luat câteva minute bune să își adune gândurile. Privi îndelung obiectele lui Sergiu adunate în pungă.

— Care este rolul meu în povestea asta, domnule Brănescu? De ce purtăm această conversație?

— Dumneavoastră sunteți, ca să zic așa, răul necesar. Am știut de la început că va trebui să fiți cumva

informat despre situație. Sunteți prietenul domnului Manta și un anchetator bun. Știam că va trebui să vă explicăm situația. În plus, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o problemă delicată.

Herra zâmbi.

— Eu să vă ajut pe dumneavoastră? Cu ce?

— În problema doamnei Manta… Mă refer la fosta soție a domnului Sergiu Manta. Ne-am gândit să vă rugăm pe dumneavoastră să îi dați vestea morții fostului soț. Și să o convingeți pe ea și pe părinții adoptivi să accepte coșciugul închis.

— Coșciugul închis?

— Ideea e că am putea să facem rost de un cadavru care să aibă înălțimea și greutatea domnului Manta, pe care am putea să îl mutilăm ca să fie de nerecunoscut, dar atunci când ai de-a face cu rude apropiate, există riscul ca acestea să-și dea seama că ceva nu e în regulă. Și am vrea să evităm aceste… disfuncționalități.

— Disfuncționalități? Mda…

★

Cristian se legăna în balansoar și privea cerul senin și înstelat. Arkon îl abandonase de mult și se retrăsese la somn pe fotoliul său favorit. Herra se întrebă ce făcea prietenul său transformat în fantomă de interesele obscure ale anumitor structuri ale statului. Bucuria de a ști că Sergiu este în viață și în libertate era estompată de faptul că nu avea să îl mai revadă niciodată. Că amicul lui nu își va mai revedea niciodată părinții, soția și copilul, că nu va fi prezent la nunta puștiului, sau când i se va naște primul nepot. Asta presupunând că va mai fi în viață la acel moment.

Sorbind ultima picătură de whisky din Dumnezeu știe al câtelea pahar, lui Herra îi veni în cap că uneori viața poate fi lungă. Mult prea lungă, dar tot plină de căcat.

★

Geana de lumină rozalie anunța începutul unei noi zile. Câțiva oameni, în așteptarea unor curse aeriene la ore imposibile, moțăiau, beau cafele sau citeau răsfirați

prin terminalul Plecări internaționale al Aeroportului *Henri Coandă* din Otopeni. Revărsată pe scaunul cafenelei, o puștoaică blondă chinuia *touchscreen*-ul telefonului nemulțumită. La ora aceea nu prea era activitate pe facebook.

— Mă duc afară să fumez, îi spuse mamei, smulgând-o din universul muncii proiectat pe laptop.

— Ce faci? spuse femeia ridicând privirea uimită.

— Mamă, nu te face că nu știi. Fumez de mai bine de un an. Și plictiseala asta mă face cu nervii.

Mama rămase fără replică. Adolescenta profită și plecă spre locul de fumat de la intrarea în terminal.

— Băga-mi-aș pula în ea de viață, mormăi fata în timp ce își aprindea o țigară.

— Ești cam tânără și pentru înjurătură și pentru tutun.

Vocea era a unui bărbat și venea din spatele fetei. Tânăra se întoarse pentru a-i spune să-și vadă de treaba lui. Privirile li se întâlniră. Era mult mai matur decât ea, dar nu atât de bătrân pe cât se așteptase. Foarte înalt, bine făcut, cu un zâmbet ironic și o privire tristă ascunsă sub cozorocul șepcii de blugi, era… interesant.

— Ce faci aici? întrebă fata zâmbind provocator.

— Ca și tine, aștept un avion.

— Care să te ducă unde?

— Departe, răspunse el, ducându-și mâna la cozoroc în semn de salut.

Bărbatul intră înapoi în terminalul aeroportului. De-acum era lumină de-a binelea. Fata trase adânc din țigară și eliberă fumul cu un oftat.

— Păcat, murmură ea.

Partea a doua

AFACERI

PERSONALE

Capitolul șase

Bărbatul intră în *lobby bar*-ul hotelului. Statura impozantă și forma fizică de invidiat atraseră câteva priviri feminine admirative. Alese o masă mai retrasă și se așeză. Nu trecură mai mult de două minute și un chelner își făcu apariția.

— Aș vrea o cafea și, dacă se poate, să îl anunțați pe domnul Bergen de la camera 231 că îl aștept pentru partida de șah, spuse bărbatul într-o germană impecabilă.

— Desigur, domnule.

— A, încă ceva. Mă pot folosi de telefonul hotelului dumneavoastră pentru o convorbire internațională? Contra cost, de bună seamă.

— Bineînțeles. Mă întorc imediat.

Rămas singur, omul scoase din buzunarul gecii de schi o carte și se afundă în ea. Lectura îi fu întreruptă de chelner.

— Domnul Bergen vă roagă să îi acordați zece minute. Pentru convorbirea telefonică, am să vă rog să mergeți la recepție. Cafeaua o doriți acum, sau după ce vorbiți la telefon?

— După, spuse acesta și se îndreptă către recepție.

Odată terminată convorbirea telefonică, găsi și cafeaua și partenerul de șah așteptându-l. Bergen așezase piesele și acum își ștergea meticulos ochelarii cu dioptrii la fel de respectabile ca vârsta.

— Kowalski! Bun găsit, tinerețe!

— Tinerețe?

— Kowalski, cele patru decenii de viață ale tale sunt ca vinul. Cele opt ale mele au promovat la statutul de coniac. Cum a fost dimineața sportivă?

— Agreabilă, răspunse bărbatul. Mă tem însă că a fost ultima. Mâine plec.

— Oh, ce păcat.

Kowalski răspunse cu un zâmbet și apoi cei doi se cufundară în jocul devenit deja tradițional. Partida s-a desfășurat în tăcere. Din când în când, în momentele de maximă concentrare, bărbatul mai tânăr își mângâia părul tuns scurt de tot, ca și cum ar fi căutat ceva ce nu mai era acolo.

★

Bărbatul trecu de serviciile vamă și se opri să scaneze indivizii veniți să-și întâmpine apropiații la aeroport. Avea un sentiment ciudat. Se întorcea acasă, dar nu îl așteptau cei dragi, ci un puști străin, cu care vorbise doar la telefon până în acel moment. Câtă vreme fusese plecat, aspectul conspirativ al situației lui nu îl deranjase. Dar odată cu întoarcerea acasă, minusurile poveștii începeau să îl apese.

Scrută cu privirea cafeneaua din stânga și undeva la o masă de pe terasă zări un puștan cu un trabuc. Acesta era indiciul pe care îl stabiliseră. Iar nepotrivirea dintre cubaneză și personaj era atât de evidentă, încât nu putea fi o greșeală.

— Bună ziua. Eu sunt Kowalski.

Puștiul își desprinse ochii de pe telefonul mobil.

— Sergiu! Bine ai venit. Eu sunt Dragoș Apostolescu. Și nu mai ești Kowalski. Începând din acest moment, ești Sergiu Petrescu, spuse tânărul și îi dădu celui ce se prezentase Kowalski un plic. Ia loc și comandă-ți ceva de băut.

— Sergiu Petrescu?

— Da. Cei din Companie au considerat că e bine să îți ușureze întoarcerea acasă asigurându-ți o identitate care folosește cât mai multe detalii familiare. Ești blogger de meserie. Ai un blog, dar și un site despre turism, resurse naturale, itinerarii, etc. Sunt create și susținute de mine. Ai detaliile în plic. Ești cetățean britanic la a doua generație, dar ai venit ca să experimentezi turismul în țara de origine. Numele tău de cod este ARKON.

— ARKON? spuse Sergiu încruntându-se.

— Nu-ți place?

— Nu. E numele câinelui, nu al meu. Și nu-nțeleg de ce am nevoie de un nume cod.

— Este identitatea ta în cadrul Companiei. Rapoartele despre tine vor conține acest nume de cod. De altfel foarte puțini de la sediu îți cunosc identitatea.

— Și contractul?

Dragoș scoase un nou plic.

— Un auditor sud-american. Vine pe 24 și urmează să facă niște verificări care încurcă niște ploi pe aici. Ai detaliile…

— În plic, știu. Dragoș, îți mulțumesc că mi-ai găsit un job acasă. Cred că nu a fost ușor.

— *No problem, mate.* Sunt sigur că te vei revanșa.

— Că tot veni vorba… Dragoș, tu ești legătura Companiei cu mine, dar aș vrea să fie și invers. Propunerea mea e să fim… aliați. Tu mă ajuți pe mine, eu te plătesc pe tine. Eu am un partener, tu faci un ban în plus.

— *Mate,* uiți că eu am în mână câștigurile tale…

— Așa crede Compania, zâmbi Sergiu. Și trebuie s-o creadă în continuare.

— *You're bad ass, dude,* zise Apostolescu admirativ. Dar pare cam riscant…

Sergiu încuviință cu un gest.

— Trebuie să fi atent. Brănescu poate părea un fraier în costum de cioclu, dar nu e prost deloc.

— Tocmai. De ce aș risca să îmi frâng gâtul? Nu cred că ai noștri aplică prevederile din Codul muncii când vine vorba de sancțiuni.

— Să zicem că ai nevoie de un fond special de pensii. Gândește-te puțin. Eu sunt oficial mort. Nu-mi fac iluzii, la un moment dat mă vor pune sub lespedea pe care îmi stă scris numele. Ce te face să crezi că tu vei avea parte de o petrecere de pensionare?

— Ok, zise Dragoș după ce mai trase un fum. Să zicem că sunt de acord. Ce-ți trebuie?

— Informații despre nevasta mea și problemele pe care le are cu Ivanov ăla. Și dosarul lui Herra.

— Frate, crezi că e bine?

— Tu fă rost de informațiile astea, te rog. De restul mă ocup eu. Mergem acum? Unde o să stau?

— Da. Ți-am aranjat un apartament pe Calea Victoriei.

— Central și cu bulină de cutremur. *Wow*…

— Prinde bine pentru contract. O să vezi, zise puștiul în timp ce punea două bancnote pe masă, sub farfuriuța ceștii de cafea.

★

Garsoniera era spațioasă. Geamurile dădeau către teatrul Odeon. O clădire albă și frumoasă. Manta urmări câteva clipe jocul luminilor de la mașini pe suprafața imaculată a clădirii. Se întoarse apoi și începu să își

analizeze locuința temporară. Ușor supraîncărcată. Mobila părea a fi reciclată din hoteluri vechi. Cel mai rău îl enervau draperiile. Aveau o culoare între roz și bej care te făceau să te gândești la o bomboană borâtă. Sergiu se așeză pe pat. Locuința pe care o ocupa se afla în clădirea teatrului de revistă „Constantin Tănase”. Cel al cărui nume strălucea pe frontispiciul clădirii fusese una dintre cele mai cunoscute și memorabile figuri ale show-biz-ului din timpul celui de-al doilea război mondial. Tatăl adoptiv al lui Manta citise cândva o carte despre acest actor și rămăsese vrăjit. Sergiu își amintea că juca monologurile marelui actor, împreună cu tatăl lui, de Crăciun, pentru familie și prieteni.

Apucă dosarul operațiunii, dar realiză că era prea obosit și nu avea chef de studiu. Se întinse de-a curmezișul patului și închise ochii. Pentru o clipă, se văzu în apartamentul Maiei, jucându-se cu Dany pe calculator. Imaginea fu atât de dureroasă, încât simți instantaneu lacrimile curgându-i pe obraji.

★

De fiecare dată motănelul apuca capătul pixului cu dinții și lăbuțele și trăgea cu toată forța. Invariabil, instrumentul de scris aluneca din capcana micii feline și aceasta pica în fund. Dragoș se amuza copios și incita pisoiul să mai încerce o dată. Ghemul de blană era deja iritat când Sergiu își făcu apariția.

— Văd că te-ai cunoscut cu Fredo.

— Motănelul? E un haios. E al tău?

— Nu, e al proprietarei, dar are culcușul în garsoniera mea, pentru că de regulă e goală. Intri?

— Da. Trebuie să discutăm.

Cei doi bărbați intrară în clădire, urmați îndeaproape de patruped. Sergiu aruncă haina pe pat și îi făcu semn lui Dragoș să ia loc. Turnă whisky în două pahare și îi întinse unui amicului său.

— Ce e cu mobila asta? întrebă Apostolescu privind în jurul lui. Parcă ar fi decor de la teatru.

— Habar n-am, răspunse Manta, tolănindu-se pe celălalt fotoliu. Dar, oricum, nu contează. Nu voi sta aici prea mult.

— Brănescu a zis să te întreb cât mai stai?

— Poftim?

— Mi-a zis să te întreb dacă ai de gând să onorezi contractul sau nu.

— N-am știut că am limită de timp.

— Ai o limită de timp. Omul nu stă în România decât zece zile.

— Asta știu. Și spune-i lui Brănescu că nu stau și-o frec. L-am studiat pe băiatul nostru ca să îi determin programul zilnic, pentru că el nu a putut să îmi dea informația asta. Vreau să fac un plan care să nu atragă atenția asupra voastră.

— Ești și tu băgat în chestia asta…

— Da și nu. Eu sunt deja mort, *remember*?

— Mda, corect, zise Dragoș și zâmbi. Sergiu…

— Da?

— De unde veneai în seara asta? Unde ai fost?

— În oraș…

— Omule, nu mai bântui pe lângă casa soției tale. Cineva te-ar putea vedea și recunoaște.

— Nu-ți face griji. Sunt atent.

— Sergiule…

— Ascultă, am nevoie de supapele mele. Nu mă freca la melodie. Am zis că voi fi atent!

★

Dreptu-i că puteau fi trecuți la categoria antichități, dar Metallica erau, totuși, Metallica. În plus, puștii ăia care urmau să cânte în deschidere, 9,7 Richter, nu erau răi, din câte își amintea el. I-ar fi plăcut să meargă la concert. Dar nu se putea. Avea o altă treabă. Însă, evenimentul îi era de folos. Și asta pentru că trupa americană și staff-ul ei avea să fie cazat la Novotel, hotelul unde era cazat și bărbatul care era obiectivul misiunii sale. Așa că îl pusese pe Dragoș să îi creeze un nou alias care să îi poată permite să facă parte din echipa de voluntari români care să se ocupe de nevoile membrilor Metallica și ale celor care îi însoțeau. Era acoperirea perfectă care îi permitea să se fâțâie prin hotel și să își țină victima sub observație. Zilele pe care le petrecuse filându-l pe omul în chestiune, pentru care Brănescu îl acuzase că freca menta, dăduseră la iveală câteva informații interesante. Omul nu prea ieșea din

hotel. Toate întâlnirile pe care le avusese, se petrecuseră fie la restaurant, fie într-una din sălile de conferințe din complex. Singurele ieșiri fuseseră dedicate achiziționării de suveniruri. De altfel, își crease un fel de rutină. Dimineața petrecea o oră la fitness. În jurul orei 9, lua micul dejun, pentru ca apoi să iasă la cumpărături sau să aibă diverse întâlniri de afaceri. Sergiu făcuse câteva poze cu cei care participaseră la aceste întâlniri, de la politicieni până la directori ale diverselor companii. Se dovedise a fi un bonus interesant pentru cei din Companie. În jurul orei două după-amiază omul mânca un prânz ușor, după care avea un fel de siestă de un ceas sau două, în *lobby bar*, în compania unei cafele și a unui coniac. Omul citea presa ori câteva pagini dintr-o carte, verifica mail-ul sau asculta muzica de cafe concert a localului. Sergiu decise că acesta era momentul ideal pentru acțiune. Intenția era să găsească o modalitate de a pune ceva în cafea sau în coniac. Nu se hotărâse asupra substanței. Trebuia să fie ceva cât mai lipsit de gust și miros. Iar apoi avea să o șteargă cât mai repede. Nu avea de gând să mai fie prin preajmă la momentul când bărbatul avea să dea colțul.

Până una alta, însă, avea de cărat niște lăzi cu instrumente, cabluri și *device*-uri în dubița care aștepta în fața hotelului. Deh, acoperirea asta avea și părți negative… Se chinuia să așeze lăzile în mașină când o voce masculină și o mână pe umăr îi dădură fiori pe șira spinării.

— Tu ești, Sergiule?

Nasol. Manta realiză că avea o fracțiune de secundă să decidă ce avea de făcut. Se întoarse încet și recunoscu persoana. Era Alex, un tip din Brașov care mai venea cu el la concerte din când în când. Era și el unul dintre voluntari. Sergiu zâmbi, mimând uimirea.

— Nu, frate, mă confunzi. Numele meu e Radu.

Nu avea altceva de făcut. Manta miza pe faptul că nu mai avea plete și nici nu mai purta tricourile cu imprimeuri gotice, iar cu băiatul ăsta nu socializase prea mult.

— Îmi cer scuze, veni replica. Semeni uimitor de mult cu un tip pe care îl cunosc. Încă odată, scuze.

— Nici o problema, se mai întâmplă.

— Eu sunt Alex. Și îmi iau o pauză, că m-au deșelat echipamentele astea. Vii la o gură de cafea și o țigară?

— Ajută-mă cu lada asta și vin.

Cei doi bărbați așezară lada în dubiță, închiseră portiera și Manta lovi caroseria cu palma pentru ca șoferul să știe că poate pleca. Vehiculul demară, iar cei doi intrară în hotel pentru pauza de cafea binemeritată.

★

Strada era liniștită. Dintr-o curte lătra un cățel. Luminile care înfrumusețau clădirea Radioului public creau un colț al Crăciunului în capătul străzii. Nu departe de această instituție era o mică și destul de rablagită pensiune numită „The Funky Rooster", cu un desen de tot rahatul pe firmă. Un fel de *Buthead* cu pene. Sergiu ciuli urechile, încercând să-și dea seama dacă era cineva în curte. Când se convinse că era liniște și pace, se prinse cu mâinile de poartă și, din două mișcări, sări peste ea. Când se văzu în curte, se piti la pământ câteva clipe așteptând să vadă dacă zăngănitul gardului de tablă nu a trezit pe cineva. Din povestirile lui Alex, reținuse că imediat cum intri în curte este un corp al casei cu o cameră și un grup sanitar. Aceea este recepția pe timpul zilei și camera paznicului pe timpul nopții. Sforăiturile care spărgeau liniștea prin geamul întredeschis dovedeau că cineva era la post. Cel puțin fizic. Manta se strecură până la corpul din fundul curții. În discuția pe care au purtat-o la cafea, nu reușise să afle în ce cameră stă. Îl lăsase pe el să povestească despre aventurile în pensiunea „de pe strada cu Radioul", cum spunea Alex. Dacă l-ar fi luat la întrebări, ar fi dat de bănuit. Din fericire, casa era veche și avea tot felul de pervazuri și ornamente pe care se putea cățăra. Sergiu vedea destul de bine pe întuneric. Ferestrele de la parter nu au dezvăluit nimic. Erau două camere. Într-una, un individ cât un butoi era prăbușit pe pat. În cealaltă, un cuplu își făcea de cap. Sergiu se folosi de burlan ca să se cațere la nivelul următor. Prima oară se uită pe geamul camerei din dreapta, unde jocul de lumini provocat de televizor avea să îl ajute să se lămurească. Norocul îi surâse. Alex adormise îmbrăcat, cu o sticlă de bere pe jumătate băută în mână și cu televizorul deschis pe un canal pentru adulți. Sergiu împinse geamul întredeschis și pătrunse în cameră. Primul instinct fu să-i ia sticla din mână lui Alex, dar se temu că l-ar fi putut

trezi. Aruncă o privire în jur și văzu apa lângă rucsac, pe masă. La numărul de sticle de bere goale aliniate la perete, fără doar și poate avea să îi fie sete spre dimineață. Manta deschise pet-ul și turnă înăuntru conținutul pliculețului din buzunarul său. Apoi îl agită, pentru ca praful să se amestece cu apa. Ridică recipientul și îl privi în lumina de la televizor, pentru a se asigura că nu erau vizibile urme ale prafului pe fundul acestuia. Îl puse apoi la loc unde îl găsise și se făcu nevăzut. Odată aflat în afara curții, Sergiu răsuflă ușurat. Laxativul puternic pe care îl pusese în sticla cu apă îl va împrieteni pe Alex cu buda pentru următoarele 18, până la 24 de ore de la ingerare. Clar, brașoveanul nu avea să se prezinte a doua zi la hotel pentru o nouă zi de muncă voluntară. Sigur, exista o șansă ca individul să nu simtă nevoia de apă la debutul zilei, dar erau slabe șanse. Sergiu spera din suflet că setea avea să se facă simțită. Dacă Alex ar fi apărut la hotel în dimineața următoare, atunci ar fi trebuit să scape de el într-o manieră mult mai drastică și permanentă. Ori Manta încerca cu disperare să evite un asasinat neplanificat și total nedorit. Dar nici nu ar fi putut risca să mai intre în raza vizuală a tipului. Exista riscul ca omul să se prindă că, de fapt, nu se înșelase când îl recunoscuse.

★

Era trecut de ora patru după-amiază, când personalul hotelului realiză că era ceva în neregulă cu domnul Ronald Serenio. Cu toată agitația creată de prezența celor de la Metallica în hotel, probabil că nu s-ar fi sesizat nimeni nici măcar atunci, dacă omul nu ar fi primit un telefon. Un chelner s-a apropiat de masa sud-americanului pentru a-l anunța că este căutat. Pentru că părea a fi adormit cu capul pe speteaza fotoliului și *Financial Times* pe față, angajatul hotelului își permise să îl atingă ușor pentru a-l trezi. Atunci clientul se prăbuși pe o parte. Ziarul alunecă pentru a dezvălui o figură imobilă, cu gura deschisă și ochii mari și surprinși de apropierea neașteptată a morții. Din momentul acela s-a declanșat potopul. A venit poliția, gărzile de corp ale rockerilor au început să se agite, voluntarii și personalul hotelului au fost adunați pentru interogatoriu, iar presa a dat năvală ca muștele la miere.

În acel moment, Sergiu Manta se afla la capătul orașului, în Militari, savurând o bere la Turbohalle. Ajunsese la hotel dimineață și constatase cu entuziasm că amicul Alex nu-și făcuse apariția. Decise atunci că nu mai era cazul să o lungească. Un pic de flirt cu o chelnăriță l-a ajutat să strecoare picăturile de cianură în coniacul care acompania siesta tipului, a schimbat câteva vorbe cu echipa de voluntari și apoi s-a dus la toaletă. Nu apucase să ajungă la ușă când a auzit clinchet de vase sparte și multe scuze precipitate în limba engleză. S-a întors și a văzut-o pe chelnărița cea drăguță în genunchi, chinuindu-se să șteargă coniacul de pe pantalonii clientului iritat. Într-o altă viață Sergiu fusese un tip meticulos și calculat. Dacă avea ceva de făcut se concentra asupra trebii pe care o avea și nimic altceva nu conta. Furiile iadului dacă s-ar fi dezlănțuit nu ar fi reușit să îl zorească pe Manta din treaba lui. Ceva din omul pedant și prevăzător rămăsese. Sergiu produse o nouă doză de cianură. Picăturile au fost mai greu de strecurat de data asta. A trebuit să plătească. Săruturi pasionale în holul care ducea spre toalete, un număr de telefon inventat și o invitație la cină care nu avea să fie onorată. După aceea s-a schimbat de haine și a ieșit pe ușa principală. Și-a asumat riscul de a fi recunoscut. Dar cei din echipa de voluntari nu ar fi acordat multă atenție unui tip în costum. Și oricum ar fi atras mai multă atenție dacă l-ar fi văzut cineva strecurându-se printr-o ieșire secundară. A traversat centrul istoric și s-a dus la un fast-food din Piața Unirii. A mâncat ceva și s-a schimbat încă odată la toaletă, de data aceasta în jeanși și tricou. A luat metroul până la marginea orașului, având grijă să abandoneze geanta în spatele unui chioșc cu țigări din zona stației de metrou Păcii. Sergiu conta pe faptul că cineva avea să deschidă geanta, să vadă că hainele sunt în bună stare și avea să le ia. Dar chiar dacă nu se întâmpla asta, la momentul când autoritățile aveau să găsească geanta și să lege conținutul ei de moartea lui Serenio, Manta avea să fie în altă parte.

Acum, însă, își permitea un moment de răgaz. Sergiu Manta era un om al lucrurilor făcute conștiincios și pe îndelete. Planul fusese conceput atent. Dar complicațiile pricinuite de apariția neașteptată a concetățeanului de sub Tâmpa au perturbat un pic evenimentele. Sergiu se mustra în gând pentru faptul că nu luase în considerare eventualitatea ca unul dintre cunoscuții lui din vechea

viață să fie tentat să se alăture voluntarilor pentru a fi aproape de titanii rockului. Bine că, măcar, reușise să evite moartea lui.

Manta își contemplă noua viață. Fără familie, fără prieteni și având ca ocupație principală mazilirea unor persoane care încurcă țițele unora capabili să se ascundă după interesul național. Gândul îi fugi către Serenio. Decisese din debut că nu vroia să știe despre țintele sale decât atât cât era necesar pentru a-și duce treaba la bun sfârșit. Așa că partea din dosarul misiunii care detalia situația familială și socială a lui Ronald Serenio rămăsese necitită. Dar văzuse verigheta pe mâna lui. Deci era însurat. Probabil avea și copii. Iar acum familia lui va trebui să învețe să trăiască cu durerea de a nu îl mai avea alături. La fel ca soția și fiul lui. Nu putea să nu se întrebe: dacă în urmă cu un an, când slinosul ăla de Brănescu a venit să-l vadă în pușcărie și să-i propună să-și însceneze moartea pentru a deveni ceea ce el numeau „agent special" – de fapt un mercenar în toată regula… dacă atunci l-ar fi trimis la plimbare, în *lobby bar*-ul de la Novotel ar mai fi zăcut acum un tip de cincizeci de ani cu ochii mari și gura deschisă? Sigur că da. Dar nu ar fi dus el la îndeplinire „sentința". Nu și-ar fi simțit el mâinile murdare. Acum era, însă, prea târziu. Intrase în horă și trebuia să joace.

Băgă mâna în buzunar și scoase mobilul. Tastă un număr și așteptă ca cel de la celălalt capăt al undei să răspundă.

— Salut. Eu sunt. Am terminat. Vezi că lipsesc de pe radar vreo două săptămâni. Nu, nu intenționez să dispar. Și stai pe aproape, s-ar putea să am nevoie de tine. Vorbim. Salut.

Sergiu închise telefonul, plăti berea și plecă. Era timpul să se ocupe de partea de înțelegere pe care Brănescu nu o respectase. Venise timpul să rezolve niște afaceri personale.

Capitolul șapte

Fata se legăna ușor pe unul dintre balansoarele de pe terasă, cufundată în tenebrele unui roman de Camilla Läckberg. Nordicii ăștia erau al dracului de buni la romanele polițiste. Datorită lui Cristi le descoperise. Și

ajunsese să nu mai rateze niciunul. Era și ăsta un mod de a face față dorului cumplit. Încă o mai apuca plânsul. În special seara. Amâna cât de mult putea momentul culcării, iar când acesta venea într-un final, se cățăra în vârful patului și plângea cu o pernă în brațe până când adormea. De cele mai multe ori, câinele venea lângă pat, își punea botul umed pe piciorul ei și nu se mișca până când nu o vedea că s-a liniștit. Camelia îl îndrăgise pe Arkon din prima clipă. De când îl pierduseră pe Cristian, însă, legătura lor devenise specială. Rămăseseră doar ei doi.

Acum se bucurau de o după-amiază liniștită. Câinele dormea pe celălalt balansoar și probabil că visa, pentru că din când în când mârâia și se mișca, iar balansoarul atingea o scândură din podeaua terasei care era un pic desprinsă și scârțâia. Camelia se gândi că trebuia neapărat să îl aducă pe nea Mișu de la adăpost să mai repare una alta prin casă. Altfel avea să se prăbușească peste ea. Fata oftă, alungă gândurile și se întoarse la carte. Eroina era pe punctul de a afla că cel mai bun prieten al ei fusese amantul victimei, când Arkon sări fără avertisment de pe balansoar și alergă în mijlocul verandei. Nu se puse pe lătrat, dar rămase atent și încordat. Nările tremurau ușor, iar urechile erau ciulite. Un scheunat de nedumerire se auzi curând.

— Ce e, băiatule, ce ai văzut?

Arkon îi aruncă stăpânei o privire rapidă cu mesajul „nu știu încă, lasă-mă un pic”. Camelia nu știa cum să interpreteze agitația câinelui. De regulă, când venea cineva, Arkon lătra și se agita ca să-i arate noului venit că proprietatea e păzită corespunzător. De data asta, însă, animalul era, mai degrabă intrigat, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Pe aleea care venea dinspre pădure își făcu apariția o siluetă masculină. Un bărbat înalt cu o șapcă care îi masca ochii. Se opri fără o vorbă și fără un gest la vreo 20 de metri de casă. Arkon nu se activă, așa cum s-ar fi așteptat Camelia, ci rămase și el încremenit, cu ochii țintă la străinul proaspăt venit. După câteva zeci de secunde, care îi părură Cameliei mult mai lungi, bărbatul lăsă rucsacul de pe umăr, îngenunche și își desfăcu brațele. Atunci câinele se repezi spre el cu toată viteza. Dar nu ca să-l atace. Odată ajuns la musafirul inopinat, începu să se gudure, să îl lingă și să îl atingă cu labele. Arkon scheuna și tremura de entuziasm. Bărbatul

era și el emoționat de întâlnire. Mângâia și chiar săruta animalul pe cap. Camelia privi uimită scena, pentru ca apoi să realizeze ce vedea.

— Doamne Dumnezeule, dumneavoastră trebuie să fiți… Sergiu Manta!

★

— Ok, hai să zicem că înțeleg partea cu vacanța. Dar cum putem fi siguri că nu dispare?

— Stați liniștit. Îl monitorizez.

— Și ești sigur că nu există riscul să se facă nevăzut?

— Sunt sigur.

— Cum așa?

Dragoș oftă ostentativ și își mută privirea de pe monitor pe moaca lui Brănescu. „Amice, Sergiu are dreptate. Ești slinos ca dracu'", gândi informaticianul.

— Întâi pentru că nu și-o dorește. Și chiar dacă ar dispărea, cam ce ar putea să facă fără ajutorul nostru? Dacă scoate capul din găoace și „învie", se întoarce la zdup. Are nevoie de mine pentru ca identitățile lui să funcționeze. În plus, chiar eu i-am închiriat apartamentul.

— Unde stă?

— În București, minți tânărul fără ezitare.

— Nu-l scăpa din ochi, Dragoș.

— Fiți fără grijă, mustăci magicianul tastaturii.

Brănescu se îndepărtă bodogănind. Pe vremea, lui agenții nu se purtau ca niște staruri de cinema. Auzi, vacanță… Partea nasoală era că situația specială a lui Manta îl făcea cumva invulnerabil la amenințări. Oficialul era conștient că nu îl putea șantaja cu deconspirarea. E drept că Manta s-ar fi întors în închisoare, dar nici el nici departamentul pe care îl conducea nu ar fi scăpat nesifonați din povestea asta. Singurul avantaj pe care îl avea era accesul relativ simplu la familia lui Manta. Dar simțea că ar fi fost o greșeală să îl zgândăre prea tare cu chestia asta. Până la urmă, avea de-a face cu un ucigaș, care, datorită sforilor trase de el, era liber și al naibii de bine pregătit. Pe de altă parte, nu-și putea permite să dea impresia că a scăpat hățurile din mâini. Dădu să iasă, dar se întoarse brusc către informatician.

— Să fim bine înțeleși – tu și Manta formați o echipă. Asta e bine. Dar să nu faceți greșeala să vă

închipuiți că nu știu de micile voastre manevre secrete. Câtă vreme nu vă intersectați cu planurile mele, e treaba voastră. Dar dacă mă călcați pe bătături dau cu voi de pământ și caut alții mai docili. Sergiu are deja o cruce cu numele lui pe ea. Sper că nu vrei și tu una.

Brănescu se întoarse pe călcâie și plecă. Dragoș rămase cu privirea ațintită pe ușă și un nod în gât…

★

Puștiul nu simțise când ceilalți băieți se furișaseră pe la spatele lui. Se trezise dintr-o dată dărâmat de pe bancă și trâtit pe spate pe pământul rece. Turma de pici s-a aruncat asupra lui cu furie. Erau doar cinci, dar lui i se păreau zeci. L-au imobilizat și i-au băgat pâlnia în gură. Apoi a apărut bidonul cu apă. Din care curgea în neștire. Simțea cum se îneacă dar nu avea cum să tușească pentru că litri interminabili de apă îi alunecau pe gât. La un moment dat a reușit să se elibereze din strânsoare. Speriați de urmări, puștanii o șterseră. El își reveni, tuși zdravăn pentru a da afară apa din gât, se scutură și fugi după ei în zona împrejmuită numită pretențios teren de sport. Erau toți copiii acolo și toți râdeau de el. Gândacul ăla mic de Silviu flutura spre el bidonul, strigând: „Bâldâbâc, bâldâbâc!” În momentul acela a simțit cum furia creștea în el precum ceața. Se duse glonț către mucosul cu tricou portocaliu și îi altoi una ca în ziua de apoi. Pramatia scăpă blestematul de bidon și căzu pe partea dreaptă. De-abia când văzu sângele împrăștiindu-se pe caldarâm, ceața din creierul lui se risipi și realiză că dăduse de belea.

Sergiu se trezi brusc, cu sudoarea curgându-i pe frunte și ceafă. Trecuse mult timp de când nu mai avusese coșmaruri despre momentul acela. Privind în urmă, se întreba dacă nu cumva fusese momentul determinant pentru situația în care se afla acum. Nu multă lume putea spune că a ucis pe cineva la 11 ani. Își amintea și acum momentul când a venit poliția și l-a întrebat ce se întâmplase. A spus fără să clipească că îl alergase în joacă pe Silviu, acesta se întorsese spre el să se strâmbe și atunci se împiedicase și căzuse, lovindu-se la cap. Nici unul dintre copii nu a avut tupeul să susțină altceva. Miliția nu a considerat necesar să facă prea multe valuri

într-un orfelinat. Iar personalul a răsuflat ușurat că a scăpat doar cu niște sancțiuni administrative. Nu fusese cu adevărat o mușamalizare. Toți adulții implicați au făcut în așa fel încât copiii să aibă cel mai puțin de suferit. Sau cel puțin așa au crezut atunci. Pentru Sergiu au urmat vremuri grele. A fost strict supravegheat și aspru pedepsit pentru cea mai mică greșeală. Copiii puneau în cârca lui și prostiile lor, știind că aveau să fie crezuți. Iar el a îndurat totul cu stoicism și resemnare. Ca pe o sentință. Au mai trecut trei ani grei până când tatăl lui vitreg a apărut în peisaj și l-a salvat din infern.

O vreme Manta a avut coșmaruri despre acel accident, dar timpul a trecut iar omul învață să trăiască cu orice. Absolut orice. Sergiu știa că visul revenise pentru că era stresat. Ceea ce avea de făcut acum îl afecta la nivel personal. Dar unele lucruri pur și simplu trebuiau făcute.

Sergiu alungă toate gândurile. Se ridică în capul oaselor și privi peste speteaza canapelei către pat. Camelia dormea cu gura întredeschisă și mâna dreaptă dusă la tâmplă. Era o imagine frumoasă, liniștitoare. Sergiu era conștient de atracția reciprocă dintre ei. Și știa că asta nu făcea decât să complice lucrurile. Oftă ușor și decise să iasă afară pentru exercițiile de dimineață.

★

Camelia se trezi odihnită și relaxată. Și surprinsă. Petrecuse o noapte cu un bărbat complet străin în casă. Un om despre care știa că fusese condamnat pentru două crime și care avea în acel moment un statut de fantomă și o ocupație incertă. În mod normal, ar fi trebuit ca prezența lui în casă să o neliniștească. Din contră, se simțea în siguranță, ba chiar ocrotită împărțind cabana cu tipul ăsta zgârcit cu vorbele, dar deosebit de atent. Îi plăcea atitudinea lui rezervată dar proiectivă. Îi plăcea statura lui impozantă pe care o purta cu lejeritate. Îi plăcea… „Fii atentă, fată, că aluneci pe tobogan. Și nu e nici momentul, nici persoana potrivită!”. Fata se scuturâ, schimbă pijamaua cu un tricou și un șort și se sui pe bicicleta de fitness care o aștepta lângă fereastră. Aruncă o privire pe geam și zărindu-l pe Sergiu care se antrena în timp ce Arkon se agita pe lângă el. La naiba! Manta la

bustul gol avea să fie o imagine greu de uitat. Fata oftă și apucă romanul polițist de pe pervazul ferestrei. Spera din suflet ca istorioara suedeză să fie suficient de captivantă încât să nu îi fugă ochii la spectacolul de afară.

Mișcarea pe bicicletă ostoi temporar strigătul hormonal din corpul ei și fata formulă în minte întrebarea pe care subconștientul o născuse deja: de ce reînviase băiatul ăsta? De ce se întorsese acasă? Dacă ar fi venit când trăia Cristi ar fi putut înțelege, dar acum? Oare povestea asta avea să îi aducă necazuri? Sigur, Cristian îi spusese că, dacă avea să apară, Manta era un tip de încredere și nu avea nici un motiv să se teamă. Dar Cristian era mort, iar tipul ăsta ucisese doi oameni nu cu mult timp în urmă. Camelia puse deoparte cartea. Era clar că nu îi stătea mintea la citit. Îl privi pe Sergiu care terminase cu exercițiile și se hârjonea cu ciobănescul german. Bărbatul ridică privirea, o văzu și îi zâmbi. Aproape că alunecă de pe bicicletă, dar reuși să se echilibreze și zâmbi și ea. Simți cum obrajii i se înroșesc. „Grozav, fraiero!”, se dojeni în gând Camelia. Se gândi că poate ar trebui să se oprească din pedalat și să se ocupe de micul dejun și de cafea, ca o gazdă bună. Auzi un zumzăit. Rucsacul lui Sergiu vibra. Primul instinct fu să sară de pe bicicletă și să verifice telefonul. Dar se abținu. Intuia că omul avea reacție promptă și fermă când era călcat pe coadă. Nu, categoric nu era o idee bună. Mai bine făcea niște cafea.

Un sfert de oră mai târziu, cafeaua era făcută, iar pe masă își făcuseră loc legume proaspete, miere, unt de casă și pâine prăjită. Sergiu veni și el pe terasă. Avea părul ud de la duș. Și era proaspăt bărbierit. Mirosul de tutun vechi al aftershave-ului pe care îl folosise pătrunse înlăuntrul ființei Cameliei, trezindu-i hormonii la viață. Bărbatul scria un mesaj. Observă privirea întrebătoare a fetei și zâmbi.

— Da, și morții folosesc telefonul mobil. Nu o știi pe aia cu băbuța care aflase că popa din sat avea un mobil cu care se poate lua legătura cu lumea cealaltă?

— Nu, mărturisi Camelia.

— Băbuța află că preotul are un telefon cu care se poate vorbi cu morții și vine și ea să vorbească cu Vasile al ei. Formează popa numărul, răspunde decedatul. „Vasile, ești bine?”, bâigui baba. „Biiine”, răspunse bărbatul. „Ai primit pomana de 40 de zile?” „Primit!” „Și

pe cea de 6 luni?” „Și.” „Și pe cea de an?” „Și pe aia.” „Vasile, ai nevoie de ceva? Ce să îți mai dau?” „Păi… niște păsărică.” „Cum Vasile, n-ai primit? Că am dat la juma’ de sat!”

Camelia râse cu gura până la urechi. Sunetele cristaline ale fetei îl încântară pe Sergiu. Și treziră câinele din leneveală.

★

Fusese o zi de vară foarte plăcută. Camelia îl dusese pe Sergiu la adăpostul pentru câini. Privind-o pe fată și pe colegii ei având grijă de câinii abandonați și antrenând animale destinate ajutorului pentru persoanele cu dizabilități, Manta avu senzația că trăia live o emisiune de-a lui Cesar Millan. O variantă feminină și mult mai drăguță a prezentatorului american, desigur… Și prânzul fusese excelent. Camelia se dăduse peste cap pregătind pește prăjit cu cartofi natur și procurând un vin alb cu nume parcă desprins din Lord of the Rings – Golem, sau cam așa ceva. Sergiu nu era un băutor de vin alb, dar ăsta era deosebit. O căutare rapidă pe internet a scos la iveală faptul că nu era o băutură ieftină. Deci fata se străduia să îl impresioneze. Acest lucru îl flata. Trecuse ceva timp de când o femeie se chinuise să îl cucerească. Sentimentul era plăcut. Dar Sergiu știa că era momentul să dea cărțile pe față. Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea în casa care fusese cândva a lui și să petreacă timp cu fata asta, povestea avea toate șansele să se termine prost. Întâi pentru că femeia în chestiune fusese logodnica prietenului său, Cristian Herra. Sigur, omul era mort, dar chiar și așa… Pe urmă descoperise că îi plăcea periculos de mult să fie iar acasă, în pădurea lui dragă, cu câinele lui. În situația lui de acum, a se atașa de locuri, oameni, animale era interzis cu desăvârșire.

Sergiu sorbi un pic de vin, se ridică și făcu câțiva pași pe verandă. Se întoarse și o privi pe Camelia în ochi. Zâmbi ușor trist.

— Cred că te întrebi de ce am renăscut din morți. De ce m-am întors.

— Da, recunosc, mi-a răsărit în minte întrebarea, recunoscu femeia în timp ce strângea vasele.

Sergiu îi luă farfuriile din mână și le puse înapoi pe masă, apoi o invită cu un gest să ia loc. Se așeză și el.

— Ce știi tu despre istoria mea? Ce ți-a povestit Cristi?

— Mi-a povestit de moartea celor doi de la tabără, de anchetă, de modul în care v-ați cunoscut și v-ați împrietenit și de faptul că a sperat până în ultimul moment că nu erai tu ucigașul.

Camelia făcu o pauză și privi către Sergiu. Îi era teamă să nu îl fi jignit.

— E în regulă, o liniști Manta. Nu sunt chiar așa de sensibil. Și pe urmă, e adevărat. Eu i-am omorât pe cei doi.

— Cristi mi-a povestit despre proces, despre cât de greu i-a fost să te vadă în situația aia. Și apoi despre șocul de după. Despre noaptea când l-au chemat la morgă și l-au făcut părtaș la secretul tău. Știi, pentru el a fost foarte nasol. Cred că o parte din el ar fi vrut să nu fi aflat niciodată. Uneori, noaptea târziu, se dădea jos din pat și privea în gol pe geam. Își făcea griji pentru tine. Pe unde erai, ce făceai, cu ce te confruntai…

— Dragul de Cristi, avea vocație de frate protector.

— Era un om bun.

— Și un prieten bun.

Sergiu se ridică și făcu câțiva pași. Se întoarse și o privi pe fată.

— Accidentul lui Cristi… Cum s-a întâmplat?

— Stupid. Era de Bobotează. Avem niște amici care administrează Dean's Pub, știi pub-ul irlandez de pe Republicii în Brașov…

Sergiu încuviință cu o mișcare a capului. Camelia continuă.

— Amicii ăștia ai noștri au hotărât să închidă localul o noapte și să facem un party între prieteni. Undeva după miezul nopții, ni s-a făcut foame și am decis că vrem șaorme, E un fast-food non stop la Spitalul militar, așa că Doru – gazda noastră – și Cristi au plecat „în misiune", cum au zis ei… Eu nu am fost de față, dar Doru a povestit că au ieșit din local și pur și simplu s-au trezit cu faruri și cu sunet de motor demarat în trombă în spate. Nici n-au avut timp să reacționeze. Amicul nostru a apucat să se lipească de un perete. Dar pe Cristi l-a luat din plin. Nu a avut nici o șansă…

— Bine, dar pe Republicii nu se circulă cu mașinile…

— Cu excepția mașinilor de aprovizionare, care au autorizații speciale. Șoferul în chestiune avea o asemenea autorizație. Era beat și avea chef de adrenalină. Nu s-a gândit că îi va apărea brusc cineva în față…

— L-au prins?

— S-a predat. Părea să accepte situația. Apoi s-a făcut vâlvă în presa locală. Unul din ziariști a dezvăluit faptul că victima era militar de carieră, cu două stagii în Afganistan. Atunci omul s-a sinucis.

— Convenabil… mârâi Sergiu.

— Așa a zis și Cruceanu.

— Andrei a investigat cazul?

— Nu oficial. Nu avea cum, se știa că fusese prieten cu Cristi. Dar colegii lui l-au ținut la curent. La un moment dat a trebuit să accepte și el că a fost o coincidență nefericită. Deși el spune și acum că alinierea planetelor a fost de mare căcat, pentru ca un tip care a supraviețuit în Afganistan să moară călcat de o mașină care nici nu avea ce căuta acolo.

— Nici eu nu cred în coincidențe. În plus, noi știm ceva ce Cruceanu și poliția nu au cum să știe.

— Ce?

— Cristian știa despre mine. Pentru restul lumii eram și sunt în continuare mort. Dar pe Cristi „angajatorii” mei îl făcuseră deja părtaș la povestea mea. Iar când a venit vremea ca eu să încep să „lucrez”, Herra e călcat de mașină.

— Nu știu ce să zic…

— Gândește-te puțin. În condițiile în care eu circul aiurea, îndeplinind diverse joburi, există posibilitatea – mică, dar există – ca cineva din trecutul meu să mă întâlnească și să mă recunoască. Cristi nu trebuia să mă întâlnească și să mă recunoască. Cristi știa chiar de la sursă…

— Iar acum știu și eu…

— De asta mă ocup eu. Fii fără grijă.

★

Dragoș se străduia de câteva zile să obțină raportul medicului legist privind decesul lui Cristian Herra.

Trebuia să o facă discret, căci oficial nu avea nici o treabă cu acel caz. În plus sistemele informatice ale poliției erau ca și inexistente. Așa încât trebuise să găsească o pilă ca să obțină o copie. Își aminti că ieșise la un moment dat cu o medicinistă din Brașov care visa să devină medic legist. Deși nu își pusese prea mari speranțe, a sunat-o. Șansa fu de partea lui. Fata făcea practică la Institutul de medicină legală de sub Tâmpa. Promisiunea unui weekend în Vamă îi adusese documentul dorit. Până la urmă, era ceea ce americanii numesc „win-win situation”. Obținuse raportul și se făcuse și cu o ieșeală la mare cu o tipă drăguță. Pe care avea să o deconteze din banii lui Manta, evident.

Curiozitatea îl făcu să arunce un ochi pe concluziile legistului.

— Fi-r-aș al naibii…, murmură Dragoș ca pentru sine.

Nu trebuia să fii profesionist în domeniu ca să înțelegi ce scria. Era foarte clar: Cristian Herra fusese călcat cu mașina de mai multe ori succesiv. Asta înseamnă că mașina ucigașă dăduse înainte și-napoi. Și uite așa se ducea pe apa sâmbetei varianta accidentului datorat beției. Deci Sergiu avusese dreptate să fie suspicios. Mai mult, cineva decisese să se mușamalizeze schema, iar tânărul informatician bănuia cam cine trăsese sforile. Era ceva amatorism în povestea asta, dar Apostolescu bănuia că au vrut să profite de o oportunitate neașteptată și au improvizat pe plan local. Dragoș săpă în rucsac după telefonul cu care ținea legătura cu Manta. Era un model de pe vremea când mobilele erau doar telefoane. Astea erau un pic mai greu de interceptat. Nu imposibil, dar dificil. Sergiu folosea acoperirea cu fotograful care face poze pentru site-ul și blogul de turism, așa că puștiul accesă mesageria și tastă cu repeziciune. „Am găsit informații interesante pentru documentarul nostru.” Jumătate de oră mai târziu, primi răspunsul. „Super. Vorbim mâine, când ies în oraș să developez niște poze.”

— Ai mai vorbit cu Sergiu? Ce face?

Dragoș era pe punctul de a face atac de cord. Nici nu îl simțise pe Brănescu când se furișase în spatele lui.

— Bine. Adineauri am schimbat mesaje cu el. E cu o gagică.

— Ți-a spus el asta?

— Evident că nu. Avem un cod al nostru.

— Mda, bine. Nu-l scăpa din ochi!

Apostolescu încuviință din cap. Brănescu se îndepărtă fără să mai spună nimic.

— *Fuck me, that was close,* murmură informaticianul.

★

Buzele lui erau dulci. Iar pielea îi mirosea a frunze de tutun. Mâinile lui îi descoperiseră sânii și îi mângâiau delicat. Era uimitor cât de multă tandrețe ascundea bărbatul ăsta mare și dur. Camelia nu-și amintea să fi fost cineva atât de tandru cu ea vreodată. Nici măcar Cristi. Amintirea lui îi aduse un ghem în stomac. Se hotărî să alunge orice gând. Cristi nu mai era, dar bărbatul ăsta frumos, tandru, protectiv era acolo și o dorea. Iar ea descoperea, cu fiecare atingere, cu fiecare sărut, cu fiecare privire, că îl iubea. Era conștientă că nu ar fi putut avea decât acele momente împreună, furate cumva de la viață. Dar atunci, în clipa aceea, copleșită de fiecare gest al lui în care ea citea un „te iubesc" mut, în clipa aceea se putea imagina împărțind viața cu el. Ar fi putut avea un copil sau doi, ar fi construit încă un corp la cabană, pentru cei mici. Ar fi lucrat amândoi la Adăpostul pentru câini.

Îl simți înlăuntrul ei. Încet, ferm, firesc. Se auzi gemând ușor.

— Ești ok? întrebă el.

— Da, răspunse ea aproape șoptit.

Sergiu îi zâmbi. Ea îi mângâie părul tuns scurt, milităreste. Și, pentru o clipă, încercă să își imagineze cum ar fi fost dacă bărbatul ar mai fi avut pletele, iar ea și-ar fi împletit degetele în părul lui.

★

Noaptea promitea să fie una frumoasă și liniștită. Cerul era senin iar stelele îl făceau să arate ca în povești. Vântul poznaș aducea vestea că vara era pe sfârșite. Camelia și Sergiu erau relaxați. Fata punea masa, iar bărbatul își măsura gândurile cu o halbă de bere. Cameliei îi trecu prin cap că, dacă cineva i-ar fi văzut în acel moment, ar fi putut crede că sunt un cuplu în toată regula.

Îi fusese tare dor de sentimentul acela de apartenență, de echipă, de familie.

Dar, așa cum se întâmplă de obicei, lucrurile nerostite dureau mai tare decât cele rostite. Momentul de intimitate fusese superb, dar acum reveniseră între ei fantoma lui Cristi și prezențele distante: Maia și Dany. Camelia veni cu o farfurie cu sandvișuri calde. Îl lăsă pe Sergiu să mănânce liniștit, apoi își adună tot curajul ca să întrebe:

— Ți-e dor, nu-i așa?

— Poftim?

— De Maia și Dany…

Sergiu zâmbi trist.

— Te pricepi să ghicești gândurile? Da, mi-e dor, dar nu asta e problema. Cu dorul m-am obișnuit. Alta e problema. Când am acceptat nebunia asta, nu am făcut-o pentru că vroiam să scap de pedeapsă. I-am omorât p-ăia doi și acceptasem ideea că urma să îmi petrec mulți ani, poate chiar să dau și colțul în închisoare. Singura mea neliniște era că îi lăsam pe Maia și pe fiul meu fără ajutor, fără apărare. Maia era străină și nu avea mulți prieteni. Dany, cu mutrița lui de asiatic, urma să aibă și el probleme, iar eu nu aveam cum să îi ajut. Când au venit ăștia cu propunerea, am acceptat punând ca primă condiție protecția celor dragi mie. Lista nu era prea lungă: soția și fiul meu, părinții adoptivi și Cristi. Ai mei sunt bine, dar nu pentru că i-ar ajuta cineva. Cristi e dus, iar ceea ce am aflat despre Maia…

— Mda, știu…

— Ce știi?

Camelia oftă.

— După ce ai fost condamnat, Cristi a încercat să aibă grijă de Maia și Dany. Când l-am cunoscut eu, Cristi îi vizita regulat. Și pe ei și pe părinții tăi. Cu timpul, însă, Maia s-a apropiat de tipul ăsta, Ivanov. La început ni s-a părut firesc să nu ne mai vedem așa de des. Erau un cuplu în formare, aveau nevoie de spațiu, de intimitate. Ne-am mai întâlnit când și când prin Brașov. De vreo două ori, au venit pe aici. Dar, cu timpul, a devenit evident că Ivanov și Cristi nu se agreau. Inițial am crezut că al meu nu poate trece cu vederea că Ivanov îți luase locul. Asta până când…

Camelia se opri încurcată. Simțea că se afla pe un teren minat. Sergiu nu mai avea nimic din atitudinea

tandră a amantului care fusese cu o seară înainte. Acum era întunecat, rece. Privirea fixă mustea de furie. Fălcile îi erau încleștate. Umerii îi era ușor aduși în față, iar mâinile se strânseseră în pumni. Pe Camelia o durea sufletul să îl vadă așa.

— Până când…? o îndemnă Sergiu să continue, fără s-o privească.

Fata oftă, privi fix către bărbat și răspunse fără ezitare:

— Până când am detectat primele semne ale abuzului. Atitudine nesigură, nervozitate, agitație. Câteva vânătăi, urmare a unor așa zise loviri de mobilele de prin casă. Recunosc că eu m-am prefăcut că nu văd, ca și struțul care își ascunde capul în nisip. Îi cunoșteam de puțină vreme și mi-am zis că nu era treaba mea să mă bag. Dar Cristi a încercat să discute cu Maia. Ca urmare, ea a cam tăiat contactele cu noi. Dar a venit la înmormântarea lui Cristi. Mi-a spus atunci că ar fi trebuit să îi dea ascultare. Dar nu mi-a dat amănunte, iar eu nu eram în stare s-o ascult. Abia după aceea am aflat că hotărâse să-l lase pe Danny la ai tăi. Orice îndoială aș fi avut privitoare la tratamentul pe care i-l aplica Ivanov ăsta, s-a spulberat atunci. Nici o mamă nu se desparte de copilul ei, decât dacă e convinsă că nu are încotro. Mai ales o mamă atât de grijulie, cum e Maia.

— De ce a rămas cu ăla? De ce stă cu un om care o tratează așa? întrebă el ca pentru sine.

— Știi de ce. Pentru că Maia are un acut simț al loialității. Este o familistă de modă veche, o femeie ascultătoare. A crezut că a găsit în Ivanov șansa unei a doua familii. Când și-a dat seama cât de mult greșise, era prea târziu. Era prinsă în capcană.

Sergiu se prăbuși pe un scaun și începu să își mângîie părul scurt, căutând pletele de altă dată, căutând viața de altă dată. Camelia se ridică, îl îmbrățișă și îl sărută pe cap.

— Îmi pare rău, Sergiu. Ar fi trebuit să mă implic mai mult, să încerc să o ajut. Dar Cristi nu mai era și eu mă simțeam pierdută în propria mea suferință.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze.

Se ridică și o luă pe Camelia în brațe. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Privirea lui Sergiu era din nou blândă. Tristă, dar blândă.

— Iartă-mă, suflete…, șopti el, luându-i fața în mâini.

— Pentru ce?

— Pentru că am năvălit în viața ta cu problemele mele. Și pentru suferința pe care am să o las în urmă.

Ea se cuibări la pieptul lui.

— Nici nu știi cât mă bucur că ai năvălit în viața mea.

Sergiu vru să spună ceva, dar renunță.

★

Nu Știa exact ce o trezise. Poate vântul. Sau poate un vis care îi fugise din minte în momentul când deschisese ochii. Sau poate simțise, inconștient, privirea lui Sergiu ațintită asupra ei. Bărbatul stătea pe marginea patului, îmbrăcat.

— Ce faci? întrebă ea.

— Trebuie să plec, spuse el încet.

— Acum? De ce?

— Știi de ce. Pentru că nu am de ales. Nu pot rămâne aici.

— Da, dar acum? Vino înapoi în pat. Pleci mâine dimineață. Trimit o mașină de la adăpost să te ducă în oraș.

— Nu. E mai bine să plec acum. Nu m-a văzut nimeni aici. Aș vrea să evit asta. Oricum, dacă te întreabă cineva, spui povestea cu fotograful care a venit să facă poze la adăpost și cu care ai avut o aventură. Acoperirea este ok pentru o verificare de rutină.

— Sergiu…

— Suflete, cu cât amânăm mai mult, cu atât ne va fi mai greu… îmi va fi mai greu…

— Am putea pleca împreună. Ne-am pierde urma undeva…

Sergiu o luă în brațe și începu să o mângâie pe păr. Lumina lunii pătrundea prin perdele dând pletelor brunete o strălucire albăstruie. Bărbatul le sărută și mirosul de lavandă îl invadă. Șamponul ei conținea levănțică.

— Fetiță, crede-mă, în acest moment nu mi-aș dori nimic mai mult decât să pot rămâne aici cu tine. Dar nu se poate. Eu sunt o fantomă. Iar fantomele nu-și împart viața

cu nimeni. Pentru că nu au o viață. Iar fantoma lui Sergiu Manta este aducătoare de moarte.

O vreme, nici unul nu mai spuse nimic. Arkon îi privea dintr-un colț al încăperii, mișcându-și neliniștit urechile.

— Când l-am pierdut pe Cristi, am crezut că mi-am îngropat sufletul pentru totdeauna. Nu-mi mai doream nimic, nu mai visam la nimic. Tu m-ai făcut să redescopăr dragostea, bucuria de a fi în doi. Și acum trebuie să pleci…

— Iartă-mă, suflete…

Fata își scutură pletele întunecate.

— Nu, nu trebuie să-ți ceri iertare. Fantoma lui Sergiu Manta m-a adus înapoi la viață, spuse ea zâmbind, în timp ce lacrimile se nășteau în colțurile ochilor…

Sergiu șterse picăturile cristaline cu mângâieri delicate.

— Un… un om în situația mea trăiește cu amintirile. Așa trece prin simulacrul de viață pe care îl trăiește. Dar nu poate spera la amintiri noi. Tu mi-ai dăruit mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Am să te mai văd vreodată?

Manta negă cu o mișcare a capului.

— Hei, băiete! strigă Sergiu întinzând mâna către câine.

Animalul veni și puse botul pe piciorul lui. Acesta începu să-l scarpine ușor între urechi.

— Arkon, eu trebuie să plec. Tu rămâi aici. Ai grijă de casă și de mami. Ai grijă de ea în locul meu, băiete…

Sergiu se ridică fără avertismente și se-ndreptă spre ușă. Ridică rucsacul deja pregătit și se pregăti să iasă. Se întoarse către fată și spuse:

— Camelia, ești o tipă extraordinară. Dacă vreodată, vreun dobitoc cu aere de macho spune altceva, rupe-i capul!

Apoi ieși. Vântul se întețise. Stropi răzleți de ploaie înțepau ca vârfurile unor cuțite.

— Ce vreme de căcat, mârâi Sergiu ca pentru sine.

Păși ferm, fără să privească înapoi.

De-abia după ce ieși Manta, Camelia sări din pat și se năpusti afară. Vru să-l strige, dar n-avea rost. Știa că Sergiu ar fi rămas dacă ar fi putut. Dacă nu ar fi fost… mort. Se opri pe verandă, cu Arkon lângă ea privind către cărarea care ducea în pădure.

Sergiu continuă să meargă într-un ritm susținut. De-abia când pădurea reuși să îl împiedice să vadă cabana se opri și lăsă lacrimile să îi curgă pe obraji. Simțea cum îl ardeau. Respiră adânc, își șterse fața și își continuă drumul. Fără nici o ezitare.

Capitolul opt

Sergiu era furios. Avea o durere cumplită de cap. Ajunsese în Brașov în jurul orei cinci dimineața și se dusese direct la hotelul Coroana, unde își rezervase cameră. Făcu un duș și se băgă în pat, deschise televizorul și nimeri un post local. Era un *breaking news* despre un cadavru descoperit cu gâtul tăiat într-o mașină la ieșirea din oraș spre Târgu Mureș. De-abia când poza victimei apăru în colțul din dreapta al ecranului, pe Manta îl apucaseră spumele. Era Alex, voluntarul care îl recunoscuse la București. Spre deosebire de poliție, Sergiu știa cine era responsabil de moartea tipului. Erau ai lui, Compania, Brănescu. Probabil că Dragoș raportase incidentul de la hotel, deși el îi spusese foarte clar să nu o facă. Căcăciosul! Puse mâna pe telefonul mobil. Când Apostolescu răspunse într-un final, Sergiu se dezlănțui:

— Dacă vreodată mai treci peste cuvântul meu, îți iau glanda!

Apostolescu nu răspunse. Știa la ce se refera Sergiu și anticipase reacția. Îl lăsă să-și descarce nervii, apoi spuse:

— Sergiule, știu că ești furios, dar nu am avut de ales. A trebuit să raportez. Era un potențial risc, știi și tu asta.

— Nu era. Rezolvasem problema.

— Pe moment. Dar dacă se apuca să bată toba despre faptul că a dat de unul care semăna cu tine ca două picături de apă? Tu acum ești în Brașov, dacă te revedea? Câtă vreme crezi că l-ai fi putut prosti?

— Ascultă, Dragoș! Eu înțeleg că nu am fost adus în echipă ca să cultiv floricele. Dar nu îmi plac omorurile gratuite.

— Nici mie. Dar în acest caz, era necesar. Tu ești responsabilitatea mea. Jobul meu este să te ajut și să te protejez și exact asta am făcut. Fie că-ți convine sau nu.

Manta era încă furios, îi părea rău de Alex. Era atât de tânăr… Dar Dragoș avea dreptate. Făcuse ce fusese necesar.

— Ai date pentru mine? întrebă Sergiu cu voce calmă.

— Da. O copie a raportului medicului legist. Am trimis-o prin curier la hotel. Va ajunge, probabil, în cursul zilei de astăzi. E o lectură interesantă.

— Mulțumesc. Ținem legătura.

— Bine.

Dragoș ar fi vrut să îi spună lui Manta să nu facă vreo tâmpenie, dar simți că nu era momentul.

★

Dean's Pub era pe Republicii, un pic mai sus de hotelul unde era cazat. Sergiu ocupase o masă mică, în apropierea barului. Patronul irlandez al localului susținea un concert alături de *band*-ul pe care îl înființase. Nu sunau rău. Manta îi zărise și pe soții Dima, administratorii cârciumii, prietenii Cameliei. Ea era o femeie în jur de 35 de ani, blondă și apetisantă, dar el se concentră asupra bărbatului. Până în 40 de ani, cu o formă fizică decentă, un pic cam agitat, dar amabil. Venise și la masa lui să îl întrebe dacă era totul în regulă. Sergiu îi răspunsese cu un zâmbet și ridicase paharul în semn de noroc.

Întregul bar fredona „Danny Boy", când Manta, neobservat de nimeni, lăsă pe masă banii pentru consumație și părăsi subsolul localului. Urcă la nivelul dedicat restaurantului pe timpul zilei și se duse la toaletă, având grijă să îi zâmbească fetei care așeza mesele pentru a doua zi. Așteptă până când zgomotul paharelor și tacâmurilor așezate pe mese încetă, iar incinta rămase cufundată într-o semiobscuritate. Sergiu ieși din toaletă și își găsi un ascunziș între navetele depozitate pe hol. Se așeză cât de comod posibil. Știa că urma să aibă de așteptat.

Două, trei ore mai târziu, ultimii petrecăreți părăsiră Dean's Pub. Manta făcuse planuri pentru a scăpa de irlandez și de doamna Dima, scoțându-i din peisaj temporar cu ajutorul cloroformului. Dar nu era nevoie. Mr. Dean era destul de abțiguit și plecă cam pe trei cărări. Domnul Dima îi dădu cheile de la mașină soției și rămase

el să închidă localul și să facă socotelile. Administratorul încuie ușa în urma soției sale. Coborî în barul de la subsol și aduse încasările din seara aceea. Intră în biroul de lângă toaleta de la etaj și deschise seiful. Puse banii în el, nu înainte de a opri o parte în buzunarul său.

— Ce faci, Dima? Bagi mâna la cașcaval?

Administratorul se întoarse speriat. Ochii lui întâlniră privirea rece a lui Manta. Începu să tremure și să țipe.

— Ce mai vreți? Ce mai vreți de la mine?

★

Raportul medicului legist nu lăsa nici un dubiu. Cristian Herra fusese călcat cu mașina de mai multe ori. În mod evident, șoferul îl pândise. Asta însemna că știa că Herra avea să se afle în noaptea aceea în Dean's Pub, dar și momentul când urma să iasă după șaorme. Pe cale de consecință, Dima era implicat în povestea asta. Acest raționament simplu îi era expus bărbatului care era acum legat de scaunul de la birou. Manta se îndepărtă de administrator. Se așeză pe birou și cu picioarele începu să învârtă scaunul pe care era legat omul.

— 3.000 de euro. Asta e suma pe care mi-au oferit-o ca să îl scot pe Herra din local în noaptea aia. Aveam nevoie de banii ăia. Aveam sume mari de completat la încasări. Și datorii în urma jocurilor. Știam că ceva nu era în regulă. Dar n-am știut că-l vor omorî. Au trecut cu mașina peste el. Dus, întors și pe urmă iar dus. Am împietrit de frică. Mi-a luat un minut sau două să-mi revin și să chem poliția, să alertez lumea.

— Și povestea cu șoferul bețiv?

— Poliția l-a prins destul de repede. Uimitor, chiar. L-au adus la locul faptei. Era beat mangă. L-am văzut.

— L-ai văzut și când a condus mașina?

— Nu. N-am văzut șoferul. Era întuneric și s-a petrecut atât de repede. Dar a recunoscut, așa că trebuie să fi fost el. De ce ar recunoaște cineva un omor pe care nu l-a comis? Și era mașina lui cea cu care s-a întâmplat…

— Și banii?

— Mi-au fost lăsați într-un plic aici, la pub, a doua zi.

— Acum vine întrebarea cea mare, spuse Manta și îl roti pe Dima cu scaun cu tot pentru a-l privi în ochi. Cine te-a angajat să-ți trimiți prietenul la moarte?

— De ce ți-aș spune? O să mă omori oricum, nu-i așa?

Sergiu știa că nu avea rost să mintă.

— Da. Dar contează cum mori. Poți să o mierlești într-o clipă, sau să agonizezi o noapte întreagă. Poți să mori singur, sau să iei pe cineva drag cu tine. Soția, de exemplu…

— Să nu te atingi de soția mea! S-o lași în pace, auzi, se agită omul legat de scaun. Ea nu are legătură, nu știe nimic…

— Ai cuvântul meu că dacă îmi spui ce vreau să știu, nu va păți nimic.

— De ce-aș avea încredere în tine?

— Pentru că n-ai de ales. Altceva nu ai decât speranța că mă voi ține de cuvânt. Oricum, tu nu vei mai fi prin zonă să afli…

— Nu-ți vine prea greu să omori oameni, nu-i așa?

— Nu mai greu decât ți-a fost ție să îți bagi un prieten în gura lupului. Consideră că e mâna lui Herra care își plătește datoriile. Și zi mai repede, până nu dă și dobânda!

Dima oftă.

— Îmi pare rău pentru Cristi. N-am… n-am știut că se va întâmpla așa. Vezi tu, eu nu îl prea cunoșteam. Nevastă-mea e prietenă din copilărie cu Camelia, logodnica lui. Am crezut că e o socoteală mai veche. Cel puțin, așa mi-a dat de înțeles tipul…

— Care tip?

— Un tip cu cagulă pe față. S-a furișat în local și s-a ascuns. A așteptat să închid. Așa cum ai făcut și tu. De aceea am crezut că sunteți din aceeași tabără…

★

Sergiu nu avusese niciodată vreo îndoială asupra capacității lui de a ucide. Aflase încă din copilărie că, atunci când situația o impunea sau când avea ferma convingere că era un act just, era perfect capabil să administreze lovitura fatală sub orice formă avea la îndemână, fără a avea remușcări. Dar, conștient fiind de

forța sa, era extrem de atent la modul cum o folosea. Nu fusese niciodată de acord cu omorurile gratuite. De aceea fusese foarte afectat de uciderea lui Alex, tipul care îl recunoscuse la București. Este drept că existase un risc, dar fusese unul calculat și asumat. Iar Compania trecuse peste hotărârea Iui și asta îl călca pe nervi mai mult decât orice altceva. Asta era o problemă pe care avea să o clarifice curând.

În privința poveștii de la Dean's Pub, lucrurile fuseseră mult mai simple. În momentul în care realizase rolul jucat de Dima în moartea bunului său prieten, știuse ce avea de făcut. Trebuia să afle cine era contractorul. Și apoi să aplice pedeapsa. Se bucurase că nu trebuise să o sacrifice și pe nevasta lui Dima. Dar, la o adică, nu ar fi ezitat să o facă.

Alesese ca moartea să pară un accident. Îl lovise pe administrator în cap cu un trofeu din cristal pe care îl găsise pe raftul din birou. Îl întinsese pe omul mort pe jos și prăbușise etajera peste el. Verificase și constatase că, exact așa cum bănuise, atât sistemul de supraveghere video, cât și cel anti-incendiu erau de formă, pentru ochii asigurărilor. Umblase la tabloul de siguranțe de la subsol și provocase un scurtcircuit provocase incendiul. Trecuse destul de mult până când cineva observase focul și chemase pompierii. Din ce spuneau chelnerii de la Festival 39, restaurantul hotelului, subsolul de la Dean's Pub arsese aproape în întregime.

Manta realiza că, la un moment dat, anchetatorii aveau să realizeze că era vorba de o înscenare. Dar asta nu avea să se întâmple prea curând. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat, problema lui Dima cu jocurile de noroc avea să canalizeze ancheta în alte direcții.

— Mai doriți cafea?

Sergiu ridică ochii și îi zâmbi curtenitor ospătăriței.

— Da, vă rog.

— Neagră, tare și un pahar de apă plată alături, răspunse ea zâmbetului…

— Exact. Sunteți o drăguță.

Fata se îndepărtă, iar Manta își coborî privirea la laptopul pe care îl luase de pe biroul lui Dima. Avea nevoie de informații care să îi permită să continue ce începuse.

★

— *Dude,* sunt eu. Mail-urile alea pe care ai vrut să le verific… domeniul este unul public, dar a fost accesat de pe același computer. E unul din IP-urile noastre. Aș putea să sap mai mult, dar voi stârni niște alarme…

— Nu-i nevoie, las-o așa. Nu vreau să atragem atenția.

— Cu ce altceva să te ajut?

— Un loc în București. Mă întorc mâine.

— *Good.* Brănescu îmi cam respiră în ceafă. Vrea să te știe aproape.

— Cu atât mai bine, zise Sergiu și închise.

Oftă și își sprijini fruntea de telefonul mobil. Avusese dreptate. Compania îl omorâse pe Cristi. Știa prea multe. Și Brănescu se temea. Iar el avea să îi arate că avea motive!

Capitolul nouă

— Arăți bine. Te-a prins soarele.

— Mulțam. Ce mai e nou?

— Mai nimic, răspunse Dragoș, posac. E bine că te-ai întors. Lui Brănescu nu i-a picat bine chestia cu vacanța. Te vrea sub ochii lui. Ai văzut garsoniera? Îți place?

— Da. E ok. Mulțumesc.

— De data asta n-am luat-o de pe piață. E a unei mătuși prin alianță. I-am spus c-o închiriez pentru un amic pentru o lună – două.

— Dragoș, nu amesteca familia cu treburile Companiei. Sau, mai rău, cu treburile mele. Nu e bine de loc. Ai tăi ar putea s-o pățească urât.

— Știu. Dar m-am gândit că așa nu va ști multă lume că n-ai fost în București până acum… De acum ești cuminte, da?

— De mâine. Azi am treabă.

— Ce treabă?

— Personală. Ce nu știi, nu te afectează.

— Sergiu, lasă prostiile. Dacă ne miroase Brănescu, ne-am ars. Și așa e întors pe dos.

— De ce?

— Din câte am auzit, fie-sa s-a cuplat cu un cântăreț de jazz, sau ceva de genul. Cică s-ar fi căsătorit în secret și acum vor să plece în State, să se stabilească în Seattle. Șefu' n-a mirosit nimic decât mult prea târziu. Îți dai seama că e cu capsa pusă…

— Dragoș, *relax*! Dispar pentru câteva ore în seara asta. Mâine la prânz sunt cuminte la cutiuță.

— Și dacă e nevoie de tine până atunci?

— Ai tu grijă să nu fie…

Manta zâmbi și îl ciufuli pe IT-ist pe cap, ca pe copii. Se ridică și plecă. Dragoș rămase îmbufnat. Mișcările astea neprevăzute ale lui Sergiu îl scoteau din minți.

O jumătate de oră mai târziu Apostolescu era la birou. Petrecu un sfert de ceas agățând gagici pe rețelele de socializare cu ajutorul telefonului mobil. Nu folosea niciodată computerul de la servici pentru așa ceva. Nu era profi. Abia când își întoarse atenția asupra laptopului, realiză că cineva din afară accesase baza lui de date. Degetele începură să îi umble frenetic pe tastatură. O scurgere de date putea pune în pericol multe operațiuni. Chiar și vieți. Viața lui Sergiu în special. Și nici el nu s-ar fi simțit prea bine…

Zece minute mai târziu, putea răsufla liniștit. Cel ce se logase la calculatorul lui era Manta. Uneori uita că omul era IT-ist de meserie.

— Băga-ți-aș mâna-n gât, Sergiule, ce naiba pui la cale? mârâi Apostolescu, nu fără admirație la adresa ghidușiilor amicului său.

★

Sergiu își luă bagajul de pe bandă și trecu în sala de așteptare a aeroportului. Nu fu surprins să îl găsească pe Dragoș acolo.

— Salut, amice! Ți-era dor de mine?

— Meștere, ghidușiile tale o să îmi provoace un atac de cord. Ce-ai căutat la Londra?

— Muzeul figurilor de ceară, Madame Tussaud's. Îmi doream să-l văd.

Dragoș zâmbi.

— Bănuiesc că nu ai nici o legătură cu accidentul de mașină în urma căruia a murit Ivanov, partenerul de viață al fostei tale soții.

— Ce accident? Habar n-am. N-am fost eu, ci intervenția divină…

— Sergiu, ai intrat în rețeaua noastră ai consultat date la care nu aveai accesul, ai utilizat un alias conceput de Companie ca să te duci și să te întorci de la Londra, iar asta a coincis cu moartea lui Ivanov. Dacă află Brănescu…

— Ce te face să crezi că nu știe deja?

— Crezi că știe?

Manta ridică din umeri.

— La naiba, m-am ars. Brănescu o să-mi ia glanda. Mi-a promis-o.

— N-o va face. Întâi pentru că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Ivanov. Îl monitoriza pentru că, prin relația cu Maia, era cumva legat de mine. Și pe urmă, dacă vrea să te căsăpească, nu o s-o facă cu mâna lui. Mă va pune pe mine s-o fac.

— Ha, ha…

Manta se opri din mers și îl țintui pe Apostolescu cu privirea.

— Nu cumva te-a amenințat?

— Nu… În fine, era furios că iar dispăruseși și mi-a explicat că dacă îl călcăm pe bătături eu am mult mai mult de pierdut decât tine.

Sergiu se încruntă.

— Vom fi atenți să nu îl călcăm pe bătături.

★

Doamna Brănescu își întâmpină soțul la poartă. Era surescitată toată, îmbrăcată cu rochia roșie de mătase și împodobită mai ceva decât un pom de Crăciun.

— Văd că ți-ai buclat și părul, spuse soțul. Te ia de nevastă?

— Dragă, nu vorbi prostii, spuse doamna, în timp ce aranja cravata domnului Brănescu. Unde ai umblat până acum? Omul a venit de jumătate de oră. Ți-am zis să nu întârzii.

— E, ușurel! E cumnatul lui fie-ta, nu prințul Charles.

Blonda doamnă proaspăt cârlionțată ignoră remarca bărbatului, îl luă de braț și, împingându-l mai mult decât conducându-l pe aleea străjuită de trandafiri, spuse cu fermitate:

— Să nu care cumva să o dai de gard. E familia Ramonei. S-a măritat și familia soțului a primit-o cu brațele deschise. Dacă nu erai tu așa de isteric, s-ar fi luat și ei ca oamenii și aș fi avut ocazia să organizez și eu o nuntă.

— Femeie, nu mă mai cicăli atât. Trebuia să vină să o ceară. Nu să vină ăla cu trompeta să mi-o fure.

— Saxofon…

— Saxofon, trompetă, tot aia!

— Silviuuu, vreau nepoți!

— Și eu, dar nu sunt sigur că vreau ca „trompețică" ăsta să fie tatăl lor…

— Ei, asta-i acum! Tu ai grijă să te porți frumos. Este un tip matur, stilat… A adus flori și o sticlă de băutură de-aia bună de care bei tu…

— Ce-ai spus? o întrerupse Brănescu cu brutalitate.

— Ce să spun? Că e stilat, că n-a venit cu mâna goală…

Brănescu închise ochii, încercând să ignore pălăvrăgeala femeii și să își pună ordine în gânduri. Un fior de panică îi schimonosi chipul. Își apucă soția de umeri și îi șuieră:

— Taci și ascultă-mă! Ia mașina mea și du-te la apartamentul Ramonei. Dacă sunt acolo, ea și bărba'-su, nu îi lăsa sub nici un chip să iasă din casă până nu te sun eu. Dacă nu este sună-i pe mobil și la prietenii pe care îi știi până dai de ei.

— Silviu, ce tot spui? Ce se întâmplă? Nu înțeleg… Copiii sunt la mare, știi asta…

— Ăla din casă nu e fratele lui Silviu. Fă ce-ți spun!

Femeia rămase împietrită în mijlocul aleii, cu mâna la gură, privindu-ți soțul intrând în casă cu arma în mâna dreaptă.

★

Manta și Brănescu stăteau față în față, pe cele două fotolii din încăperea ce servea drept biroul stăpânului casei. Fiecare dintre ei aveau în față câte un pahar cu

whisky. Brănescu ținea un cub de gheață pe încheietura mâinii drepte. Sergiu îl lovise destul de serios și îi luase pistolul.

— Ai avut ceva tupeu, să te folosești de vizita pe care trebuia s-o primesc.

— Le-am clonat telefoanele fiicei și ginerelui tău. M-am folosit de oaspete ca să mă asigur că îmi va fi permis accesul în casă. L-am pândit și l-am imobilizat. Eram pregătit să o imobilizez pe soția ta. Dar s-a dovedit că nu știa cum arată ruda fiicei sale.

— Ea nu. Dar eu lucrez cu informațiile. Am știut că cel pe care nevastă-mea l-a primit în casă nu e fratele lui Silviu. Dragoș nu prea și-a făcut temele. Ginerele meu provine dintr-o familie de adventiști de ziua a șaptea. Ăștia nu beau. Când Iolanda mi-a spus că ai adus whisky, am știut că e ceva în neregulă. El e bine?

— Cine?

— Cătălin, fratele lui Silviu.

— E ok. Legat fedeleș, într-un Logan, două străzi mai încolo.

Brănescu zâmbi.

— Săracu' om! O să creadă că frate-su a intrat într-o familie de țăcăniți.

— Probabil. Dar să știi că băutura o avea cu el.

— De ce ai făcut asta? Ce vrei? Ce crezi că poți obține?

Sergiu zâmbi trist, își trecu o mână peste părul tuns scurt, militărește și răspunse:

— Când m-ai scos de la Codlea ca să mă faci asasinul tău…

— Nu al meu, al țării. Și oricum ești plătit pentru serviciile tale.

Sergiu sări din fotoliu și se opri cu mâinile direct în gâtul lui Brănescu:

— Ascultă, jigodie! Nu îmi flutura mie pe sub nas nici așa zisul interes național, nici banii. Știi foarte bine că eu altceva am cerut: să aveți grijă de oamenii dragi mie: soția și copilul, părinții adoptivi, Cristian Herra. Pe Herra l-ați ras cu bună știință, doar pentru că l-ați inclus în mașinăriile voastre și știa prea multe. Iar pe Maia și pe Dany i-ați lăsat pradă unui căcănar precum Ivanov. Ai mei sunt bine, dar nu datorită vouă. Ei bine, de acum încolo voi avea grijă să vă îndepliniți partea voastră din înțelegere.

Se liniști, îi dădu drumul lui Brănescu, își aranjă hainele și spuse:

— Acum știi cât de simplu e să intru în casa și familia ta. Pentru fiecare membru de pe lista mea care pățește ceva și voi nu interveniți, cineva drag ție va plăti cu viața. Și pentru că Herra nu mai este, veți avea grijă de logodnica lui. E clar? Și, că veni vorba, nu mai încerca să bagi sperieții în Apostolescu. E sub demnitatea ta să te iei la trântă cu puștanii.

Manta se îndreptă ușor spre ieșire. Brănescu luă o gură de whisky și întrebă:

— Tu l-ai ucis pe Ivanov?

Sergiu se întoarse, aplecă ușor capul spre dreapta și zâmbi:

— Am înțeles că a avut un accident.

★

— Maaamiiiii!

Strigătul reverberă în terminalul Sosiri al aeroportului Henri Coandă. Un puști cu trăsături asiatice, îmbrăcat într-un tricou negru cu un lup pe el și pantaloni de camuflaj, își făcu loc printre cei care așteptau pasagerii cursei de Londra, pentru a se arunca în brațele unei femei delicate, și ea cu trăsături asiatice. Mama își îmbrățișă fiul și îl acoperi cu sărutări. Un cuplu în vârstă se apropie și o îmbrățișară pe tânără cu afecțiune.

— Ce faci, mamă? Ești bine? Ai cam slăbit…

— Sunt bine. Acum sunt bine, răspunse femeia cu lacrimi în ochi.

— Lasă, spuse bărbatul cărunt. Acum ești acasă. Vom avea noi grijă de tine. Vom trece și peste asta.

— E așa de bine să fiu acasă, oftă fata.

— Mami, am atâtea să-ți spun: am luat premiul întâi la școală. Și Camelia mă lasă să lucrez ca voluntar la adăpost odată pe săptămână. Merg acolo cu bunicul. Și am învățat să lucrez în lemn…

— Ușor, căluțule! Las-o pe mama să respire. Avem tot timpul de povestit…

Cei patru se îndreptară către un taxi care îi aștepta. Nici unul nu îl observă pe bărbatul sprijinit de un stâlp, care fuma și îi privea zâmbind cu lacrimi în ochi…

Va urma volumul 2

Nu poți să-ți croiești un drum dacă nu știi de unde vii. Dar atunci când ești în război cu trecutul tău, mai mult ca sigur pierzi. Iar învinșii nu au prea multe variante.

Sergiu Manta s-a luptat cu soarta și a reușit să iasă din ratarea care i-a marcat debutul vieții. Specialist IT, soț și tată – pare un om împlinit. Dar când fantomele trecutului își arată chipul hidos, Manta decide să le vâneze, lăsând totul în urmă. Din acest moment nu mai există cale de întoarcere.

Ucide sau lasă-te ucis, par a fi opțiunile lui Sergiu. Ce va alege și mai ales, cum va reuși să se împace cu această alegere? Care dintre ele este răul cel mai mic?

Anamaria Ionescu

Nume de cod: ARKON

Nu poți să-ți croiești un drum dacă nu știi de unde vii. Dar atunci când ești în război cu trecutul tău, mai mult ca sigur pierzi. Iar învinșii nu au prea multe variante.

Sergiu Manta s-a luptat cu soarta și a reușit să iasă din ratarea care i-a marcat debutul vieții. Specialist IT, soț și tată – pare un om împlinit. Dar când fantomele trecutului își arată chipul hidos, Manta decide să le vâneze, lăsând totul în urmă. Din acest moment nu mai există cale de întoarcere.

Ucide sau lasă-te ucis, par a fi opțiunile lui Sergiu. Ce va alege și mai ales, cum va reuși să se împace cu această alegere? Care dintre ele este răul cel mai mic?

Recomandare:

Avantaje

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-8571-77-5

4arte.ro

PRwave

FICTIUNEA.RO

Mystery Thriller & Festival

TRITONIC

Foto coperta 1 © Andrey Armyagov | Dreamstime.com

Virtual Project

Table of Contents

Partea întâi
CRIMELE
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Partea a doua
AFACERI
PERSONALE
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă

Table of Contents

Partea întâi	7
CRIMELE	7
Capitolul unu	8
Capitolul doi	16
Capitolul trei	23
Capitolul patru	42
Capitolul cinci	53
Partea a doua	74
AFACERI	74
PERSONALE	74
Capitolul șase	75
Capitolul șapte	84
Capitolul opt	99
Capitolul nouă	104